ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Krimi\Gulik\Gulik Robert-Fantom chramu.pdb

PDB Name: Robert_van_Gulik-Fantom_chrámu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Fantom chrámu

Robert van Gulik

SEZNAM OSOB

Všimněte si, že čínská příjmení - zde uvedená velkými písmeny - se píší před křestními jmény.

Hlavní postavy

TI Žen-ťie	-v roce 670 n.l. náčelník Lan-fangu, okresu na západní hranici říše Ťiang.
CHUNG Liang	-jeho důvěrný rádce a seržant soudu
MA Žung	-jeden z jeho poručíků

Další postavy

Seng-san	-potulný rváč
Lao-wu	-jeho bratr
Ah-liu	-jeho přítel
Mnich	-hlava žebráků
paní ČANG	-abatyše z chrámu Nachových oblaků
Jarní oblak	-její služka
Tala	-buddhistická čarodějka
LI Mai	-bankéř a majitel obchodu se zlatem a stříbrem
LI Ko	-jeho bratr, malíř
WU Tsung-jen	-prefekt na odpočinku
paní WU	-jeho manželka
JANG Mou-te	-student

I. KAPITOLA

Tiše pozorovala předmět položený na okraji staré studny. Ani vánek nepohnul horkým, vlhkým vzduchem, který tíživě visel v tmavé zahradě chrámu. Několik kvítků mandloně, úplně bílých ve světle lucerny, se snášelo z rozložitých větví nad její hlavou. A ještě více zbělely, když se přilepily ke krvavé skvrně na zvětralých kamenech.
Sevřela široké roucho těsně pod ňadry a vysokému muži, jenž vedle ní stál, řekla: "Hoď to také do studny! Bude to dostatečně bezpečné; ta stará studna se léta nepoužila. Nemyslím, že by někdo věděl o její existenci."
Vrhl znepokojený pohled do její bledé, bezvýrazné tváře, položil lucernu vedle studny na hromadu balvanů a rozlámaných cihel a uvolnil si netrpělivým gestem kápi u krku.
"Podívej, chci se co nejvíc vyhnout riziku. Zabalím to a..." Když si všiml, že se jeho hlas ve zpustlé zahradě chrámu velice rozléhá, pokračoval šeptem: "...zahrabu mezi stromy za chrámem. Ten opilý blázen tvrdě spí a nikdo jiný tady není, protože minula půlnoc."
Chladně sledovala, jak balí uťatou hlavu do svého nákrčníku. Prsty se mu třásly tak silně, že měl potíže to dokončit.
"Nemohu za to," zamumlal na obranu. "Je... je to na mě příliš. Jak... jak jsi to udělala? Dvakrát, a tak obratně..."
Pokrčila rameny.
"Musíš vědět, kde se obratle spojují," odpověděla netečně. Pak se nahnula přes okraj studny. Tlusté trsy břečťanu přerůstaly trouchnivějící zlomené břevno a dlouhý, rozbujelý praporec visel dolů do tmavé hloubky, těsně obemykal polorozpadlý provaz, ke kterému byl kdysi připevněný džbán. V hustém listoví vysokých starých stromů se cosi pohnulo. Znovu se snesl slabý déšť bílých květů. Několik jich dopadlo na její ruku. Byly chladné jako sníh. Přitáhla ruku k sobě a setřásla je. Pak pomalu řekla: "Minulou zimu byla tato zahrada celá pod sněhem. Celá bílá..." hlas se jí vytratil.
"Ano," řekl dychtivě. "Ano! Ve městě to bylo taky nádherné. Rampouchy visely z okapů pagody v lotosovém jezírku

jako spousty malých zvonků." Utřel si rozpálenou, zpocenou tvář a dodal: "Mrazivý vzduch byl tak čistý. Pamatuji se, že ráno..."
"Nepamatuješ," lhostejně jej přerušila. "Zapomeň na to! Mysli jen na budoucnost. Protože teď to můžeme dostat. Všechno. Teď půjdeme a vytáhneme to."
"Teď?" zvolal zděšeně. "Sotva jsme..." Když viděl její pohrdavý pohled, rychle souhlasil: "Řeknu ti, že jsem unavený jako pes. Opravdu!"
"Unavený? Neustále se chlubíš svou silou."
"Stejně není kam spěchat, ne? Můžeme přijít a vzít si to, kdy se nám zlíbí. A můžeme..."
"Náhodou spěchám. Ale připouštím, že to počká. Co znamená jedna noc?"
Nešťastně na ni pohlédl. Opět se stáhla do sebe, daleko od něj. A jeho touha po ní byla tak svíravá, že to bolelo.
"Proč mi nemůžeš patřit, jenom mně?" naléhal. "Ty víš, že udělám, cokoliv budeš chtít. Dokázal jsem, že..."
Ustal, protože viděl, že jej neposlouchá. Upřeně sledovala otevřený prostor mezi větvemi osypanými bílými květy. Špičky dvou třípatrových věží se jasně rýsovaly proti večerní obloze. Lemovaly hlavní halu chrámu v dokonalé symetrii.

II. KAPITOLA

Druhého dne už časně zrána nehybně visel nad městem Lan-fang těžký horký vzduch. Když se soudce Ti vrátil do své kanceláře z ranní procházky, s hrůzou si všiml, že se mu jeho bavlněná róba zmáčená potem přilepila na široké plece. Z rukávu vytáhl malou dřevěnou krabičku a položil ji na stůl. Pak šel do rohu k šatníku. Když se převlékl do letního roucha z modré bavlny, otevřel okno a vyhlédl ven. Jeho statný poručík Ma Žung přecházel dlážděné nádvoří soudního komplexu a na svých plecích nesl celého restovaného vepře. Broukal si přitom písničku. V prázdném dvoře zněla vysoce a tajemně.
Soudce zavřel okno a sedl si ke svému stolu poházenému papíry. Třel si tváře a pomyslel si, že by měl v tento výjimečný den pociťovat štěstí. Kotouč zeleného nefritu, který zdobil hladké černé víčko, zářil matným leskem. Když byl na své ranní procházce ve městě, spatřil krabičku ve výkladní skříni obchodníka s uměleckými předměty a ihned ji koupil. To proto, že nefritový kruh byl vyřezán ve stylizovaném tvaru znaku pro "dlouhý život", což dělalo krabičku zvláště vhodnou pro dnešní příležitost. Nebyl žádný rozumný důvod, proč by se měl cítit rozladěný. Musí se ukáznit. Jednotvárný život v tomto odlehlém hraničním okresu jej znervózňoval. Těmto občasným depresivním náladám by se neměl poddávat.
Rozhodným gestem odsunul objemný fascikl stranou, čímž si před sebou udělal na stole místo. Zatleskal, aby přivolal úředníka. Snídaně jistě utiší jeho pocit podrážděnosti v žaludku. Možná, že i tohle vedro na tom má svůj podíl. Sebral velký vějíř z jeřábích per. Uvelebil se ve svém křesle z vyřezávaného černého dřeva a pomalu se ovíval.
Dveře se otevřely a dovnitř se všoural křehký starý muž. Byl oděn v dlouhé modré roucho a šedivou hlavu zakrývala malá černá čapka. Popřál soudci dobrého jitra a opatrně položil podnos se snídaní na kraj stolu. Když přemístil čajník a malý talíř se solenou rybou a zeleninou na stůl, řekl soudce Ti s úsměvem:
"Měl bys nechat úředníka, aby mi přinesl snídani, Chungu! Proč si děláš starosti?"
"Stejně jsem šel kolem kuchyně, pane. Viděl jsem tam, že Ma Žung v obchodě objevil toho největšího restovaného vepře, jakého jsem kdy spatřil."
"Ano, bude to dnes večer hlavní chod. No tak, podej mi tu konvici, umím se obsloužit sám! Posaď se Chungu!"
Ale starý muž zakroutil hlavou. Rychle nalil soudci šálek horkého čaje a položil před něj misku s trochou kouřící rýže. Teprve pak se posadil na nízkou stoličku před stolem. Skrytě pozoroval ztrhanou tvář soudce Ti. Jako člen domácnosti rodiny Ti už od soudcova jinošství rozeznal každou náladu svého pána. Soudce vzal hůlky a řekl:
"Minulou noc jsem moc dobře nespal, Chungu. Tato vydatná snídaně mě opět postaví na nohy."
"Zde v Lan-fangu je vražedné podnebí," poznamenal seržant Chung svým upjatým, jasným hlasem. "Studená, deštivá zima, pak tohle horké, vlhké léto s náhlými chladnými poryvy větru, který vane z pusté planiny za hranicí. Musíte se držet v kondici, pane. Tady se snadno chytí ošklivá rýma." Usrkával čaj, přičemž si levou rukou opatrně přidržoval nahoře svůj dlouhý pěstěný knír. Pak šálek položil a znovu začal: "Viděl jsem, že se zde včera svítilo dlouho po půlnoci, pane. Doufám, že nevyplul na povrch nějaký vážný případ."
Soudce zakroutil hlavou.
"Ne, nic zvláštního. Poté, co jsem před půl rokem obnovil právo a pořádek, Chungu, se tady téměř nic nestalo. Několik případů zabití dole ve městě, pár krádeží, a to je asi tak všechno. Naše práce pozůstává převážně z obyčejné administrativní rutiny. Registrace narození, manželství a úmrtí, urovnám menších sporů, vybírání daní... Velmi klidné. Skoro bych řekl, příliš klidné." Smál se, ale starému muži neušlo, že to byl spíše nucený smích. "Promiň, Chungu," pokračoval soudce rychle. "Trochu na mě doléhá únava, to je vše. Brzy se přes to dostanu. Co je však vážnější; trápím se o své manželky. Život tady venku je pro ně velmi jednotvárný. Stěží si mohou najít v tak malém provinčním městě nějaké zajímavé přítelkyně, je tu málo zábavy. Žádné dobré divadelní představení, žádná místa pro příjemné vycházky... A tatarský vliv je stále tak silný, že i naše čínské pravidelné svátky se tady slaví s malou obřadností. Proto mám radost z této malé oslavy, pořádané dnes večer pro mou První dámu." Zakroutil hlavou a chvíli tiše jedl. Potom položil hůlky a opřel se v křesle.
"Ptal ses na minulou noc, Chungu. Takže, když jsem se šťoural v archivech tohoto soudu, našel jsem fascikl pojednávající o neblaze známém případu krádeže, který se zde přihodil. Krádež zlata císařskému Strážci pokladu."
"Proč vás zaujal ten případ, pane? Je datován do minulého roku. To je dříve, než jste přijal úřad tady v Lan-fangu."
"Skutečně. Stal se přesně sedmého dne osmého měsíce roku hada. Jenomže nevyřešený případ mě vždy zajímá,

Chungu. Ať je starý či nový!"
Starý muž váhavě přikývl.
"Pamatuji se, jak jsem četl v císařských novinách o té krádeži, když jsme byli ještě v Pu-jangu. V oficiálních kruzích to udělalo dosti velký rozruch. Strážce pokladu tudy projížděl na své cestě za hranice k tatarskému chánovi. Měl příkaz koupit od chána stádo nejlepších tatarských koní do císařských stájí. Vezl padesát těžkých zlatých prutů."
"Ano, Chungu. Zlato bylo odcizeno během noci a zaměněno za olovo. Krádež nebyla nikdy objasněna a-"
Někdo zaklepal na dveře. Dovnitř vstoupil Ma Žung a s širokým úsměvem řekl: "Koupil jsem toho nejskvělejšího restovaného vepře, pane!"
"Viděl jsem tě, jak jsi jej přinášel, Ma Žungu. Večer budeme mít jen jednoho hosta, přítelkyni mých manželek, a ona je vegetariánka. Takže spousta restovaného vepře zbude pro vás ostatní. Posaď se. Hovořil jsem se seržantem o loňské krádeži zlata Strážci pokladu."
Jeho vysoký poručík se ztěžka posadil na druhou stoličku.
"Od císařského Strážce pokladu se očekává, že ví, jak hlídat vládní zlato, které mu je svěřeno," poznamenal netečně.
"To je ten, co na to doplatil. Ano, pamatuji si ten případ. Nebyl ten chlap okamžitě propuštěn ze služby?"
"Byl," odpověděl soudce Ti. "Zloděj nebyl nalezen a zlato nikdy objeveno, přestože byl případ vyšetřován s velikou pečlivostí." Položil ruku na fascikl před sebou a pokračoval: "Toto je velmi poučný zápis, Ma Žungu, opravdu to stojí za bližší prostudování. Náčelník nejprve vyšetřil kapitána a vojáky Strážcovy eskorty. Usoudil, že zlodějem musel být někdo uvnitř, protože takové velké transporty zlata jsou důkladně střeženým úředním tajemstvím, a tedy jen Strážce pokladu sám by měl znát cíl svého poslání. Další skutečnost také ukazovala tímto směrem. Zavazadla Strážce pokladu sestávala ze tří kožených kufrů, naprosto stejné velikosti, tvaru a barvy. Víka všech tří kufrů byla zajištěna identickými visacími zámky. Jediné rozlišovací znamení bylo, že truhlice se zlatem byla na jedné straně nepatrně poškozená. Přitom jedině tato truhlice byla otevřena. Dalších dvou truhlic, které obsahovaly oděv Strážce pokladu a jiný jeho osobní majetek, se nikdo ani nedotkl. Proto náčelník začal podezírat družinu Strážce pokladu."
"Na druhou stranu," poznamenal seržant Chung, "zloděj nahradil zlato olovem. Zřejmě doufal, že Strážce pokladu objeví ztrátu mnohem později, až otevře truhlici po svém příjezdu na barbarské území. To jasně ukazuje na někoho zvenčí. Všichni uvnitř věděli o úředním předpise, že přepravce vládního zlata musí prověřit jeho nedotčenost každý večer, než jde do postele, a každé ráno, jakmile vstane."
Soudce Ti přikývl.
"Docela věrohodné. Ovšem můj předchůdce považoval olovo za chytrý tah, který zloděj udělal, aby vzbudil dojem, že krádež byla spáchána někým zvenčí."
Ma Žung vstal a přešel k oknu. Očima zkoumal prázdné nádvoří a se zamračeným pohledem řekl:
"Jsem zvědavý, co ten líný velitel dělá. Měl by provádět s konstábly jejich ranní nácvik!" Když viděl znepokojený pohled soudce Ti, rychle pokračoval: "Promiňte, pane! Ale teď, když Ťiao Ta a Tao Kaň odešli do hlavního města, aby projednali zredukování naší posádky, musím dohlížet na konstábly a stráže úplně sám." Opět se posadil a zeptal se, jen aby ukázal svůj zájem: "Nezanechal zloděj žádnou stopu?"
"Žádnou," odpověděl soudce stroze. "Hostinský pokoj našeho soudu, který zde Strážce pokladu obýval, jak víte, má jen jedny dveře a jedno okno. Dveře po celou noc hlídali čtyři vojáci, kteří seděli venku v chodbě. Zloděj si zajistil přístup oknem. Roztrhl jednu z papírových výplní, vsunul dovnitř ruku a nějakým způsobem sundal zámek, který zajišťoval závoru."
Seržant Chung si přisunul tlustý fascikl k sobě a listoval v něm. Vzhlédl, pochybovačně zavrtěl hlavou a řekl: "Ano, náčelník zajistil všechna uvedená opatření. Když bylo ustanoveno, že družina Strážce pokladu je mimo podezření, dal zatknout všechny profesionální zloděje ve městě a také všechny překupníky. Kromě toho dal..."
"Udělal jednu chybu, Chungu," přerušil jej soudce Ti. "Předně, že své vyšetřování omezil na okres Lan-fang."
"Proč by neměl?" zeptal se Ma Žung. "Krádež byla spáchána právě zde, ne?"
Soudce si narovnal záda.
"To opravdu byla. Ale musela být připravena někde jinde, dříve než Strážce pokladu přijel sem do Lan-fangu. Proto bych začal s důkladným vyšetřováním v Tong-kangu, našem sousedním okrese na druhé straně hor. Strážce pokladu tam také zůstal na noc. Někdo se nějakým způsobem musel dozvědět, že veze malé jmění, a že se nalézá v kufru s poškozenou kůží. Tato přesná informace putovala do Lan-fangu před Strážcem pokladu. Zavolej našeho staršího písaře, Ma Žungu!"
Seržant Chung vypadal nerozhodně. Tahaje se za tenkou bradku, řekl: "Ze stejného důvodu, pane, se zloděj mohl tajemství dozvědět na kterémkoliv místě na cestě z hlavního města. Nebo snad přímo v hlavním městě, ještě než se Strážce pokladu vydal na cestu."
"Ne, Chungu, je tam jednoznačný důkaz, že to musel být Tong-kang, odkud tajemství uniklo. Tady ve své úředně zaznamenané zprávě Strážce pokladu říká, že stěna truhlice se zlatem praskla těsně předtím, než dosáhl Tong-kangu. Pravděpodobně kvůli nadměrné váze zlata."
Ma Žung přivedl dovnitř staršího hubeného muže. Písař se uklonil a popřál soudci dobrého rána. Pak uctivě čekal, až jej soudce osloví.
"Shromažďuji údaje o krádeži zlata Strážci pokladu," promluvil k němu soudce Ti. "Chci, aby ses vydal na cestu do Tong-kangu, jeho posledního místa zastávky, než dorazil do Lan-fangu. Ohlásíš se u místního soudu a pokusíš se tam najít někoho, kdo se pamatuje na návštěvu Strážce pokladu. Chci vědět, zda Strážce v noci tajně nepřijal nějakého návštěvníka, zda mu neopatřili místní společnici, či zda nepřijal nějakou zprávu; důležité může být cokoliv."
Mezi papíry na svém stole vybral úřední blanket a napsal několik řádek svému kolegovi v Tong-kangu. Když označil dokument velkou červenou soudní pečetí, podal jej písaři. "Odjedeš ihned. Než štolba připraví tvého koně, přečti si

tento fascikl. Pokus se vrátit pozítří."
"Jak si Vaše Ctihodnost přeje."
Písař se už chystal uklonit, když se jej Ma Žung zeptal: "Nevíš, kde je náš velitel?"
"Šel zatknout jakéhosi lumpa, pane. Minulou noc se ve vinárně ve městě strhla divoká rvačka a ten lotr zabil profesionálního rváče."
"Takže," poznamenal soudce Ti, "jelikož to je zjevně obyčejný násilný čin podsvětí, nevyžádá si to nezbytně mnoho papírování. Proto se vydej na cestu. Hodně štěstí!"
Když starší písař odešel, řekl Ma Žung kysele: "Tedy tohle náš velitel dělá. Zatýká vraha! A bez zatykače, samozřejmě! O všechno se musí člověk postarat sám, až jednou padne vyčerpáním."
"Škoda, že jsme si nemohli nechat jako velitele starého Fanga," poznamenal seržant. "Mimochodem, co je to tam za krabičku, Vaše Ctihodnosti? Nikdy dříve jsem ji na vašem stole neviděl."
"Krabička?" zeptal se soudce Ti, vytržený ze svých myšlenek. "Ach, tato! Koupil jsem ji od obchodníka s uměleckými předměty na rohu za Konfuciovým chrámem. Spatřil jsem ji tam před půl hodinou, když jsem byl na své ranní procházce. Koupil jsem ji jako malý dárek mé První dámě. Dám jí to dnes při slavnostní večeři."
Zvedl krabičku a ukázal ji svým dvěma poručíkům.
"Znak pro "dlouhý život" na víčku z ní dělá nejvhodnější dárek k narozeninám. Nefritový kruh je nádherně vyřezaný podle starobylého způsobu." Ukázal přes své rameno. "Přesně tentýž styl, jako u znaku na ozdobné mříži tady v okně."
Podal krabičku Ma Žungovi, jenž si ji znalecky prohlížel a poznamenal: "Je přesně tak velká, aby se do ní ukládaly vizitky." Pak pozvedl krabičku blíže k očím. "Škoda těch několika škrábanců na víčku. Nějaký cvok se pokoušel vyrýt slovo "otevřít" tady na jedné straně kruhu. A na druhé straně se pokusil napsat něco jako "dole". Dovolte mi, abych ji teď ráno vzal s sebou. Po sezení ji odnesu k uměleckému řezbáři, znám jednoho u jižní brány. Pěkně víčko vyleští."
"Ano, to je dobrý nápad. Na co se díváš?"
Ma Žung opatrně krabičku otevřel. Nyní si prohlížel vnitřní stranu víčka.
"Je tu přilepený malý útržek papíru," zamumlal.
"To bude cenovka," řekl soudce. "Strhni ji, ano?"
Poručík zasunul nehet palce pod růžek papíru. Náhle zvedl zrak.
"Ne, to není cenovka, pane. Vidím dva řádky napsané z druhé strany červeným inkoustem. Tak, podařilo se. Teď jej můžeme otočit. Písmo je neumělé. Nechápu, co znamená."
Podal drobný útržek soudci, který zdvihl chomáčovité obočí a četl nahlas:
"Umírám hladem a žízní. Prosím přijďte a pomozte mi odsud. Nefrit. Dvanáctý den devátého měsíce roku hada."
Soudce znepokojeně vzhlédl. "Kdo by lepil takovou hloupost do víčka této krabičky?"
"Snad je to žert, pane!" řekl Ma Žung vzrušeně. "Dívka jménem Nefrit, musí to být pěkná holka! Jistě byla unesena!"
Seržant Chung se shovívavě usmál. Velice dobře znal Ma Žungovy milostné sklony. Rychle řekl: "Ty jsi vždy připraven vyrazit na pomoc panně v nesnázích, bratře Ma. Ale toto je zřejmě jen kus papíru utrženého ze stránky romantického románu či divadelní hry."
"Nesmysl!" řekl Ma Žung podrážděně. "Ubohá dívka to napsala vlastní krví, pak to vložila do této krabičky a vyhodila ji oknem z místnosti, kde byla držena v zajetí. Písmo bylo ještě vlhké, a když se krabice kutálela po dopadu na zem, útržek se k víčku přilepil. Stalo se to téměř před rokem, ale není důvod, proč bychom měli ty darebáky, co ji vyhladověli k smrti, nechat bez trestu!" Otočil se k soudci a dychtivě se zeptal: "Co vy na to, pane?"
Soudce Ti na stole ústřižek vyhladil a studoval jej. Nevědomky se přitom tahal za licousy. Pozvedl zrak.
"Tvá úvaha je docela chytrá, Ma Žungu. Souhlasím však se seržantem. Kdyby to bylo skutečné sdělení v tísni, pak..."
Své zraky otočil ke dveřím. "Vstupte!"
Vstoupil velitel a prudce zasalutoval. Na jeho hrubé tváři, lemované ostrou krátkou bradkou, se objevil radostný úšklebek.
"Žádám o dovolení podat zprávu, že jsem právě uvěznil vraha, Vaše Ctihodnosti. Lotr jménem Ah-liu. Minulou noc zabil místního rváče po hádce v-"
"Ano, písař nám to již sdělil. Dobrá práce, veliteli! Vyslechnu případ zanedlouho, při ranním zasedání. Byl tam svědek?"
"Mnoho, pane! Hostinský, dva hráči, a-"
"Dobře. Dohlédni, aby byli přítomni u soudu."
Jen co velitel odešel, soudce Ti vstal. Sebral ebenovou krabičku, potěžkával ji v dlani a zamyšleně se na ni díval. Pak ji vložil do rukávu. "Budeme dále sledovat záležitost té podivné zprávy z krabičky," řekl svým dvěma poručíkům. "Do zahájení zasedání máme asi hodinu. Bez ohledu, jaká je to zpráva, zkazila šťastnou atmosféru, která oslavu narozenin musí doprovázet. Každopádně se vrátím k obchodníkovi s uměleckými předměty a vyberu si jiný dárek. Pak se jej zeptám, jak a kde k té krabičce přišel. Ty, seržante, jdi do archivu. Ověříš si ve spisech o pohřešovaných osobách, zda v devátém měsíci roku hada nebyla podána zpráva o zmizení ženy jménem Nefrit. Ty, Ma Žungu, mě budeš doprovázet do obchodu s uměleckými předměty. Je to jen kousek, půjdeme pěšky."

III. KAPITOLA

Když soudce Ti a Ma Žung sestupovali po širokých schodech k hlavní bráně soudu, viděli, že i přes časnou hodinu a dusné horko je již hlavní tepna vedoucí k jižní městské bráně docela zaplněna. Štíhlá vížka pagody v Lotosovém jezírku byla jen nejasně viditelná kvůli vlhkému oparu, který se vznášel nad městem.
Soudce kráčel vpředu. Nikdo v něm nepoznal náčelníka, protože měl na sobě stále jednoduchý modrý šat a vysokou úřední pokrývku hlavy z černé gázy vyměnil za malou čapku. Ma Žung, jenž šel těsně za ním, měl uniformu důstojníka

soudu: hnědou róbu s černým opaskem a prýmky a plochou černou čepici.
Poté, co ušli kus cesty, se Ma Žung náhle zastavil. Několik kroků stranou se na něj upíral pár velkých planoucích očí s napjatým, upřeným pohledem. Letmo spatřil pobledlou, ale nádhernou tvář ženy, částečně zahalenou kouskem látky podle tatarské módy. Zdála se být nezvykle vysoká. Zrovna, když se jí chtěl zeptat, co si přeje, vstoupili mezi ně dva kuliové, nesoucí na svých ramenou velkou dřevěnou bednu. Když prošli, žena se ztratila v davu.
Soudce Ti se k němu otočil a ukázal na vysokou střechu Konfuciova chrámu vpředu. "Obchod je na rohu na druhé straně ulice za chrámem vpravo." Pak, když viděl Ma Žun-gův zmatený obličej, zeptal se: "Co je s tebou?"
"Zrovna jsem zahlédl velice zvláštní ženu, pane. Měla neobyčejně velké oči a-"
"Přál bych si, kdyby ses neohlížel za každou ženskou, kterou potkáš!" napomenul ho soudce podrážděně. "Pojďme, nemáme mnoho času!"
V úzké uličce za chrámem bylo lidí méně. Když vstoupili do malého potemnělého obchodu s uměleckými předměty, přivítal je příjemný chládek. Starý muž s neupravenou dlouhou bradou se rychle vynořil za pultem, jakmile poznal soudce.
"Mohu pro Vaši Excelenci ještě něco udělat?" zaskřehotal s bezzubým úsměvem.
"Když jsem sem dnes ráno přišel," odpověděl soudce Ti, "zapomněl jsem, že jsem chtěl také pěkný kousek nefritu. Pár náramků, či snad dlouhou jehlici do vlasů."
Obchodník vyndal z pod pultu čtverhranné plato.
"Tady Vaše Excelence nalezne vybranou kolekci."
Soudce vybíral mezi kousky šperků. Rozhodl se pro pár starožitných náramků z bílého nefritu, vyřezaných do tvaru rozkvetlých švestkových snítek. Položil je bokem a dotázal se na cenu.
"Jedna stříbrná mince. Mimořádná cena pro mimořádného zákazníka!"
"Vezmu si je. Mimochodem, snad byste mi mohl říci, odkud máte ebenovou krabičku, kterou jsem koupil? Abyste pochopil, vždy rád znám původ starých kousků, které si koupím."
Starý muž si posunul čapku dozadu a podrbal se na šedivé hlavě.
"Odkud ji jen mám? Urozený pán jistě dovolí, abych nahlédl do svých záznamů. Malé strpení, prosím."
"Proč jste nesrazil cenu dolů, pane?" zeptal se rozhořčeně Ma Žung. "Jedna celá stříbrná mince! Jeden se diví, jak se ten starý dareba udrží naživu!"
"Náramky tu cenu mají. A jsem si jistý, že mé První dámě se budou líbit."
Klenotník vyšel ze zadní části obchodu. Na pult položil svazek s oslíma ušima. S pavoučím ukazováčkem na záznamu zamumlal:
"Ano, tady to máme! Koupil jsem krabičku před čtyřmi měsíci od pana Li Ko."
"Kdo je to?" zeptal se soudce stroze.
"Tedy, Li Ko je tím, koho byste mohl nazvat ne příliš významným malířem, Excelence. Specializuje se na krajinky. Maluje krajinky celé dny, víc, než kolik si jich lidé chtějí koupit. Kdo by koupil novou krajinku, no řekněte, můj pane? Obrazy hor, které mohu vidět zadarmo každý den, hned za naším městem. Kdyby to byly staré obrazy, pak..."
"Kde bydlí pan Li?"
"Nedaleko odsud, Excelence. V ulici vedle zvonice. Je to starý rozlehlý dům, pane. Ano, už si vzpomínám. Krabička byla v košíku starého harampádí, kterého se pan Li chtěl zbavit. Všechno to bylo zablácené. Kdyby pan Li viděl, že je pěkný kousek zeleného nefritu na víčku..." Bezzubá ústa se roztáhla do prohnaného širokého úsměvu. Ale pak rychle dodal: "Za všechno jsem zaplatil poctivou cenu, Excelence. Bratr pana Li vlastní obchod se zlatem a stříbrem, ne příliš velký, ale... Chci zůstat na správné straně rodiny Li, pane. Jednou bych mohl s panem Li Mai obchodovat..."
"Když má Li Ko zámožného staršího bratra, proč tedy žije v bídě?" zeptal se soudce Ti.
Další pokrčení slabých ramen.
"Lidé povídají, že se loni pohádali. Jeho Excelence ví, jak to dnes chodí, lidé již vůbec nechápou, že otec a synové, starší a mladší bratr by měli vždy držet při sobě. Neustále říkám-"
"Pochopitelně. Tady jsou peníze. Ne, nemusíte to balit."
Soudce vložil nefritové náramky do svého rukávu. Když byli venku, řekl Ma Žungovi: "Ke zvonici je to jen deset minut chůze. Když už jsme pokročili v našem vyšetřování tak daleko, bude dobré navštívit pana Li Ko."
Procházeli opět hlavní tepnou a kráčeli kolem vyvýšené plošiny zvonice. Bronzový povrch velkého zvonu, který byl zavěšen na červeně natřeném trámu, se matně leskl. Každé ráno se rozezněl, aby za rozbřesku vzbudil obyvatele města. Ochotný nosič vody jim ukázal chatrný dřevěný dům v úzké postranní ulici, zjevně obývaný malými obchodníky. Přední dveře byly z obyčejných prken, tu a tam nešikovně vyspravené. Okna po obou stranách dveří byla zavřená.
"Nezdá se, že by Liův dům velmi vzkvétal," komentoval soudce Ti, když klepal na dveře.
"Měl se stát klenotníkem!" řekl Ma Žung kysele.
Slyšeli zvuky těžkých kroků. Závora se odsunula a dveře otevřely.
Vysoký, nedbale oděný muž rychle ustoupil. "Kdo... Co...?" koktal. Zřejmě očekával jen obchodníka. Soudce Ti se klidně díval do propadlé tváře s malým černým knírkem a velkýma ostražitýma očima. Dlouhý hnědý plášť, potřísněný barvami, na něm volně visel; černá sametová čepice byla ošuntělá.
"Jste pan Li Ko, malíř?" zeptal se soudce Ti zdvořile. A když ten druhý tiše přikývl, pokračoval: "Jsem náčelník Ti a toto je můj asistent, Ma Žung." Jakmile si všiml, že Liova tvář zbledla, pokračoval přívětivě: "Toto je docela normální návštěva, pane Li. Zajímám se o krajinky, víte a slyšel jsem, že vy jste odborník. Když mě ranní procházka zavedla do této čtvrti, rozhodl jsem se zastavit se na chvíli u vás a podívat se na vaši práci."
"Veliká čest, pane! Opravdu veliká čest!" rychle drmolil Li. Pak jeho tvář povadla. "Bohužel, můj dům je zrovna v hrozném stavu. Můj asistent se minulou noc nevrátil domů. Abyste pochopil, on mi tady uklízí. Kdyby snad Vaše

Excelence mohla přijít..."
"Ani trochu mi to nevadí," přerušil jej soudce žoviálně a vstoupil do tmavé haly.
Malíř je vzal dozadu do velké místnosti s nízkým stropem slabě osvětlené dvěma širokými okny, polepenými ušpiněným hedvábným papírem. Přisunul zchátralé vysoké křeslo ke stolu na třech nohách uprostřed místnosti a Ma Žungovi nabídl bambusový taburet.
Když Li přešel ke stolku u stěny, aby připravil čaj, soudce Ti letmo pohlédl na poházené papírové a hedvábné role a vázy s malířskými štětci na stole. Barva v malých miskách zaschla do popraskaného škraloupu a inkoustovou destičku pokrýval tenký nános prachu. Malíř se podle všeho chystal posnídat, protože na konci stolu stála prasklá miska rýžové kaše a vedle ní ležel mastný papír s malou hromádkou nakládané zeleniny.
Na stěně vlevo viselo tucet krajinomaleb, vše v černobílém provedení. Některé z nich na soudce působily dobrým dojmem. Když však otočil zrak ke svitkům rozloženým na protější stěně, zamračil se. Všechny obrazy představovaly buddhistická božstva. Žádní vyrovnaní, nádherní bozi a bohyně starého buddhismu, ale polonazí démoni divokého vzezření pozdější tajné školy. Hrůzostrašné postavy s mnoha hlavami a pažemi, obludnými tvářemi, koulejícíma očima a dokořán otevřenými ústy, ověšené girlandami useknutých lidských hlav. Některé objímali svými pažemi ženské protějšky. Tyto obrazy byly vyhotoveny v plných barvách, hojně bylo použito zelené a zlaté.
Když Li položil dva čajové šálky na stůl, soudce poznamenal: "Vaše krajinky se mi líbí, pane Li. Blíží se k dosažení velkolepého stylu našich starých mistrů."
Malíř vypadal potěšené.
"Miluji krajinky, pane. Na jaře a na podzim dělám dlouhé výpravy do hor na sever a východ od našeho města. Nemyslím si, že by byl v našem okrese jediný vrchol, který bych neslezl. Ve svých obrazech se pokouším zachytit podstatu scenérie přírody, na kterou se dívám."
Soudce Ti souhlasně přikývl. Otočil se a ukázal na náboženské malby.
"Proč se takový velkomyslný umělec jako vy snížil k těmto barbarským hrůzám?"
Li se posadil na bambusovou lavici pod oknem. Slabě se usmál a odpověděl: "Krajinky nenaplní mou misku rýží, pane. Ale po buddhistických svitcích je mezi tatarskou a ujgurskou populací ve městě veliká poptávka. Jak sám víte, tito lidé věří v nechutnou novou víru, která učí, že pohlavní styk mezi mužem a ženou je věrným obrazem spojení nebe a země a vede ke spasení. Stoupenci se sami ztotožňují s těmito divokými bohy a jejich ženskými protějšky. Jejich rituály obsahují-"
Soudce Ti pozvedl ruku.
"Vím vše o těchto ohavných ukrutnostech páchaných pod pláštíkem náboženství. Vedou ke chlípnosti a temným zločinům. Když jsem sloužil jako náčelník v Chan-jüanu, zabýval jsem se několika odpornými vraždami spáchanými v taoistickém klášteře, kde se těmto rituálům tajně věnovali.* Zda buddhisti převzali tyto rituály od taoistů nebo obráceně, to nevím a nestarám se o to." Nazlobeně si tahal vousy. Pak věnoval malíři ostrý pohled. "Nechcete snad říci, že ty strašné rituály se v tomto okrese ještě praktikují?"
"Ach ne, pane. Již ne. Před osmi či deseti lety, snad, chrám Nachových oblaků na kopci hned za východní městskou branou té sektě patřil a mnoho tatarských a jiných buddhistů přecházelo hranici, aby se zúčastnili bohoslužby. Ale pak zakročily úřady a mniši a jeptišky museli odejít. Avšak buddhisti v tomto městě stále tuto víru vyznávají. Kupují tyto obrazy a věší si je nad své domácí oltáře. Pevně věří, že tito divocí bozi je ochrání před všemi démony a zajistí jim dlouhý život a mnoho synů."
"Hloupé pověry!" řekl soudce Ti s pohrdáním. "Původní Buddhovo učení obsahuje mnoho ušlechtilých myšlenek. Já sám, ortodoxní konfucián - doufám, že stejně jako vy, pane Li - nezastávám žádnou formu buddhismu. Rád bych si u vás objednal krajinku. Již dlouho chci mít ve své knihovně namalovanou hraniční oblast, zachycující kontrast mezi horami a širou otevřenou plání, a byl bych velice potěšen, kdybyste to pro mne udělal. Ochotně vás také doporučím svým známým. Pod podmínkou, ovšem, že přestanete dělat ty odporné buddhistické obrazy."
"Ochotně vašich příkazů uposlechnu, pane!"
"Dobře." Soudce Ti vytáhl ze svého rukávu ebenovou krabičku. Položil ji na stůl a zeptal se: "Nepatřila kdysi tato krabička do vaší sbírky?"
Dychtivé pozoroval malířovu tvář, ale Li pouze projevil čistý údiv.
"Ne, nikdy jsem ji neviděl, pane. Samozřejmě, na trhu jsou jich tucty. Místní umělecký truhlář je vyrábí ze zbylých kousků ebenu a lidé je kupují, aby si do nich dávali vizitky. Ale takový pěkný starožitný kousek jsem nikdy neviděl. A kdybych ji viděl, nemohl bych si dovolit ji koupit!"
Soudce Ti vložil krabičku zpět do rukávu. "Váš bratr si od vás nikdy obraz nekoupil?" zeptal se jakoby mimochodem.
Liovi poklesla tvář. Odpověděl stroze: "Můj bratr je obchodník. Nezajímá se o umění a opovrhuje všemi umělci."
"Žijete zde úplně sám se svým asistentem?"
"Ano, pane. Nerad se otravuji s udržováním řádné domácnosti. Jang - tak se ten muž jmenuje - je schopný člověk. Je studentem literatury, ale nemohl udělat závěrečnou zkoušku, protože mu chyběly prostředky. Stará se o dům a také mi pomáhá připravovat barvy a tak podobně. Škoda, že jste se s ním nesetkal." Když viděl, že soudce vstává, rychle pokračoval: "Mohu vám nalít ještě jeden šálek čaje, pane? Nestává se často, že bych si mohl pohovořit s tak skvělým učencem a-"
"Je mi líto, pane Li, ale musím se teď vrátit do soudní budovy. Děkuji vám za čaj. A nezapomeňte namalovat tu hraniční scénu!"
Li je uctivě vyprovodil ke dveřím.
"Ten slizký umělec je sprostý lhář, pane!" vybuchl Ma Žung, když vyšli na ulici. "Ten starý paprika v klenotnictví byl přesvědčený, že koupil krabičku od Lia. A ve svých obchodech se rozhodně nemýlí. On ne!"

"Za prvé," řekl soudce Ti pomalu, "Li na mě zapůsobil spíše příznivě. Později jsem si však nebyl jistý." Zastavil se. "Já půjdu k soudu a ty by ses mohl poptat v obchodě nebo tady kolem, co si kdo o Liovi myslí. A také se poptej na jeho asistenta. Abych tak řekl, jen aby se dotvořil obraz."
Ma Žung přikývl.
V úzké uličce spatřil jen jeden nápadný vývěsní štít. Hlásal velkými písmeny, že vám tam gázu jemnou jako pavučinku střihnou přesně na míru. Krejčí smotával roli hedvábí. V zadní části obchodu seděly čtyři starší ženy u dlouhého, úzkého stolu a pilně šily a vyšívaly. Krejčí pozdravil Ma Žunga dosti uctivě. Ale jeho tvář povadla, když se zeptal, zda nezná malíře.
"Chudý jako kostelní myš," řekl znechuceně. "Vidím jej tudy příležitostně procházet, ale zatím si nikdy nedal ušít šaty. A ten jeho asistent, to je stejný vandrák. Není na něj spolehnutí a stýká se s všelijakými chuligány. Často budí tuhle slušnou a tichou čtvrť, když si cestou domů zpívá a křičí, zpitý j ak zákon káže!"
"Mladí muži pera se tu a tam v noci veselí," řekl Ma Žung konejšivě.
"Mladý muž pera, můj ty světe! Jang je obyčejný vagabund! Ačkoliv, ten se rád nastrojí. Bohužel si u mě koupil nové šaty. Nezaplatil ani měďák! Dal bych to k soudu, ale..." Naklonil se přes pult a rozhlédl se napravo a nalevo do ulice. "Abyste mi rozuměl, musím být opatrný. Nerad bych, aby jednoho dne přišel se svými násilníky a hodil mi kbelík hnoje na mou pěknou roli hedvábí..."
"Když je Jang takový budižkničemu, proč jej pan Li drží ve svých službách?"
"Protože pan Li není o nic lepší než on! Ptáčkové z jednoho hnízda, přesně tohle jsou ti dva, pane! A proč se pan Li neoženil, ptám se vás. Pravda, je chudý, ale ať je chudý, jak chce, vždy najde dívku, která je ještě chudší, takže si může zařídit normální domácnost, jakou by si každý pořádný muž zařídit měl. Ti dva jsou v té polorozpadlé boudě docela sami, pane; snad ani posluhovačka tam nechodí. Jen nebesa vědí, co se tam po nocích děje!"
Krejčí věnoval Ma Žungovi očekávající pohled, ale když se vysoký muž neptal na podrobnosti, naklonil krejčí hlavu ještě blíže a pokračoval tišším hlasem: "Nejsem z těch, co roznášejí klepy, abyste chápal. Vždy říkám, žít a nechat žít. Ale jedno vám řeknu: před nějakým časem můj soused viděl, jak tam dovnitř vklouzla žena, bylo to o půlnoci, říkal. A když jsem to řekl našemu obchodníkovi potravinami, vzpomněl si, že viděl, jak Li tu ženu vyprovodil za svítání, když dovolíte. Takové rejdy dělají naší čtvrti špatné jméno, pane. A to odrazuje mé zákazníky."
Ma Žung poznamenal, že je to smutná věc. Poté, co se dozvěděl, že studentovo plné jméno je Jang Mou-te, se rozloučil. Proklínaje horko, pomalu kráčel zpět k soudu.

IV. KAPITOLA

Když Ma Žung vstoupil do osobní kanceláře soudce Ti, seržant Chung pomáhal soudci do těžkého úředního taláru ze zeleného brokátu a zlatě vyšívaným límcem. Zatímco si soudce před zrcadlem upravoval křídlatou černou čepici, Ma Žung mu podal zprávu o svém rozhovoru s krejčím.
"Nevím, co si o tom všem myslet," poznamenal soudce Ti. "Chung prošel složky ztracených osob a také vyšel naprázdno. Řekni Ma Žungovi, co jsi zjistil, seržante!"
Seržant Chung sebral ze stolu list papíru s poznámkami.
"Čtvrtý den devátého měsíce," četl Ma Žungovi, "byla ohlášena ztráta dvou osob. Zdejší tatarský koňský handlíř uvedl, že jeho dcera náhle zmizela; ale následující měsíc se vrátila spolu s manželem a malým dítětem z druhé strany hranice. Podruhé, bratr kovotepce a zámečníka zvaného Ming Ao, ohlásil, že odešel šestý den devátého měsíce a již se nevrátil. Abych si byl naprosto jist, prošel jsem všechny údaje spadající do roku hada, ale o osobě jménem Nefrit tam není jediná zmínka."
Donesl se k nim dunivý zvuk velkého bronzového gongu u vchodu do soudní budovy. Odbíjel třetí hodinu, což znamenalo, že zasedání soudu začíná.
Seržant Chung odsunul závěs, který odděloval kancelář soudce Ti od jednací místnosti dvora. Na fialovém závěsu byl zlatou nití vyšitý velký obraz jednorožce, tradičního symbolu důvtipu. Soudce vystoupil na pódium a usedl za vysokou lavici, přikrytou kusem rudé látky, která vpředu visela dolů k podlaze. Na lavici ležela malá hromádka úředních dokumentů, vedle ní velký obdélníkový balík, zabalený v olejovém papíru. Soudce věnoval balíku zvědavý pohled, pak zasunul ruce do širokých rukávů a přehlédl dvůr.
V prostorné hale s vysokým stropem byl příjemný chládek. Bylo tam jen asi tucet přihlížejících. Lelkovali vzadu. Zřejmě přišli spíše proto, aby unikli horku venku, než aby asistovali při zajímavém projednávání vraždy. Osm konstáblů stálo v pozoru ve dvou řadách před pódiem, jejich velitel trochu stranou s těžkým bičem v ruce. Na širokém koženém opasku se mu houpaly dva páry železných pout. Za ním soudce spatřil čtyři muže pracující třídy, oděné ve vkusných modrých kabátcích. Vypadali dost nervózně. Nalevo od pódia seděli za malým stolem dva úředníci s psacími štětci, připraveni zaznamenat soudní přelíčení.
Poté, co se seržant a Ma Žung postavili za křeslo soudce Ti, vzal soudce kladívko, obdélníkový kousek tvrdého dřeva, a zaklepal na lavici.
"Prohlašuji zasedání soudního dvora Lan-fangu za zahájené," oznámil. Provedl prezenci, načež nařídil veliteli, ať přivede obžalovaného před lavici.
Na znamení velitele vešli dva konstáblové do dveří nalevo a přitáhli před pódium muže v kládě. Oděn byl do záplatovaného kabátce a širokých kalhot. Soudce Ti si rychle prohlédl jeho protáhlou, sluncem opálenou tvář, ozdobenou roztřepeným knírkem a krátkou kozí bradkou. Dlouhé, rozcuchané vlasy mu visely přes čelo v mastných chomáčích. Pak jej konstáblové stlačili na kolena na kamennou dlažbu před lavicí. Velitel stál těsně u klečícího muže, lehce pošvihávaje bičem.

Soudce Ti nahlédl do papíru navrchu hromádky před sebou. Pozvedl zrak a přísně se zeptal: "Jsi Ah-liu, věk třicet dva let, bez stálého zaměstnání a bydliště?"
"Ano, jsem," naříkal obžalovaný, "ale teda tady chci říci, že-"
Velitel nechal dopadnout konec držadla svého biče na Ah-liuovy plece. "Odpovídej jen na otázky Jeho Excelence!" vyštěkl na vězně.
"Uveď důvod zatčení vězně, veliteli!"
Velitel se postavil do pozoru, důležitě si odkašlal a začal:
"Minulou noc tento muž jedl večerní rýži v Čouově taverně hned vedle východní městské brány spolu se Seng-sanem, v té čtvrti známým rváčem. Měli čtyři džbány vína a pohádali se o placení. Hospodský Čou zakročil a dosáhl dohody. Na to začali Ah-liu a Seng-san hrát kostky. Po nějakém čase, když posledně zmíněný těžce tratil, náhle vyskočil a obvinil Ah-liua z podvádění. Následoval pěstný souboj, při kterém se Ah-liu pokusil praštit Seng-sana do hlavy prázdným vinným džbánem. Hospodský získal podporu ostatních hostů. Spolu se jim podařilo ty dva přesvědčit, aby opustili místnost. Seng-san se nechal slyšet, že Ah-liua v opuštěném chrámu rozseká na kaši. Měl na mysli starý buddhistický chrám Nachových oblaků, Vaše Ctihodnosti, na kopci za východní branou. Teď už je prázdný více než deset let a v noci se tam slézá všelijaká chátra."
"Skutečně se tam spolu obviněný a Seng-san vydali?" zeptal se soudce Ti.
"Skutečně, Vaše Ctihodnosti. Stráž u východní brány uvedla, že oba prošli východní branou hodinu před půlnocí a přitom si navzájem hrubě nadávali. Stráž je varovala, že na noc bude brána zavřená, ale Ah-liu křičel, že se už nikdy zpátky nevrátí."
Ah-liu zvedl hlavu, aby něco řekl. Ale jakmile velitel napřáhl bič, rychle ji opět sklonil k podlaze.
"Toto ráno, hned po svítání, přišel k soudnímu dvoru lovec Meng a oznámil, že když vstoupil do hlavní haly chrámu, aby si tam odpočinul, nalezl mrtvé tělo, které leželo před oltářem. Ihned jsem se tam vypravil se dvěma muži. Hlava byla odťata od krku a ležela vedle těla v kaluži krve. Identifikoval jsem oběť jako rváče Seng-sana. Vražedná zbraň tam ležela také, přesněji těžká dvojsečná sekyra, jakou vyrábí Tataři. Zahájil jsem prohlídku pozemků chrámu a nalezl obviněného, jak spí pod stromem v rohu chrámové zahrady. Protože jsem se obával, že by mohl utéci, kdybych si šel nejprve vyzvednout zatykač, na místě jsem jej uvěznil pro potulku. Když mi řekl, že poslední místo, které ve městě navštívil, byla Čouova taverna, ihned jsem se tam vypravil a Čou mi řekl o té hádce. Pan Čou je zde u dvora přítomen, aby vypovídal, spolu se svými dvěma zákazníky, kteří byli svědky hádky, a také lovec Meng."
Soudce Ti přikývl. Otočil se na Ma Žunga a tichým hlasem se ho zeptal: "Není dost neobvyklé, že se hádka mezi rváči řeší sekyrou?"
"Opravdu, pane," odpověděl Ma Žung. "Očekával bych bodnutí nožem nebo rozbití hlavy těžkým klackem."
"Podívejme se na vražednou zbraň."
Ma Žung rozbalil olejový papír. Spatřili dvojsečnou sekeru se zakřiveným topůrkem asi tři stopy dlouhým. Ostří bylo pokryto zaschlou krví. Bronzový konec držadla byl tepaný do tvaru zubící se hlavy démona.
"Jak získal vrah tuto cizokrajnou zbraň, veliteli?"
"Měl ji tam po ruce, Vaše Ctihodnosti. Chrámová hala je prázdná až na obětní oltář u zadní stěny. Ale ve výklenku v boční stěně stojí dvě halapartny a dvě sekyry. Když byl chrám ještě obýván, tyto zbraně byly používány při rituálních tancích. Když kněži z chrámu odešli, zbraně tam zanechali. Nikdo si je netroufl ukrást, protože jsou to posvátné předměty, které přinášejí smůlu."
"Má zde Seng-san nějaké příbuzné, veliteli?"
"Ne, pane. Měl bratra jménem Lao-wu, ale ten člověk se přestěhoval před časem do sousedního okresu Tong-kangu."
Seržant Chung se naklonil k soudci a řekl: "Viděl jsem v kopiích úředních zpráv, zaslaných kolegou Vaší Ctihodnosti, že nedávno odsoudil Lao-wua na šest měsíců do vězení spolu s ženou, která s ním žije. Byli obviněni z krádeže vepře."
"Rozumím." Pak soudce Ti řekl: "Ah-liu, uveď před tímto dvorem, co se skutečně minulou noc stalo!"
"Nic, urozený pane, vůbec nic. To přísahám! Seng-san je můj nejlepší přítel, proč bych ho chtěl...?"
"Měl jsi s ním divokou hádku a pokusil ses jej udeřit do hlavy," přerušil jej náhle soudce Ti. "To také zapíráš?"
"Samozřejmě že ne, pane! Seng-san a já se vždy hádáme, pomáhá to ukrátit čas. Seng-san řekl, že švindluju v kostkách, a švindloval jsem. Dělám to stále a Seng-san se mě při tom vždy snaží nachytat. Je to taková naše hra. Věřte mi, urozený pane, nezabil jsem ho. Přísahám! Nikdy jsem nikomu nezkřivil ani vlas na hlavě, já bych nikdy-"
Soudce udeřil kladívkem.
"Vypovídej, co se stalo potom, když jste opustili tavernu!"
"Šli jsme spolu k východní bráně, urozený pane, a přátelsky jsme se navzájem proklínali. Když jsme procházeli branou, drželi jsme se kolem ramen a zpívali písničky. Seng-san mi pomáhal udržet se na nohou, protože jsem byl skutečně unavený. Celé odpoledne jsem nosil dřevo pro toho vydřiducha... Takže, když jsme byli ve dvoře toho chrámu, Seng-san řekl: ‚Půjdu do haly, vyspím se na oltáři'. Já sám jsem byl tak ospalý, že jsem padl pod strom tam, kde jsem byl. Vzbudil jsem se až ráno, když mě ten čubčí..." Zarazil se, když velitel opět zvedl bič, a podrážděně dokončil: "když mě tam ten důstojník kopal do žeber a křičel, že jsem vrah!"
"Nikdo jiný v tom opuštěném chrámu nebyl?"
"Ani živá duše, urozený pane."
"Ohledal koroner ostatky, veliteli?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti. Tady je zpráva."
Velitel vytáhl ze svého rukávu list papíru a položil jej uctivě oběma rukama na lavici. Soudce Ti krátce pohlédl na dokument, Ma Žung a seržant četli přes jeho rameno.
"Podivné, že si dělal problémy s useknutím hlavy!" zamumlal Ma Žung. "Podříznout mu hrdlo by vykonalo stejnou

práci!"
Soudce Ti se k němu otočil.
"Koroner uvádí," pronesl tichým hlasem, "že tělo nenese žádné jizvy nebo jiné známky násilí. Jelikož byl Seng-san profesionální rváč, zdá se mi to poněkud neobvyklé." Na malou chvíli se zamyslel, hladě si svou dlouhou černou bradku. Pak pokračoval ke svým dvěma poručíkům: "Náš koroner je profesí lékárník. Dobrý člověk, ale má málo zkušeností v soudním lékařství. Myslím si, že uděláme lépe, když ostatky sami ohledáme, než budeme pokračovat ve vyšetřování." Udeřil kladívkem a promluvil:
"Odveďte obviněného zpět do vězení, veliteli! Líčení se přerušuje až do dalšího slyšení!"
Vstal a zmizel za zástěnou s jednorožcem, následován seržantem Chungem a Ma Žungem.

V. KAPITOLA

Tři muži kráčeli soudním archivem k vězení v zadní části komplexu, kde postranní hala sloužila jako márnice.
V úzké hale bylo cítit plíseň. Uprostřed červeně dlážděné podlahy stál vysoký stůl na kozách. Na něm ležel dlouhý předmět, přikrytý rákosovou rohoží a na podlaze vedle stál velký kulatý koš.
Soudce Ti ukázal na koš. "Nejprve si prohlédneme hlavu," řekl Ma Žungovi.
Poručík postavil koš na stůl. Jakmile nadzvedl víko, udělal obličej.
"Nepříjemná záležitost, pane." Přetáhl si nákrčník přes ústa a nos, načež vytáhl hlavu z koše za dlouhé, krví zcuchané vlasy. Položil ji tváří nahoru vedle koše.
Soudce pozoroval ten strašný exponát tiše s rukama za zády. Seng-san měl oteklou, sluncem ošlehanou tvář, levou líc hyzdila škaredá stará jizva. Propadlé, krví podlité oči byly částečně ukryty pod chomáči vlasů přilepených k nízkému, vrásčitému čelu. Cáry knírů visely nad smyslnými ústy, tenké rty zkřivil škleb, který odhaloval zažloutlé, křivé zuby. Pahýl krku byl masou potrhané kůže a sražené krve.
"Žádná okouzlující tvář," poznamenal soudce Ti. "Dej tu rákosovou rohož pryč, Chungu!"
Nahé bezhlavé tělo bylo velmi dobře stavěné, útlé boky, široká ramena. Paže byly dlouhé a ukazovaly pevné svaly.
"Pěkně vysoký, mocný chlapík," prohlásil Ma Žung. "Sotva typ, který pokorně nastaví svůj krk, aby mu usekli hlavu."
Sklonil se nad tělo a studoval pahýl krku. "Aha! Tady máme modrý pruh a oděrky. Seng-san byl uškrcen, pane. Tenkým provazem a pravděpodobně zezadu."
Soudce Ti přikývl.
"Budeš mít pravdu, Ma Žungu, ten pruh je jasný důkaz. Dalo by se očekávat, že tvář bude vypadat jinak, ale následné useknutí hlavy tomu odpovídá. Takže, kdy mohl být ten sprostý zločin spáchán?" Soudce Ti ohmatal paže a nohy, pak ohnul pravý loket. "Soudě podle stavu těla, musela smrt nastat kolem půlnoci. Alespoň tento fakt souhlasí s teorií našeho velitele." Chystal se pustit paži mrtvého člověka, když se náhle zarazil. Rozevřel zaťatou pěst, zkoumal hladkou dlaň a pak si pečlivě prohlížel prsty. Nechal paži klesnout a přešel na druhý konec stolu, aby si prohlédl nohy.
Napřímil se a řekl seržantu Chungovi: "Předpokládám, že ten krví potřísněný ranec v rohu obsahuje oblečení zemřelého. Polož jej tady na stůl a rozbal ho!"
Soudce vybral z hromádky šatů záplatované kalhoty a položil je přes nohy mrtvého. "Přesně, jak jsem si myslel!" zamumlal.
Věnoval svým asistentům zasmušilý pohled a řekl:
"Velice jsem se mýlil, přátelé, když jsem dnes ráno řekl, že toto je další násilný zločin podsvětí. Především musím předeslat, že jde o dvojnásobnou vraždu."
Nechápavě na něj pohlédli.
"Dvojnásobná vražda?" zvolal seržant Chung. "Co to má znamenat, pane?"
"To znamená, že nikoliv jeden, ale dva lidé byli zavražděni. Hlavy byly uťaty proto, aby mohla být zaměněna těla. Nevidíš, že toto není Seng-sanovo tělo? Porovnej sluncem opálenou tvář s hladkou bílou kůží na rukou a předloktí těla a podívej se na ty pěstěné ruce, na nohy bez mozolů! Mimoto, toto je tělo pěkně vysokého muže, takže Seng-sanovy kalhoty jsou mu příliš krátké. Náš velitel se má stále mnoho co učit!"
"Ihned toho pitomého osla zavolám!" zamumlal Ma Žung. "Pak ho důkladně..."
"Ne, nic z toho nedělej!" řekl rychle soudce Ti. "Vrah musel mít velmi vážný důvod vyvolat zdání, že pouze Seng-san byl zavražděn a že toto je Seng-sanovo tělo. Z tohoto omylu jej nebudeme vyvádět. Tedy, alespoň prozatím."
"Kde je Seng-sanovo tělo a hlava toho druhého neznámého těla?" zeptal se Ma Žung rozpačitě.
"To je to, co bych také rád věděl," odpověděl soudce Ti stroze. "Nebesa, dvojnásobná vražda a my nemáme nejmenší ponětí o motivu toho bezcitného zločinu!" Tahal se za kníry a upřeně zíral do Seng-sanovy zkřivené tváře. Pak se otočil a odměřeně řekl: "Půjdeme vedle do vězení a promluvíme si s Ah-liuem."
Malá cela byla tak tmavá, že stěží rozeznali schoulenou postavu vězně, který seděl na protější straně železných mříží. Když viděl tři muže vstoupit do dveří, chvatně se plazil do vzdálenějšího rohu s hlasitým řinčením řetězů.
"Nebijte mě!" křičel zoufale. "Přísahám, že jsem..."
"Mlč!" vyštěkl soudce Ti, načež pokračoval přátelštějším hlasem: "Přišel jsem si s tebou popovídat o tvém příteli Seng-sanovi. Když jsi to nebyl ty, kdo jej tedy zavraždil tam nahoře v opuštěném chrámu, co? A jak se dostala krev na tvou blůzu?"
Ah-liu se připlazil ke dveřím. Objímaje kolena spoutanýma rukama, začal naříkavým hlasem: "To nevím, urozený pane. Jak bych mohl? Seng-san měl několik nepřátel, to jo. Kdo je nemá při takové konkurenci, jaká je dneska? Ale žádný by neriskoval život, aby ho zabil. Ne, pane. A ta krev, jen nebesa ví, jak se dostala na mé šaty. Nebyla tam, když jsem odcházel z taverny, to vím!" Zakroutil hlavou a opět začal: "Seng-san byl tvrdý chlap, věděl, jak použít ruce. Nůž taky,

když na to přijde. Svatá nebesa, co když to byl..." Náhle se zarazil.
"Mluv, lumpe! Co když to byl kdo?"
"No... Myslím si, že to musel udělat duch, pane. Fantom chrámu, jak ji nazýváme. Žena celá oděná v dlouhém rubáši, pane. Chodí tam ve staré zahradě, když je úplněk. Strašný vampír, pane. Takový, co ohlodává lidské hlavy. Nikdy tam nechodíme, když-"
"Přestaň mluvit nesmysly!" přerušil jej soudce netrpělivě. "Měl Seng-san v poslední době s někým roztržku? Mám na mysli skutečný svár, ne nějakou rvačku opilců."
"Tedy, měl pořádně velkou rozepři se svým bratrem, pane; je to už pár týdnů. Lao-wu, tak se jeho bratr jmenuje. Není tak velký jako Seng-san, ale pěkně podlý parchant. Sbalil Seng-sanovu holku a Seng-san přísahal, že ho za to zabije. Pak Lao-wu pláchnul do Tong-kangu. S tou sukní. Ale žena, to není žádný důvod k zabití, ne, pane? Kdyby to tak byly peníze..."
"Měl Seng-san mezi svými přáteli nebo známými dost vysokého, štíhlého muže? Takového šviháka, obchodního přiručího nebo tak nějak?"
Ah-liu tvrdě přemýšlel, vraště přitom své nízké čelo. Pak odpověděl: "No, ano, viděl jsem ho před nějakým časem s vyšším člověkem, který byl docela pěkně oblečený v modrých šatech. Měl taky opravdovou čepici na hlavě. Ptal jsem se Seng-sana, kdo to byl a o čem spolu tak horlivě mluvili, ale řekl mi jen, ať sklapnu a starám se o své věci. To jsem udělal."
"Poznal bys toho muže, kdybys jej znovu viděl?"
"Ne, pane. Setkali se po setmění v předním dvoře chrámu. Myslím, že neměl bradku. Jen kníry."
"V pořádku, Ah-liu. Doufám, že jsi řekl všechno, co víš. Pro své vlastní dobro!"
Cestou zpět do kanceláře hovořil soudce Ti ke svým dvěma poručíkům: "Ah-liuovy postřehy nesou punc pravdivosti. Ale někdo se snaží ze všech sil udělat z Ah-liua obětního beránka. Ve vězení je prozatím v bezpečí. Řekni veliteli, že slyšení se až do zítra odročuje, seržante. Musím se teď převléci, protože jsem svým dámám slíbil, že v tento sváteční den s nimi poobědvám polední rýži. Potom, Chungu, půjdu s tebou a velitelem do opuštěného chrámu, abychom si prohlédli místo dvojnásobné vraždy. A po tobě, Ma Žungu, bych chtěl, abys dnes odpoledne šel do severozápadní čtvrti, kde žijí Tataři, Ujgurové a další barbaři. Jelikož vrah použil tatarskou sekyru, mohl to být docela dobře Tatar nebo Číňan, který se spolčuje s těmi cizinci. Musíš velice důvěrně tyto sekery se zahnutou násadou znát, abys je použil tak účinně, jak to udělal vrah. Obejdi levné jídelny, kde se potlouká chátra a diskrétně se vyptávej."
"Mohu udělat něco lepšího, pane," řekl Ma Žung dychtivě. "Zeptám se Tülbí."
Seržant Chung vyslal k soudci významný pohled, ale taktně se zdržel komentáře. Tülbí byla ujgurská prostitutka, do které se Ma Žung před šesti měsíci vášnivě zamiloval.* Byla to krátká aféra, protože byl brzy unaven jejími okouzlujícími půvaby, zatímco ona projevila nevyléčitelnou zálibu ve žluklém čajovém másle a stejně nevyléčitelný odpor k vodě. Když navíc zjistil, že již má stálého milence, mongolského velbloudáře, kterému dala dva chlapce, čtyřletého a sedmiletého, ukončil vztah elegantním způsobem. Použil své úspory, aby ji vykoupil a zřídil jí vlastní pouliční kuchyni. Velbloudář se s ní oženil, Ma Žung jako nejlepší host na svatbě restoval jehně a syrová mongolská pálenka, které bylo až do svítání dost a dost, mu zajistila nejhorší kocovinu, jakou po léta nezažil.
Po krátké pauze řekl soudce Ti opatrně: "Tito lidé jsou zpravidla nesdílní při záležitostech týkajících se jejich vlastní rasy. Ovšem, pokud tu dívku dobře znáš, mohla by s tebou hovořit svobodněji. Rozhodně má cenu to zkusit. Jdi a podej mi zprávu, až se vrátíš."

Seržant Chung a Ma Žung spolu jedli svou polední rýži na strážnici. Ma Žung přikázal vojákovi, aby z nejbližší taverny přinesl velký džbán vína.
"Znám ten utrejch, který holka zlatá podává," řekl sarkasticky, sotva položil svůj pohár. "Takže si musím nejdříve dát do pořádku žaludek, víš? Teď se půjdu raději převléknout do starých šatů, abych nebudil příliš velkou pozornost. Hodně štěstí při hledání v chrámu!"
Potom, co Ma Žung odešel, seržant Chung dopil svůj čaj a přešel do soukromé rezidence soudce Ti v zadní části soudního komplexu. Starý majordom jej informoval, že po polední rýži odešel soudce do zadní zahrady spolu se svými třemi dámami. Seržant přikývl a kráčel dál. Byl jediným mužským členem personálu soudu, jemuž bylo dovoleno vstoupit do ženských komnat, a na toto privilegium byl velice pyšný.
V zahradě panoval příjemný chládek, protože byla odborně umístěna předešlým náčelníkem, který našel zálibu v zahradní architektuře. Vysoké duby a akácie rozkládaly své větve nad klikatým chodníkem, který byl vydlážděný hladkými černými kameny různých tvarů. V každém zákrutu bylo slyšet zurčení potůčku, jenž se klikatil podrostem, tu a tam přerušeném skupinami kvetoucích keřů pečlivě barevně laděných.
Poslední zákrut přivedl seržanta k malé mýtině ohraničené skalkou porostlou mechem. Druhá a Třetí dáma seděly na hrubé kamenné lavici pod vysokými ševelícími bambusy a upřeně hleděly na lotosové jezírko pod sebou, které se prostíralo na nejnižší úrovni zahrady. Za ním se táhla vnější zeď, chytře maskovaná rozložitými borovicemi. Uprostřed lotosového jezírka stál na kůlech malý pavilon, špičatou střechu s elegantně zahnutými okapy podpíralo šest štíhlých, červeně natřených sloupů. Soudce Ti a jeho První dáma byli uvnitř, skloněni nad deskou balustrády. "Soudce se chystá psát," informovala Druhá dáma Chunga. "Zůstaly jsme tady, abychom jej nerušily." Měla příjemnou prostou tvář, vlasy sepjaté v týle do jednoduchého uzlu a na sobě přes bílou róbu fialový hedvábný kabátek. Jejím úkolem bylo dohlížet na domácí účty. Třetí dáma vynadala velice štíhle v modrých šatech s dlouhými rukávy. Šaty vpředu pod ňadry stahovala červená stuha. Účes měla pečlivě vypracovaný do vysokého drdolu, který zvýrazňoval její citlivou, jemně tesanou tvář.
Její hlavní zálibou bylo malování a kaligrafie, přičemž měla také ráda pohyb v přírodě, a nejvíce jízdu na koni. Její hlavní

povinností bylo dohlížet na děti soudce Ti. Seržant Chung jim přátelsky pokynul a sestoupil po kamenných schodech, jež vedly dolů k lotosovému jezírku.
Přecházel po klenutém mramorovém mostě, který přetínal jezírko. Pavilon na kůlech byl zbudován v nejvyšším místě ohybu mostu. Soudce Ti stál před deskou, v ruce velký štětec na psaní. Zamyšleně se díval na list červeného papíru rozprostřený na povrchu desky. Jeho První dáma chvatně připravovala inkoust na malém stolku. Měla oválný, pravidelný obličej a její účes byl rozdělen do tří těžkých uzlů, upevněných úzkou zlatou pentlí. Dobře padnoucí róba z modrého a bílého vyšívaného hedvábí ukazovala její hezkou postavu, přecházející do plnějších tvarů. Dnes slavila své třicáté deváté narozeniny. Soudce se s ní oženil, když jí bylo devatenáct a jemu dvacet. Byla nejstarší dcerou vysokého úředníka, nejlepšího přítele jeho otce. Dostalo se jí skvělého klasického vzdělání a jako žena se silnou osobností řídila celou domácnost pevnou rukou. Nyní přestala třít kousek inkoustu o kámen a naznačila manželovi, že je připravena.
Soudce Ti namočil štětec, vytáhl si pravý rukáv nad zápěstí, načež napsal znak pro "dlouhý život" téměř čtyři stopy vysoký jediným mohutným tahem.
Seržant Chung, čekající na mostě dokud soudce nebude hotov, nyní vstoupil do pavilonu. "Nádherná kaligrafie, pane!" zvolal.
"Přála jsem si mít tento znak naděje napsaný rukopisem našeho pána, Chungu," řekla První dáma se spokojeným úsměvem. "Dnes večer jej pověsíme na stěnu jídelny."
Druhá a Třetí dáma přispěchaly k jezírku, aby také obdivovaly psaní. Vzrušeně tleskaly.
"No," smál se soudce Ti, "nemohlo to skončit jinak, když jsem viděl, jak má První dáma míchá inkoust a vy dvě připravujete červený papír a štětec. Jsem nucen vás nyní opustit, protože si musím jít prohlédnout opuštěný chrám. Nějací lumpové se tam minulou noc poprali. Zbude-li čas, navštívím abatyši v poustevně a řeknu jí, že mám v plánu postavit na kopec pravidelnou stráž."
"Prosím, udělejte to!" řekla dychtivě Druhá dáma. "Abatyše je v poustevně sama jen s jednou služkou."
"Mohl byste přesvědčit abatyši, aby se přestěhovala do města," poznamenala První dáma. "Jsou tu dvě či tři prázdné svatyně, kde by se mohla usadit. Nemusela by vážit tak dlouhou cestu ve dnech, kdy nás učí aranžování květin."
"Udělám, co bude v mých silách," slíbil soudce. Jeho dámy si oblíbily abatyši, která byla v Lan-fangu jednou z mála jejich příjemných přítelkyň. "Možná, že se opozdím," dodal, "vy ale stejně budete celé odpoledne zaneprázdněné přijímáním manželek významných osob, které přijdou blahopřát. Pokusím se vrátit, jak nejdříve to bude možné."
Jeho tři dámy jej doprovodily ke vchodu do zahrady.

VI. KAPITOLA

Velký úřední palankýn soudce Ti stál připraven v předním dvoře. Vedle něj osm statných nosičů. Velitel tam čekal také spolu s deseti konstábly na koních. Soudce Ti vstoupil do palankýnu, následován seržantem Chungem.
Když se vezli k východní bráně, seržant se zeptal: "Proč si vrah dělal takové problémy s useknutím hlav svých obětí, pane? A proč zaměnil těla?"
"Obvyklá odpověď, seržante, zní, že ačkoliv vrahovi - nebo vrahům! - nevadila identifikace Seng-sana jako jedné z obětí, z nějakého záhadného důvodu nechtěl, aby bylo nalezeno Seng-sanovo tělo. Současně chtěl zatajit skutečnost, že byla spáchána další vražda, a chtěl utajit identitu své druhé oběti. Ale mohou tu být i jiné, méně obvyklé odpovědi. Ovšem, zatím se jimi netrapme. Naším prvním úkolem je objevit Seng-sanovo tělo a hlavu té druhé oběti. Musejí být ukryté někde uvnitř nebo v blízkosti toho opuštěného chrámu."
Když družina projížděla východní městskou branou, několik pobudů, kteří okouněli u malých krámků a uličních stánků lemujících zemskou silnici, se vydalo za nimi, aby se dověděli, co se děje. Avšak velitel zvedl bič a vyštěkl na ně, aby zůstali vzadu.
Trochu dále na úpatí zalesněného horského svahu vyznačoval ozdobný kamenný oblouk začátek schodiště, jež vedlo na vrchol kopce. Velitel a konstáblové sesedli z koní. Když nosiči položili palankýn soudce Ti na zem, rychle promluvil k seržantovi:
"Nezapomeň, seržante, že naši muži ve skutečnosti neví, co hledáme. Řekl jsem jim, že jde o velkou bednu nebo něco podobného." Soudce vystoupil a vrhl nejistý pohled na příkré schodiště. "Obtížný výstup v tak horký den, veliteli?"
"Téměř dvě stovky schodů, Vaše Ctihodnosti. Ale je to nejrychlejší cesta. Za chrámem je chodník, který vede svahem mírně dolů až k hlavní silnici, a odtud je to jen pár kroků k severní městské bráně. Ale zabere to víc než hodinu dostat se na vrchol kopce. Tu cestu používají jen lovci a sběrači lesních plodů. Lotři, kteří zůstávají v chrámu přes noc, chodí nahoru tímto schodištěm."
"V pořádku." Soudce si nadzvedl předek svého šatu a začal vystupovat po širokých zvětralých kamenných schodech. V půli cesty nařídil krátký odpočinek, protože si všiml, že seržant sotva popadá dech. Když přišli na vrchol schodiště, zahlédli bylím zarostlou mýtinu mezi vysokými stromy. Na druhé straně se vypínala trojitá chrámová brána z šedého pískovce, po obou stranách se táhly impozantní vysoké zdi. Nad centrálním obloukem brány z mnohobarevné mozaiky vystupovaly tři znaky, jenž se v C'-jün-cu četly: "Chrám Nachových oblaků."
"Úzká pěšina podél zdi vede k novému malému chrámu, takzvané poustevně, pane," vysvětloval velitel. "Žije tam abatyše s jednou služebnou. Už jsem se jich ptal, zda něco neslyšely nebo neviděly minulou noc."
"Chci nejprve vidět místo činu," odpověděl mu soudce Ti. "Veď mě!"
Dlážděné přední nádvoří bylo zarostlé bylím a zdi se tu a tam drolily, ale hlavní hala chrámu s vysokou střechou, lemovaná dvěma třípatrovými věžemi, odolávala zubu času.
"Tato cizokrajná architektura," poznamenal soudce k seržantu Chungovi, "se nemůže samozřejmě nikdy přiblížit dokonalosti té naší. Musím však připustit, že z technického hlediska odvedli indičtí stavitelé dobrou práci. Ty dvě věže

jsou absolutně symetrické. Domnívám se, že chrám byl postaven před třemi sty lety a je stále obdivuhodně zachovalý. Kde jste našli Ah-liua, veliteli?"
Velitel je zavedl k okraji divočiny vlevo od nádvoří. Napravo byl zpustlý pozemek posetý velkými balvany. Soudce si všiml, že tady bylo nepatrně chladněji než ve městě. Teplý vzduch byl naplněn nepřetržitým pronikavým cvrkotem cikád.
"Tato divočina byla kdysi dobře udržovanou zahradou, Vaše Ctihodnosti," vysvětloval velitel. "Nyní je to změť vegetace, kam si ani ničemové, kteří se scházejí v chrámu a na nádvoří, netroufnou jít. Povídá se, že je tam spousta jedovatých hadů." Ukázal na vysoký dub a pokračoval: "Obviněný ležel pod tímto stromem, pane, a jeho hlava spočívala na tom vystouplém kořenu. Domnívám se, že zamýšlel vzít nohy na ramena, jakmile Seng-sana zavraždil. Ale ve tmě klopýtl o kořen stromu. Byl tak opilý, že po pádu úplně ztuhnul."
"Aha. Pojďme dovnitř."
Když konstáblové odsouvali mřížované skládací dveře se šesti panely do hlavní haly, na hlavy jim padaly kousky zpráchnivělého dřeva. Soudce Ti vystoupil po třech širokých kamenných schodech, překročil vysoký práh a zvědavě nahlédl do prostorné, potemnělé haly. Napravo a nalevo podepírala řada šesti těžkých kamenných sloupů vysoko nahoře silné krokve, ze kterých visely prachem zatížené pavučiny jako spousta šedých praporců. Na vzdáleném konci u zadní stěny soudce nezřetelně uviděl obětní oltář z tvrdého ebenu, více než dvanáct stop dlouhý a asi pět stop vysoký. V boční stěně byly malé úzké dveře a nad nimi, vysoko nahoře, čtvercové okno zatlučené prkny. Soudce Ti ukázal na okno a řekl: "Nemohli by jej tví muži otevřít, veliteli? Je tady velké šero."
Na velitelovo znamení šli dva konstáblové k výklenku ve stěně za levým sloupovím. Vzali odtud dvě halapartny. Jimi se pak snažili vypáčit bednění okna. Zatímco pilně pracovali, přešel soudce Ti doprostřed haly a tiše ji obhlížel, pomalými pohyby se probíral v dlouhých licousech. Dusný, nedýchatelný vzduch mu svíral plíce. Až na díry pro umístění pochodní nepravidelně vysekané ve stěně, zhola nic nenasvědčovalo, že se zde před lety pořádaly orgie, nicméně hala stále nepatrně vyzařovala atmosféru zla. Náhle měl soudce zvláštní pocit, že se na něj upírají neviditelné oči s nepřátelským pohledem.
"Povídá se, že dříve visely na stěnách velké barevné obrazy, Vaše Ctihodnosti," promluvil velitel vedle něj. "Nazí bozi a bohyně a-"
"Povídačky mě nezajímají!" odsekl soudce Ti. Když spatřil ve velitelově tváři potměšilý chladný výraz, řekl více přátelsky: "Odkud si myslíte, že pochází ten popel na podlaze za těmi sloupy, veliteli?"
"V zimě, Vaše Ctihodnosti, na tomto místě chátra často zapaluje chrastí. Přicházejí sem na noc, převážně v chladných měsících, protože tlusté zdi je chrání před sněhem a deštěm."
"Ta hromádka popela tady uprostřed, myslím, vypadá docela čerstvá," poznamenal soudce. Popel ležel v mělké kulaté prohlubni, vyhloubené v jednom z dlažebních kamenů. Kolem prohlubně byly do kamene vytesány lotosové korunní plátky. Soudce si všiml, že tento zvláštní dlažební kámen byl umístěn přesně ve středu podlahy. Osm dlaždic dokola bylo označeno vyrytými písmeny v cizím jazyce.
Prkna, která zakrývala okno vzadu haly, s žuchnutím spadla dolů. Dva černé stíny zasvištěly dolů z krokví. Jeden zatřepal křídly vedle hlavy soudce Ti s příšerným, pronikavým skřekem. Pak se netopýři vytratili dutinou nad hlavním vchodem.
Seržant Chung studoval podlahu před obětním oltářem. Narovnal se a řekl: "Teď, když máme lepší světlo, pane, můžete jasně vidět, že zde byla úplná kaluž krve. Ale silný nános prachu a smetí ji vsákl do sebe. Je tady mnoho zmatených stop jedna přes druhou, takže nelze vyvodit žádný závěr."
Soudce Ti stál nad ním a zkoumal podlahu. "Ne, jen nebesa ví, co se tady dělo! Veliteli, zavolejte sem své muže!" Když se před ním konstáblové rozestavěli do půlkruhu, soudce pokračoval: "Mám informaci v tom smyslu, že před nebo po vraždě byla uvnitř chrámu nebo na pozemcích venku ukryta velká dřevěná bedna. Začneme uvnitř. Se seržantem Chungem a třemi muži si vezmu levé křídlo a velitel se zbytkem prohlédne pravé. Musí to být pěkně velká bedna, takže hledejte skrytou schránku, kamennou dlažbu, která nese znaky, že byla nedávno odstraněna, propadlo nebo něco takového. Dejte se do práce!"
Dva konstáblové otevřeli dveře vedle výklenku s rituálními zbraněmi. Kromě dvou dlouhých halaparten, které položili zpět, výklenek obsahoval jednu tatarskou dvojsečnou sekyru, skutečnou repliku vražedné zbraně. Vstoupili do úzké chodby, asi dvacet pět stop dlouhé, se čtyřmi dveřmi na každé straně. Ukázalo se, že vedou do dlouhých, úzkých místností, osvětlených zejícími okny; papír pokrývající mřížoví zmizel už před dlouhou dobou.
"Zřejmě to byly cely pro kněze," poznamenal soudce. "Osm stejných cel musí být v pravém křídle, protože půdorysový plán tohoto chrámu je opravdu symetrický. Hej, pojď sem, ty!"
Ukazuje na dlážděnou podlahu, soudce Ti oslovil konstábla: "Podívej se, zda lze zdvihnout ty uvolněné dlaždice. Nezdá se, že by držely pevně. Tví dva kolegové mohou prohlídnout podlahu v protějších celách."
Konstábl vsunul špičku svého nože do drážky mezi dlážděním. Tři se daly snadno zvednout.
"Podívejte se, co je tam zahrabáno!"
Muž ryl svým nožem v kypré zemi, ale nebylo tam nic než tvrdé kameny chrámových základů.
"Jsme na čerstvé stopě!" zvolal Chung vzrušeně. "Někdo sem chtěl něco velkého zahrabat, ale nechal toho, když zjistil, že nemůže vyhloubit dostatečně velkou díru!"
"Skutečně, Chungu. Ostatní cely můžeme vynechat. Vrah odešel do věže, aby se podíval, zda tam není pod podlahou prázdný prostor. On-"
"Prosím, pojďte se podívat, Vaše Ctihodnosti!" žádal jeden z konstáblů. "Polovina podlahy v protější místnosti je vybraná!"
Rychle jej následovali. Šest dlaždic ze středu podlahy bylo vybráno a úhledně naskládáno v rohu. Soudce Ti jednu

nahoře otřel prstem: byla pokryta slabým nánosem prachu. "Pojďme, muži, podíváme se do ostatních cel!"
Zjistili, že podlahy ve všech celách se někdo pokoušel odkrýt. V některých celách byly dlaždice úhledně naskládané, v jiných byly volně naházené do rohu.
"Do věže!" přikázal soudce. Prošli dveřmi na konci chodby a vstoupili do prostorné šestistěnné haly, která tvořila přízemí severní věže. Tady se s podlahou nehýbalo.
"To dá rozum," zamumlal soudce Ti. "tyto desky jsou upevněny k podloží cementem. Potřeboval bys krumpáč, abys to tady vyhloubil. Ale podívej se na deštění!"
Na několika místech byly práchnivějící desky, které zakrývaly cihlovou zeď, strženy a odkrývaly meziprostor asi dva palce široký.
"Nechápu proč..." začal seržant rozpačitě.
"Já ano," přerušil jej soudce nevrle. "Muži, vy zkontrolujete schodiště a dvě patra nahoře. Pojď se mnou, seržante! Vystoupíme až nahoru, ať se dostaneme na čerstvý vzduch."
Stoupali nahoru po vrzajících schodech, opatrně se vyhýbali dírám, které byly v místech, kde práchnivějící dřevo schodu vypadlo.
Nejvyšší patro věže lemoval kolem dokola úzký balkón pod převislými okapy špičaté střechy. Soudce Ti stál u nízké balustrády. Vložil si ruce do širokých rukávů a zahleděl se na masu zelených vrcholků stromů dole. Po chvíli se otočil k seržantovi a řekl s úsměvem:
"Promiň, že jsem se na tebe dole na schodišti tak utrhl, Chungu. Toto je skutečně velmi zapeklitý případ. Nyní jsme získali první stopu, ale jako by neměla vůbec žádnou spojitost s naší vraždou. Tento chrám byl prohledán, a to velmi důkladně. Ale ne kvůli místu, kam by se dalo ukrýt tělo a uťatá hlava, a nikoliv včera, ale před nějakou dobou. Předmět hledání byl poněkud menší, řekl bych ne větší než několik palců čtverečných."
Seržant pomalu přikývl. Pak se zeptal: "Jak víte, že předmět, který oni hledali, byl tak malý, pane?"
"Předně, když hledač zvedl dlaždice v první cele a zjistil, že vrstva hlíny pod nimi je pouze pět či šest palců silná, prohlédl podlahu každé další cely v naději, že tam něco najde zakopané. Pak prohledal prázdný prostor za deštěním a ten je pouze několik palců od cihlové zdi, jak jsi právě viděl." Na chvíli se zamyslel, pak pokračoval: "Také si myslím, že hledání bylo vedeno nezávisle na sobě dvěma různými osobami. Jedna měla s touto prací zkušenosti; pokusila se zakrýt své hledání pečlivým uložením dlaždic. Další se o to nestarala, jednoduše naházela vyndané dlaždice do rohu a strhala dolů deštění."
"Řekl jste, pane, že toto hledání ukrytého předmětu nijak nesouvisí s naším případem. Ale my víme, že Seng-san často používal tento chrám. Mohla by být spojitost mezi vraždou a hledáním, i když se hledání uskutečnilo dávno předtím, než byla spáchána vražda."
"Ano, máš pravdu, Chungu! Tuto možnost musíme opravdu zvážit. Možná, že Seng-san a ten další muž byli zavražděni, protože našli to, co jiná parta marně hledala!" Uvažoval a hladil si svůj dlouhý vous. "Pokud jde o naše chybějící tělo a uťatou hlavu, uvnitř je nenajdeme. Všimni si, že nikde není ani kapka krve, ani žádné stopy po krvi, kterou by někdo utřel." Ukázal na vrcholky stromů dole. "Zřejmé místo pro hledání ostatků je tam v té divočině. Pořádně těžká práce, protože odtud lze jasně vidět, jak velké jsou chrámové pozemky. No, měli bychom už jít dolů."
Tři konstáblové, kteří kontrolovali dolní podlaží, podali zprávu, že nezjistili žádné stopy hledání, které by tam bylo prováděno. Stěny neměly deštění a cihly nebyly narušeny.
Velitel stál v hale a svým nákrčníkem si otíral zaprášené a zpocené tváře. Jeho muži stáli kolem něj a šeptem hovořili.
"Někdo poškodil podlahy a stěny, pane," hlásil se sklíčeným pohledem. "Ale nenašli jsme žádné stopy po velké bedně."
"Musela být zahrabána někde v zahradě, veliteli. Mimochodem, kam vedou ty úzké dveře hned za oltářem? Když jsem stál na nejvyšším podlaží západní věže, neviděl jsem ve vnější zdi žádnou zadní bránu."
"Ty dveře vedou do úzkého prostoru za halou, Vaše Ctihodnosti. Kdysi byla ve zdi brána, ale před mnoha lety ji zazdili."
"Dobře. Vezměte všechny muže do zahrady. Hledejte místo, kde někdo nedávno kopal. My půjdeme mezitím navštívit poustevnu, seržante."
Když procházeli předním dvorem, soudce Ti řekl: "Vrah musel mít společníka, Chungu. Táhnout Seng-sanovo tělo celou cestu ven, ušpinit krví Ah-liuovu halenu, pak zakopat tělo a druhou lidskou hlavu někde v této husté divočině - to opravdu není práce pro jednoho člověka. Dvě vraždy a žádný motiv. Vůbec se mi to nelíbí, Chungu."
Prošli trojitou bránou a vydali se pěšinou vybíhající podél vnější chrámové zdi.
Soudce Ti pokračoval: "V časech politických nepokojů buddhističtí knězi často zakopávali zlaté sochy a jiné cenné předměty uctívání, aby zabránili jejich odcizení. Kdyby v tomto opuštěném chrámu takový zakopaný poklad byl, pak bychom měli pořádný motiv. Jediný problém je, že jsem nikdy neslyšel o zakopaném pokladu ve spojení právě s tímto místem!"
"Snad o tom někdo náhodou objevil zmínku v nějakém starém, zapomenutém záznamu, pane."
"Ano, na tom něco je, Chungu! Co když si ten člověk pak najme tři či čtyři ničemy, aby mu tajně pomohli najít ukrytý poklad? Jestliže Seng-san a ten druhý muž byli mezi nimi a pokusili se podržet si celou kořist sami pro sebe, to by byl dobrý motiv, aby byli zavražděni. Tato teorie by zajistila logické spojení mezi hledáním a vraždami."
Pěšina mezi chrámem a poustevnou se proměnila ve dřevěný chodník. Soudce se zastavil a otočil.
"Odtud je dobrý výhled na celý chrám. Kopec se svažuje dosti ostře přímo k zadní zdi. Proto cesta, jež vede dolů k hlavní silnici, tvoří všechny ty ostré zákruty. Musíme se pokusit zjistit více o historii chrámu, Chungu. Až se vrátíme zpět k soudu, budu chtít, abys prošel staré záznamy v archivu. Vyhledáš, kdy úřady nařídili obyvatelům, aby vyklidili chrám, kdo byl opatem a kam odešel, a zda existovala někdy nějaká pověst o zakopaném pokladu."

Po několikaminutové chůzi lesem spatřili čistě omítnutou zeď poustevny, malého jednopatrového chrámu zbudovaného v ryze čínském stylu. Střecha byla ozdobena zeleně glazovanými taškami; zahnutý hřeben byl zakončen stoupajícím hrotem ve tvaru dračího ocasu. Slyšeli sotva patrné kvákání kachen, opomeneme-li snad konstantní bzukot cikád.
Seržant Chung zabouchal klepátkem z vyleštěné mědi na červeně natřenou bránu. Potom to opakoval ještě několikrát, než se otevřelo kukátko a za mříží se objevila dívčí tvář. Podezíravě si prohlížela oba příchozí svýma velikýma ostražitýma očima, načež se ostře zeptala:
"Co chcete?"
"Jsme od soudu," řekl jí seržant. "Otevři!"
Dívka je vpustila do malého dlážděného dvora. Zřejmě to byla služka, protože měla prostou tmavěmodrou halenu a široké kalhoty z téhož materiálu. Soudce Ti si všiml, že má sice obyčejný, ale docela hezký obličej s dolíčky ve tvářích. Šedé dlažební kameny dvora byly úzkostlivě čisté a postříkané vodou, aby se ochladil vzduch. Nalevo stála malá budova z červených cihel, vpravo větší budova s verandou. Stěny chrámové haly byly omítnuty čistě bíle a sloupy podepírající okapy byly natřeny červeně. Vedle stěny v rohu stál policový stojan na květiny s řadou květináčů a na nejhořejší polici několik porcelánových váz s esteticky naaranžovanými květinami. Soudce rozpoznal styl aranžování květin, který zkouší jeho manželky, a uhádl, že to byla práce abatyše. Ve vzduchu se vznášela jemná vůně orchidejí. Soudce si uvědomil, že po opuštěném chrámu je toto kultivované prostředí vskutku potěšující změnou.
"Tak," zeptala se dívka netrpělivě, "co pro vás mohu udělat, pane?"
"Předej mou navštívenku abatyši," řekl soudce Ti a zalovil ve svém rukávu.
"Abatyše spí," řekla nevlídně. "Dnes večer má jít do města, aby se zúčastnila večírku v náčelníkově rezidenci. Když na tom ale trváte, půjdu..."
"Ach ne," řekl rychle soudce Ti. "Přišli jsme se pouze zeptat, zda jste minulou noc neslyšely nebo neviděly něco neobvyklého. Nějací mizerové dělali potíže v opuštěném chrámu. Kolem půlnoci."
"Kolem půlnoci?" posměšně se ušklíbla. Ukázala na budovu rozmáchlým gestem a pokračovala: "Pochopte, tohle všechno udržuju v čistotě úplně sama. Je to docela malý chrám, ale na oltáři je plno tretek, které je nutné oprašovat. Myslíte si, že mám chuť vysedávat dlouho do noci po takové tvrdé denní práci?"
"Obstaráváš také všechny nákupy?" zeptal se soudce zvědavě. "Pokud musíš každý den vyjít nahoru a sejít dolů ty schody-"
"Chodím jen jednou týdně pro sóju, sůl a tofu. Nejíme maso ani ryby - smůla."
"Myslím, že slyším kvákání kachen."
Její tvář změkla.
"Ty jsou mé. Abatyše mi dovolila, abych si je držela pro vejce. Jsou tak rozkošné, ty malé..." Zarazila se a řekla stroze: "Mohu pro vás udělat ještě něco jiného?"
"Momentálně nic, pojď, Chungu. Podíváme se, jak pokročilo pátrání v chrámu."
"Drzá, nevychovaná mladá žába!" poznamenal seržant, když opět kráčeli lesem.
Soudce Ti pokrčil rameny.
"Má ráda kachny, a to je alespoň něco. Jsem rád, že jsem viděl poustevnu. Vkusné prostředí potvrzuje vysoké mínění mých dam o abatyši."
Velitel a dva konstáblové stáli na schodech hlavní haly a vypadali uřízeně a neupraveně. Vyskočili, jakmile spatřili, že soudce Ti vešel na nádvoří.
"Marné, Vaše Ctihodnosti! Mohl bych přísahat, že nikdo do té proklaté divočiny nevstoupil po dlouhou, dlouhou dobu. Není tam ani pěšinky. A nezahlédli jsme ani žádné stopy po kopání. Ostatní muži se ještě pokoušejí prodrat k vnější zdi."
Soudce se posadil na velký balvan ve stínu zdi a mohutně se ovíval.
"Zmínil jste se, že vrah musel mít společníka, pane," řekl po chvíli seržant. "Nemohli položit tělo na improvizovaná nosítka a snést je z kopce?"
"Možná, ale je to málo pravděpodobné. Podstoupili by velké riziko, že potkají nějaké pobudy a to jsou velice zvědaví lidé. Myslím si, že zahrada je ten správný tip."
Jeden po druhém se konstáblové vynořovali ze zahrady. Všichni kroutili hlavami.
Soudce vstal.
"Začíná být pozdě. Bude lepší, když se vrátíme do soudní budovy. Zapečeť dveře haly, veliteli. Zanech zde dva muže, aby to místo hlídali. A dohlídni, aby je za soumraku vystřídali."

VII. KAPITOLA

Ma Žung na sebe navlékl široké kalhoty, vybledlou modrou zalátanou halenu a vlasy si ovázal červeným hadrem. V tomto ošuntělém oděvu nebude upoutávat nežádoucí pozornost v severozápadní části města, čtvrti, která je vyčleněna tatarským, indickým, ujgurským a ostatním cizím barbarům.
Cesta byla dlouhá, ale postupoval dobře, protože většina obchodů byla kvůli odpolední siestě zavřená a venku bylo jen několik lidí. Avšak jen co minul zvonici, úzké ulice oživly: zdejší obyvatelé chvatně hltali své polední nudle, aby se co nejdříve dali opět do práce a shrábli těch pár měďáků na další večerní jídlo.
Postranními ulicemi si razil cestu davem středoasijských, navzájem se strkajících kuliů a čínských pouličních prodavačů, až se konečně dostal do uličky, kde měla Tülbí zařízenou pouliční kuchyni. Viděl ji z dálky, jak stojí před kamny a hubuje svého staršího chlapce, který udržoval oheň pod velikým železným kotlem. Její druhý hoch se jí věšel

na sukni. Na zákazníky bylo ještě příliš brzy. Vydal se k ní.
"Ma Žung!" šťastně vykřikla. "Jak hezké, žes mě zase přišel navštívit. Ty ale vypadáš mizerně. Tvůj šéf tě vykopl? Vždycky jsem ti říkala, že jsi příliš hodný muž, než abys sloužil jako chytač zlodějů. Měl bys-"
"Kuš!" přerušil ji. "Jsem takto oblečený, protože jsem v práci."
"Pusť, čertíku!" vykřikla a dala pohlavek hošíkovi, který ji tvrdošíjně tahal za sukni. Okamžitě začal vřískat vysokým hlasem. Jeho bratr věnoval Ma Žungovi pohrdavý pohled, načež přiložil do ohně. Ma Žung si všiml velice důvěrného zápachu po žluklém másle a viděl, že nemá čistý nos. Začínala také tloustnout. Milosrdným nebesům zaslal tichou modlitbu vděčnosti, že jej toho všeho ušetřil. Tápal ve svém rukávu a vytáhl šňůru měďáků. "Tady-" začal. Ale ona zvedla ruce a řekla nasupeně:
"Styď se, Ma Žungu! Nabízíš mi za to peníze jako všichni ostatní?" Nicméně si měďáky vložila do rukávu a pokračovala: "Můj manžel je pryč celý den, takže si můžeme v mém pokoji poklábosit hezky dlouho. Chlapci dají pozor na obchod a-"
"Řekl jsem ti, že jsem v práci," odpověděl rychle. "Peníze jsou, jak se říká, za informaci. Posadíme se tam na lavici."
"Pojďme spolu nahoru!" řekla a chytila jej za ruku s odhodlaným výrazem. "Dostaneš svou informaci s návdavkem! Je příjemné nepracovat, jistě, ale... no, změna je přece život. A ty víš, co k tobě cítím, Ma Žungu!" Hodila významný pohled na dveře.
Stlačil ji dolů na lavici a posadil se těsně vedle ní.
"Někdy jindy, drahoušku. Zrovna spěchám, kvítečku! Snažím se něco zjistit o hádce mezi jedním z vašich lidí a Seng-sanem, to je rváč ze čtvrti u východní brány. Opravdu zlá hádka, abys věděla. Seng-sanovi odšmikli hlavu."
"Naši chlapci se nestýkají s čínskými lumpy" řekla podrážděně. "Jak by mohli, když jeden druhému nerozumí?" Tvář se jí rozjasnila a zeptala se: "Pamatuješ se, jak jsi měl ve zvyku učit mě čínsky, Ma Žungu?"
"Ovšem, že se pamatuji!" řekl a aniž chtěl, široce se usmál. "Tedy, abys mě chápala, neřekl jsem, že některý z vašich lidí udělal něco špatného. Můj šéf chce jen zabránit dalším potížím; má rád v domě pořádek, jak se v branži říká. No tak, holka, přemýšlej! Nezaslechli tví hosté zmínku o bitce ve starém chrámu, venku za východní bránou?"
Vážně se dloubala v nose. Pak pomalu řekla: "Jediná velká věc, o které jsem nedávno slyšela, je zabití tatarského vojevůdce za hranicí. Urovnám krevního sporu." Podívala se na něj úkosem a dodala: "Při tvé zmínce o chrámu mě něco napadlo. Čtyři ulice odsud žije podivná žena, tatarská kouzelnice. Tala se jmenuje. Opravdová čarodějnice, která zná minulost i budoucnost. Když některý z našich lidí chce začít skutečně něco velkého, nejdřív se s ní poradí. Ona ví všechno, Ma Žungu, absolutně všechno! Ale to neznamená, že říká, co ví! Lidé už jsou na ni zatrpklí. Zazlívají jí, že dává špatné rady, snad úmyslně. Kdyby se jí tolik nebáli, byli by..." Přejela si prstem přes hrdlo.
"Jak se tam dostanu?"
"Přestaň se hrabat v té peci!" vykřikla Tülbí na staršího syna. "Zaveď pana Ma k Tale!" Když Ma Žung vstal, rychle zašeptala: "Dobře se dívej, Ma Žungu! Je to špatná čtvrť."
"Dám na sebe dobrý pozor. Díky za všechno!"
Klikatá ulice, kterou jej chlapec vedl, byla lemovaná jednopatrovými domy s křivými hliněnými zdmi a střechami z hrubě otesaných tašek. Potom chlapec v půli cesty ukázal na poněkud větší dům, jehož špičatá střecha nejasně připomínala tatarský stan, a pelášil pryč. Jediní lidé kolem byli tři Tataři sedící na bobku a opřeni o zeď naproti domu kouzelnice. Na sobě měli baňaté kožené kalhoty s širokým pásem; zbytek jejich svalnatého těla byl holý. Polední slunce svítilo na jejich kulaté hlavy, pečlivě vyholené až na dlouhý pramen vlasů vzadu. Když je Ma Žung míjel, jeden z nich prohodil lámanou čínštinou ke svým společníkům. "Ona už snad přijímá i čínskou špínu!"
Ignoroval narážku podle rady a odsunul mastný dveřní závěs stranou. V temnotě uvnitř nejasně rozeznal dvě postavy shrbené nad malým ohněm, který plál v díře vyhloubené do udusané podlahy. Protože mu nevěnovaly ani trochu pozornosti, sedl si na nízkou stoličku hned vedle dveří. Chladný vzduch byl provoněn cizokrajným kadidlem, které mu připomínalo lékárnu. Pomyslel si, že to asi bude kafrové dřevo.
Zahalená postava, sedící na bobku zády k němu, vedla dlouhý monolog v cizí hrdelní řeči. Byla to stará babice, oděná v tatarském plstěném kabátu. Žena, otočená čelem k ní na druhé straně ohně, podle všeho seděla na nízké židli. Nemohl rozeznat její podobu, protože byla zcela zabalená do dlouhého beztvarého pláště, který visel z jejích ramen dolů na podlahu. Hlavu neměla zahalenou, prameny dlouhých černých vlasů jí spadaly přes ramena a zpola zastíraly skloněný obličej. Kouzelnice naslouchala hlasu staré babice, která nepřetržitě monotónně mumlala.
Ma Žung si založil ruce. Připravil se na dlouhé čekání a prohlížel si sporé zařízení. U stěny za kouzelnicí stála nízká postel z hrubě opracovaných prken, po stranách dvě bambusové taburetky. Na jedné stál mosazný zvonek s dlouhým, umně vytvarovaným držadlem. Ze stěny nad postelí na něj upřeně zíraly dvě velké vytřeštěné oči. Patřily nadživotnímu obrazu divokého boha, namalovaného sytými barvami. Dlouhé vlasy se mu ježily a byly vytvarované do kužele kolem velké hlavy. Jedna paže se ohánělа cizokrajně vypadající rituální zbraní, v levé ruce držel misku vytvořenou z lidské lebky. Tlusté červené tělo bylo nahé, jen kolem beder měl omotanou tygří kůži. Na krku mu visel svíjející se had. Byl to efekt plápolajícího ohně nebo se rozšklebená ústa s vyplazeným jazykem pohybovala v posměšném úšklebku? Na okamžik získal dojem, že to vůbec není obraz, ale socha. Nebyl si jistý, protože za monstrózním božstvem byly jen tmavé stíny.
Rozzlobeně odvrátil zraky od odporné podívané a prohlížel si zbytek místnosti. V rohu ležela hromada odpadků. U boční stěny byly nakupeny zvířecí kůže a vedle pece stála velká nádoba na vodu z tepané mosazi. Cítil se stále méně a méně příjemně, a protože to bylo tak na pořádné nastuzení, přitáhl si kabátec těsněji kolem krku. Pokoušel se myslet na něco jiného, něco veselejšího, a tak přišel na to, že Tülbí vlastně není nejhorší. Měl by ji některý den vyhledat a přinést pár dárků. Pak myslel na ženu jménem Nefrit a její záhadnou zprávu, kterou nalezli v ebenové krabičce. Pokud se přece jen zachránila, kde by teď mohla být? Nefrit bylo nádherné jméno, naznačující chladnou, nade vše povznesenou

krásu... Cítil, že musela být velice žádoucí ženou... Zvedl pohled. Hlas staré babice konečně ustal.
Ze záhybů pláště halícího kouzelnici se vynořila bílá ruka. Roznítila oheň tenkou hůlkou, pak nakreslila rudě zářící špičkou do prachu několik klikyháků, šeptajíc cosi babici. Stará žena dychtivě přikývla. Položila několik umaštěných měďáků vedle ohně, vyškrábala se ze země a zmizela za plstěným dveřním závěsem.
Ma Žung se chystal vstát, aby se představil, ale kouzelnice zvedla hlavu a on se opět prudce posadil. Upřeně se na něj dívaly dvě velké planoucí oči. Stejné oči, jaké se do něj zabodávaly ráno na ulici. Měla velmi krásnou, ale chladnou tvář a její bezkrevné rty byly zkřiveny v pohrdavém úsměšku.
"Nepřišel ses zeptat, zda tě tvá dívka ještě miluje, pane důstojníku?" zeptala se hlubokým hrdelním hlasem. "Nebo tě tvůj šéf poslal, abys zjistil, zda praktikuji čarodějnictví, zakázané vašimi zákony?" Hovořila bezchybnou čínštinou.
Protože, Ma Žung na ni ohromeně civěl, pokračovala: "Viděla jsem tě, pane důstojníku, vyšňořeného. Dnes ráno, když jsi následoval svého šéfa, vousatého soudce."
"Máš dobrý zrak," zamumlal Ma Žung. Posunul si stoličku blíže k ohni, který slabě hořel. Byl na rozpacích, jak začít.
"Řekni, co tě sem přivádí? Nepřijímám kradené zboží. Sám se přesvědč!"
Rozhrabala oheň a ukázala hůlkou do rohu.
Ma Žung zatajil dech. To, co považoval za hromadu odpadků, se nyní změnilo na kupu lidských kostí. Dvě lebky se na něj téměř usmívaly svými zubatými ústy. Na kůžích ležela vedle zlomené pánve řada lidských stehenních kostí, zčernalých věkem.
"Zatraceně, hřbitov!" zhrozil se.
"Nežijeme všude a stále na hřbitově?" ušklíbla se Tala.
"Živé převyšují nesčíselné miriády mrtvých. My, živí, jsme tady s dovolením. Raději udržuj s mrtvými dobré vztahy, Pane důstojníku! Nyní, jaká je tvoje záležitost?"
Ma Žung se hluboce nadechl. Před touto neobyčejnou ženou bylo zbytečné chodit kolem horké kaše. Takže řekl stroze: "Lump jménem Seng-san byl minulou noc zavražděn, venku za východní branou. On-"
"Mařiš svůj čas," skočila mu do řeči. "Já jen vím, co se děje zde, v této čtvrti. A za hranicí. Nevím nic o tom, co se děje na druhém konci města. Pokud ovšem chceš něco vědět o dívce, na kterou jsi právě myslel, mohla bych ti pomoci."
Když viděla jeho zmatený pohled, rychle pokračovala: "Ne ta malá běhna zvaná Tülbí, Pane důstojníku. Mám na mysli jinou, pojmenovanou po drahocenném kamenu."
"Ty víš... kdo je Nefrit a kde..." zajíkl se Ma Žung.
"Nevím. Ale zeptám se manžela."
Vstala a setřásla plášť ze svých ramen. Ma Žung utrpěl další šok. Její vysoké, bezvadné tělo bylo dočista nahé. Otevřel dokořán ústa jako přirostlý k zemi v nepojmenovatelné hrůze. Bledé tělo bez jediného chloupku vypadalo tak neskutečné, bylo tak vzdálené běžnému životu, že jeho ušlechtilé křivky nedokázaly vyburcovat jeho touhu a přiměly jej přikrčit se ve strachu, v nejhlubším strachu z neznáma. Když s největším vypětím dokázal odtrhnout oči, viděl, že nesedí už na židli, ale na malé pyramidě z lebek.
"Ano," řekla svým chladným, neosobním hlasem, "toto je počátek. Zbavený všech tvých denních snů, všech tvých uchovaných iluzí." Ukázala na hromadu lebek a dodala: "A toto je konec, zbavený všech prázdných slibů a všech nalezených nadějí." Kopla do hromady bosou nohou. Lebky se s rachotem rozkutálely po podlaze.
Chvíli stála a dívala se na něj s nekonečným pohrdáním s rukama v bok a nohama rozkročenýma. Jak se tam krčil, celého jej polil studený pot. Sledoval ji jako ve snu, jak se prudce otáčí a z železné skoby na stěně odvazuje provaz. Plenta z pomalované látky, jež byla připevněna ke zčernalým trámům, pomalu klesla. Rozdělila místnost na dvě části. Prohrábla si vlasy a zmizela za plentou.
Zdálo se, že oheň dohasíná. Neporozuměl zcela významu jejích slov, ale naplnily jej hrozným pocitem naprosté osamělosti. Zbaven myšlenek se upřeně díval na neznámé symboly vyobrazené na plentě. Náhle jej vytrhl z duševní strnulosti pronikavý cinkot mosazného zvonku. Tala začala notovat monotónní nápěv v neznámém jazyce. Nejprve šel nahoru, pak odumíral, aby byl znovu oživen cinkotem zvonku. V místnosti se oteplilo a současně překryl čistou vůni kafrového dřeva odporný zápach rozkladu. Postupně začalo být horko. Po zádech mu stékal pot a zmáčel jeho kabátec. Nápěv náhle sklouzl do nízkého naříkavého zvuku. Cinkání zvonku ustalo. Sevřel své velké pěsti v bezmocném vzteku, nehty zatínaje do necitlivých dlaní. Obracel se mu žaludek.
Právě, když si myslel, že začne divoce zvracet, se vzduch náhle vyčistil. Jemná vůně kafru nahradila odporný zápach a teplota v místnosti poklesla. Na nějakou chvíli nastalo ticho jako v hrobě. Pak se ozval za plentou její úplně unavený hlas:
"Zvedni plentu a upevni provaz."
S námahou se zvedl a udělal, jak řekla, netroufaje si na ni pohlédnout. Když přivázal provaz k háku a otočil se, viděl, že leží natažená na prkenné posteli, hlavu v dlaních, oči zavřené. Dlouhé vlasy jí spadaly na podlahu.
"Pojď sem!" přikázala mu, aniž by otevřela oči.
Posadil se na bambusovou stoličku u nohou postele. Všiml si, že její tělo je pokryto tenkou vrstvičkou potu. Spodní ret krvácel.
"Tvá dívka Nefrit se narodila před dvaceti lety, čtvrtý den pátého měsíce roku myši. Zemřela minulý rok, desátý den devátého měsíce. Rok hada. Podřízli jí hrdlo."
"Jak... kdo to...?" začal Ma Žung.
"Řekla jsem všechno. I o sobě jsem pověděla. Nevyzvídej. Jdi pryč!"
S námahou posbíral odvahu.
"Musím ti přikázat, abys mi řekla více podrobností. Jinak tě budu muset vzít s sebou k soudu, abys..."
Malátně k němu natáhla paži, aniž by na něj pohlédla.

"Ukaž mi zatykač!"
Když Ma Žung neodpovídal, zvedla náhle svá pokleslá víčka. Uviděl oči podlité krví, vypadaly jako oslepené, mrtvé. Ma Žungovi se zvedl žaludek. Vyskočil a tápal po dveřích. Napůl oslepen sluncem narazil do hubené postavy. Byl to jeden z Tatarů. Ti tři teď stáli v ulici a zatarasili mu cestu. Nejvyšší z nich mu dal ránu.
"Postřeh, čubčí synu! Dobře sis užil s čarodějnicí?"
Vyrazil ze sebe všechen potlačovaný strach a pocit marnosti. Napadl Tatara úderem do brady tak divoce, že se muž skácel jako dřevěný špalek. Druzí dva vzali nohy na ramena jak nejrychleji uměli; rozpoznali v Ma Žungově planoucích očích vražedný pohled. V slepé zuřivosti se za nimi rozběhl. Lidé dále v ulici chvatně vyklízeli cestu před klejícím obrem. Pak šlápl do díry a rozplácl se tváří k zemi. Když se opět vydrápal na nohy, viděl, že je v Tülbíině ulici.
Stála před svou kuchyní a velkou naběračkou míchala v kotli. Ohlédla se přes rameno a pronikavým hlasem proklínala staršího chlapce, který tahal za vlasy svého mladšího vřískajícího bratra.
Ma Žungův vztek pominul. Tato všední, domácí scéna mu dodala teplý, příjemný pocit v prsou. Podle polohy slunce poznal, že je stále brzké odpoledne. Nejprve misku horké polévky, aby si napravil žaludek... Rychle si setřel bláto z tváře a vykročil k ní s širokým úsměvem.

VIII. KAPITOLA

Ve velké jídelně rezidence soudce Ti všechny lampy jasně svítily a na nízké větve stromů v přední zahradě rozvěšoval houf služebných girlandy barevných lampiónů. První dáma v zlatem vyšívané róbě s dlouhými rukávy z třpytivého fialového brokátu vyprovázela posledního dámského hosta svého čajového dýchánku. Poté, co se naposledy uklonila, vrhla pohled plný obav na zadní bránu archivu. Majordom jí řekl, že soudce se vrátil z chrámu před hodinou, ale ještě se neukázal. Otočila se ke Třetí dámě, která ve své šustivé dlouhé róbě z tuhé bílé gázy vypadala velice křehce, a promluvila: "Doufám, že náš manžel přijde včas, aby uvítal abatyši. Večeře začne za hodinu."

Porada v osobní kanceláři soudce Ti se chýlila ke konci. Soudce pohodlně seděl ve svém křesle a roztaženými prsty si pomalu pročesával dlouhý černý vous. Světlo stříbrného svícnu svítilo na jeho napjatou tvář. Seržant Chung seděl schoulený na bambusové stoličce v rohu, unaven po horkém odpoledni v chrámu a následném dlouhém hledání v prašném soudním archivu. Jeho tenké ruce mechanicky rozkládaly a skládaly na klíně listy s poznámkami. Ma Žung, sedící naproti soudci, vypadal zachmuřeně. Potom, co mu soudce pověděl o hledání v opuštěném chrámu, jej zpravil o své návštěvě u kouzelnice, a soudce Ti si nechal zopakovat jejich rozhovor slovo od slova. Ačkoliv prodloužené posezení s Tülbí jej zbavilo přetrvávající obavy, že již není schopen nikdy milovat ženu, vyprávění o trýznivém rozhovoru s Talou mu způsobilo větší nevolnost než měl chuť si připustit.
Konečně soudce Ti promluvil:
"Co se týče obecných poznámek té ženy Taly, raději bych v nich dále nepokračoval. Odvolávají se na věrolomné učení, které odporně zlehčuje, co je každému slušnému člověku nejposvátnější. Pokud jde o její udivující narážky na dívku jménem Nefrit, její vědomost, že se o ni zajímáš, se dá snadno vysvětlit, Ma Žungu. Když jsi čekal, až kouzelnice skončí se starou babicí, soustředil jsi na Nefrit své myšlenky. A Tala, jako většina žen její podivné profese, má zřejmě schopnost číst myšlenky jiných lidí - zaměřených na určitý bod, samozřejmě. Část jejího úspěchu jasnovidky závisí na této schopnosti. A jak znala datum narození Nefrit a její údajné úmrtí, to bych si ani netroufl hádat."
"Zatkněme tu strašnou ženu a vytlučme z ní pravdu!" vybuchl Ma Žung.
Soudce Ti vzal úřední formulář z hromádky na svém stole a červeným psacím štětcem jej vyplnil. Pak na něj otiskl velkou soudní pečeť a řekl kroutě hlavou: "Je skutečně mou povinností pokusit se ji zatknout. Ale ani v nejmenším nedoufám, že budeme úspěšní. Plně si uvědomuje, samozřejmě, že na ni bude vydán zatykač. Možná už teď přechází hranici na tatarské území. Zvláště, když se její vlastní lidé v severozápadní čtvrti obracejí proti ní. Nicméně, předej tento papír veliteli, Ma Žungu, a vysvětli mu, kde Tala bydlí!"
Když Ma Žung odešel, seržant se zeptal: "Proč asi dala Ma Žungovi tu informaci, pane?"
"Nemám ani tu nejmenší představu, Chungu. V každém případě nyní víme, že zpráva v ebenové krabičce nebyla tak docela nejapným žertíkem. Pokud jde o její skutečný význam, ačkoliv..." Jeho hlas se vytratil. Zamračeně se zadíval na ebenovou krabičku, kterou používal jako těžítko. Vyleštěný nefritový kotouč svítil ve světle svíčky jedovatým leskem. Tahaje se za licousy, nechal své oči putovat k haldě fasciklů na stole, ale pokaždé se opět vrátily k ebenové krabičce.
Když se Ma Žung vrátil, soudce Ti se ve svém křesle narovnal.
"Vezmi si štětec a kousek papíru, Ma Žungu," řekl stroze. "Piš, co ti budu diktovat." Pak jeho poručík namočil psací štětec a soudce pokračoval: "Každý, kdo může podat informaci o plném jménu nebo místě pobytu ženy jménem Nefrit, která zmizela v devátém měsíci roku hada, je naléhavě žádán, aby podal zprávu tomuto soudu v co nejkratší době. Náčelník Ti. To je všechno, Ma Žungu. Vezmi to do archivu a přikaž úředníkům, ať vyhotoví několik tuctů kopií, aby je bylo možné roznést ještě dnes večer po celém městě. Předložit toto provolám je to nejlepší, co jsme schopni udělat se znepokojivou záhadou ebenové krabičky."
Opět se ve svém křesle uvelebil a čile promluvil k seržantovi: "Pověz Ma Žungovi, co jsi zjistil o opuštěném chrámu!"
Chung si přisunul židli blíže ke svíčce. Nahlédl do papíru ve svém klíně a začal: "Chrám Nachových oblaků byl postaven před dvěma sty osmdesáti lety indickými mnichy. Finanční prostředky poskytla místní cizí komunita, která v té době velice prosperovala. Chrám postihla během hraničních válek různá neštěstí, ale náboženské služby nebyly nikdy přerušeny na dlouho. Před třiceti lety však přišli z druhé strany hranice tři kněží nové víry, doprovázeni třemi jeptiškami. Usadili se v chrámu a obrátili některé chovance, ostatní odešli ve znechucení a byli nahrazeni nově obrácenými, někteří z nich byli Tataři, někteří Číňani. Nová víra se mezi barbary rozšířila jako požár a cizí populace

tohoto okresu navštěvovala chrám v zástupech. Pak, asi před patnácti lety, jakási autorita podala stížnost u tohoto soudu, odsuzujíc obscénní rituály prováděné v tomto chrámu. Náčelník zahájil důkladné šetření. Co se týká výsledku, opat byl odveden v řetězech do hlavního města, všechny obrazy, sochy a další vybavení bylo na tržnici veřejně spáleno a všichni chovanci vypovězeni."
"Správný muž!" zvolal soudce Ti pochvalně. "To je jediný způsob, jak s takovými výstřelky naložit."
Seržant se upřeně zahleděl do svých poznámek a pokračoval: "Tato přísná opatření vyvolala neklid mezi tatarskou populací; snad se také pokusili o ozbrojenou rebelii. Aby uklidnil podrážděný lid, dovolil náčelník jednomu čínskému knězi a jedné tatarské kněžce, které povolal, aby postavili poustevnu a prováděli tam staré buddhistické rituály schválené úřady. Jenomže počet návštěvníků ubýval. Po několika letech kněžka odešla a za nějaký čas potom šel pryč také kněz. Úřady poustevnu zavřely. Před dvěma lety byla hlavní silnice protažena z Lan-fangu na sever do vazalského západního království a počet cizích obyvatel Lan-fangu poklesl. Vloni plánoval náčelník uzavřít poustevnu natrvalo. Pak ovšem náhle zemřel známý zlatník Čang, aniž by zanechal potomka. Vdova po něm, která byla vždy nadšenou buddhistkou, se stala jeptiškou a požádala, aby jí poustevnu přidělili. Poustevna byla vysvěcena na podzim v roce hada, dvacátý den devátého měsíce. To je všechno."
"Docela zajímavý příběh, Ma Žungu," komentoval soudce Ti. "Ale nijak to neosvětluje náš problém. Doufal jsem, že tam bude zakopaný starý poklad." Povzdechl si. V malé rozpálené kanceláři zavládlo na chvíli ticho. Pak si Ma Žung posunul čepici dozadu a řekl:
"Jelikož můj výlet do severozápadní čtvrti nepřinesl žádné údaje týkající se vraždy, co kdybych to dnes v noci zkusil ve čtvrti u východní brány, pane? Je tam spousta levných jídelen a lokálů. Seng-san byl dobře známou postavou podsvětí, nebylo by tedy obtížné najít lidi, kteří jej dobře znali, a popovídat si o něm."
"Udělej to," souhlasil soudce. "Musí tady být hlava žebráků a ten bude vědět hodně o tom, jak to v podsvětí chodí. Promluv také s ním, Ma Žungu."
"Co se týče toho chybějícího těla a hlavy, pane, také věřím, že jsou zakopány v chrámové zahradě. Velitel a konstáblové je hledali, ale z mých zkušeností v "zelených lesích" vám mohu říci, že ve tmě vypadá les docela jinak. Konstáblové mohli v jasném denním světle snadno přehlédnout znaky, které v noci bijí do očí. Rád bych tam v noci zašel, pane, a rozhlédl se kolem. Je dobré podívat se na věc očima vraha."
Soudce pomalu přikývl. "Na tom by mohlo něco být, Ma Žungu. V pořádku, vyzkoušej to! Nechal jsem tam na stráži dva konstábly a oni by ti mohli pomoci uvolnit cestu. Nezapomeň si obléknout tlusté holeně, protože jsem slyšel, že tam jsou jedovatí hadi." Vstal. "Takže, nyní si dám rychlou koupel a převléknu se na slavnostní večeři."

O půl hodiny později soudce vstoupil do hlavní jídelny, oděný do slavnostního, zlatem vyšívaného šatu ze zeleného brokátu doplněného vysokou černou čepicí. Měl nejvyšší čas. Jeho První dáma přiváděla abatyši předním vchodem a Druhá a Třetí dáma je následovaly.
Soudce přidal do kroku, aby se s abatyší seznámil. Úklonou ji přivítal ve své rezidenci. Ona se uklonila třikrát za sebou s rukama vloženýma do dlouhých rukávů své široké róby šafránové barvy. Skromně držela oči sklopené a poděkovala soudci několika dobře volenými slovy za milé přivítání. Zvědavě si ji prohlížel, protože až doposud měl příležitost jen letmo zahlédnout její vysokou postavu pouze tehdy, když přecházela dvůr do komnat jeho žen, aby jim dala lekci v aranžování květin. Věda, že jí je asi čtyřicet, pomyslel si, že stále vypadá docela dobře, prostě, až asketicky. Hlavu a ramena jí halila černá loktuše, jen oválná tvář zůstala volná. Všiml si vysokého zakřiveného nosu a tenkých panovačných úst.
Pět se jich usadilo na nízké taburetky z vyřezávaného santalového dřeva ke čtvercovému mramorovému rohovému stolu. Skládací mřížované dveře se šesti panely byly doširoka otevřené, aby vpustily chladný večerní vzduch. Z místa, kde seděli, měli hezký výhled na přední zahradu, v níž veselé barevné papírové lucerny osvětlovaly tmavě zelené listoví. Zatímco dvě služebné plnily jejich šálky voňavým jasmínovým čajem, další pokládaly na stůl talířky s kandovaným ovocem a sušenými melounovými semeny. Čtyři ženy uctivě čekaly, až soudce započne konverzaci.
"Musím Vaši Důstojnost předem upozornit," začal, "že dnešní večeře je pouze malou rodinnou záležitostí. Mohu jen doufat, že nebudete považovat náš prostý pokrm za málo chutný."
"Je to spíše společnost než jídlo, co určuje náladu setkání, Excelence," řekla abatyše důstojně. "Musím se vám poníženě omluvit za velice neurvalé chování mé služky dnes odpoledne. Měla mě, samozřejmě, o příchodu Vaší Excelence ihned informovat. Je to hloupá, nevzdělaná dívka z města. Přísně jsem ji potrestala, ale..." Zvedla své kypré paže v odevzdaném gestu. Křišťálové korálky růžence kolem jejího zápěstí vydávaly cinkavý zvuk.
"Vůbec nic se nestalo," ujistil ji soudce Ti. "Jen jsem si chtěl ověřit, zda vás neobtěžovali pobudové, kteří minulou noc dělali potíže v opuštěném chrámu. Služka nám řekla, že v poustevně nic zvláštního neviděla ani neslyšela."
Abatyše zdvihla hlavu a upřela na soudce své velké bezvýrazné oči.
"Chrám byl znesvěcen neortodoxními rituály, které tam dříve praktikovali zbloudilí sektáři. Ale Pán Buddha ve Své nekonečné milosrdnosti požehná také těmto odpadlíkům." Vytáhla bílou ruku a usrkla si čaje. "Pokud jde o mou služku, ráda bych věděla, zda vám skutečně řekla všechno, co ví." Když soudce zvedl obočí, pokračovala: "Podezírám ji z hříšných sklonů. Neustále se pokouší začít si s lotry, jenž se potloukají po lesích. Jednou v noci jsem ji přistihla, jak hovoří a hihňá se s mizerným žebrákem hned před branou. Dala jsem jí důkladně rákoskou, ale pochybuji, zda to pomohlo. Mohu se za ni pouze modlit." Automaticky začala počítat korálky křišťálového růžence.
"Neměla byste si držet tu dívku!" zvolala První dáma. Otočila se k Druhé a dodala: "Mohla by ses poptat mezi svými buddhistickými známými. Mohli by vědět o vhodnější dívce pro Její Důstojnost."
Druhá dáma vrhla na svého manžela pohled plný obav. Po jejich příchodu do Lan-fangu přijala buddhismus. Získala pouze základní vzdělání, takže ji prostá učení a barvité rituály přitahovaly. Ačkoliv soudce nevznesl žádné námitky,

věděla, že jej příliš netěší její konverze. Ale soudce v tuto chvíli myslel na něco docela jiného. Služka zřejmě usilovala zpestřit si bezútěšný život v poustevně stýkáním se s pobudy, a mohla být tedy schopna opatřit cennou informaci.
"Nařídil jsem svému poručíkovi Ma Žungovi, aby opuštěný chrám dnes v noci důkladně prohledal," řekl abatyši. "Možná by se mohl zastavit v poustevně a položit vaší služebné pár otázek."
"Bylo by lépe, kdyby ji vyslechl v mé přítomnosti, pane," řekla abatyše upjatě. "Kdyby byla s vaším mužem sama, mohla by... ehm, poslat pryč."
"Ovšem. Řeknu... ha, děti jsou tady!"
Opatrovnice vedla syny soudce Ti a jeho dceru do haly. Nejmladšího, zdatného tříletého hošíka, nesla na rukou. Poté, co je První dáma představila abatyši, přišel majordom oznámit, že večeře je připravena.
Přešli k velkému kulatému stolu na druhém konci haly. Soudce se usadil v čele, přímo proti vyřezávanému ebenovému obětnímu oltáři u zadní stěny. Nad stolem visel velký znak pro "dlouhý život", který v poledne napsal. Vyzval abatyši, aby přijala místo po jeho pravici, První dáma se posadila po jeho levici, Druhá a Třetí dáma seděly naproti nim. První dáma řekla opatrovnici, aby odvedla děti zpět do jejich pokojů, ale hošík dostal chuť na květiny vetknuté v její čelence a nechtěl se jich pustit. Řekla tedy, že opatrovnice může zůstat stát za její židlí.
Zatímco ochutnávali studený předkrm, přinesl majordom první teplou mísu opékaných tofu a nejstarší služebná plnila šálky na víno. Soudce Ti pozvedl svůj šálek a pronesl přípitek. Tímto večeře skutečně začala.

IX. KAPITOLA

Přibližně ve stejnou dobu, kdy soudce Ti a jeho dámy usedli k večeři, přistoupil Ma Žung k pultu pouličního stánku za chrámem boha války, kde prodávali levnou pálenku. Dva kuliové právě zaplatili svými měďáky a odešli. Majitel, vysoký hromotluk ve volném kabátci, jenž odhaloval jeho zarostlou hruď, sáhl nahoru pro olejovou lampu, která osvětlovala předek jeho stánku a přemístil ji dozadu.
Ma Žung pochopil. Jeho úřední černá čepice, která jej označovala jako člena soudu, polekala zákazníky. Ze svého rukávu vytáhl hrst měďáků, položil je na pult a současně si poručil pití. Majitel natáhl ruku, ale Ma Žung rychle položil na měďáky svou velkou pěst.
"Pomalu, příteli. Budeš si je muset zasloužit! Chci si s tebou promluvit o Seng-sanovi. Chlápkovi, který byl minulou noc zavražděn. Znáš ho?"
"Jistě. Další dobrý zákazník odešel a zakrátko by se byl stal ještě lepším zákazníkem. Minulý týden mi řekl, že jde na velkou věc s velkými penězi."
"Nezapletl se do něčeho s cizím barbarem, he?"
"Ach ne! Seng-san nebyl z těch, koho byste nazval individualistou, ale ty zatracené cizince si držel od těla!"
"Pro koho tedy pracoval? Svaly měl všude, ale žádný mozek, takže sám by nic velkého řídit nemohl."
Ten druhý pokrčil rameny.
"Zavání mi to vydíráním. A to Seng-san vlastními silami zvládnout dost dobře nemohl."
"Vy víte, koho vydíral?"
"Ani náhodou! Seng-san byl velký žvanil, ale o své práci držel jazyk za zuby. Jenom řekl, že je v tom hrnec peněz."
"Kde bydlel ten bastard?"
"Chvíli tu, chvíli tam. Naposledy chodil na noc do opuštěného chrámu. Další pití?"
"Ne, díky. Možná, že ten chlápek, kterého vydíral, chodil do chrámu taky."
"Jste cvok? Koho by tam vydíral, no řekněte? Strašidlo?" Odplivl si na zem.
"Hlava žebráků by to mohl vědět. Kdo je to teď?"
"Nikdo. Na to, aby se tady chudý člověk uživil, je tohle město na draka, pane. Nejdřív nohsled toho bastarda Čchien Moua sebere všechny kšefty do svých špinavých pazourů. Pak ten vousatý čubčí - promiňte, chtěl jsem říct současný náčelník začne úřadovat. A má oči všude, sakra! Nebesa, to prošel starý Čou! Ani se na mě nepodíval. Poslyšte, pane, udělejte mi laskavost a odkráčejte, jo? Ničíte mi kšeft. Jestli si chcete dlouho a příjemně poklábosit, běžte navštívit starého krále žebráků."
Ma Žung k němu posunul měďáky.
"Právě jsi řekl, že takový muž není!"
"Taky že není. Už není. Král byl kdysi velmi obtížný zákazník. Hotový obr, původem Tatar, myslím. Byl to šéf podsvětí. Ale teď je starý a taky má problémy se svojí pumpičkou. Mám dojem, že žije někde ve sklepě. Mockrát díky za měďáky, ale jestli mi chcete pomoct, už sem nechoďte."
Ma Žung cosi zavrčel a oďkráčel. Pomyslel si, že vydírání by mohlo být dobrým motivem dvojnásobné vraždy. Předmětem ukrytým v chrámu by mohl být balík kompromitujících dopisů. Oběť se je nejprve pokusí znovu získat; pak, když neuspěje, oba vyděrače zabije.
Ma Žung strávil další hodinu návštěvou čtyř viníren. Když opouštěl poslední, mumlal si: "Kdyby tak byl Ťiao Taj se mnou. Práce se dělá mnohem příjemněji, když máš přítele, se kterým si můžeš promluvit. Kdybych tak věděl, co dělá bratr Ťiao v hlavním městě. Vsadím se, že nemá štěstí v milostných avantýrách! No, vypil jsem mnoho špatné pálenky a nic jsem nezjistil. Každý přikyvuje, že Seng-san byl podlý lotr a že neměl jiného přítele než Ah-liua. Ani od tak zvaného Krále žebráků nelze mnoho čekat. Asi to bude ubohá stará troska. Protlouká se mizernou existencí jen se starým společníkem, který mu za starých časů dělal nohsleda. Měl bych-"
Rozhlédl se. Předběhl jej vysoký, štíhlý muž. Byl to malíř Li Ko.
"Co vás přivádí do této části města, pane Li?"
"Trochu se trápím o svého asistenta Janga, pane Ma. Ještě se neobjevil. Už dříve byl na flámu, ale vždy mi o tom řekl

předem. Procházím tady taverny. Kam máte namířeno?"
"Do starého chrámu na kopci. Dejte mi vědět, pokud Janga nenajdete. Soud může udělat nějaké rutinní prohlídky. Mějte se!"
Ma Žung se vydal k východní městské bráně. Požádal stráž, aby mu půjčila malou protivětrnou lucernu, pak lehce pojedl v jedné z levných jídelen, které lemují hlavní silnici hned za branou. Teprve pak se cítil v té správné náladě pro výstup po příkrém schodišti. Nyní, když nastala noc, se nějak ochladilo. Ale při namáhavém výstupu se pořádně zapotil.
"Rád bych věděl, proč musí vždy stavět své proklaté chrámy na tak vysokých místech," mumlal si. "Asi aby byly blíže k nebi!"
Když došel na mýtinu před trojitou bránou, vyšli zezadu cypříše dva muži a točili svými holemi. Když poznali Ma Žunga, zasalutovali a hlásili, že je prvním návštěvníkem, kterého zatím zahlídli. S uspokojením si všiml, že jedním byl Fang, inteligentní mladík.
"Jdu se rozhlédnout po chrámovém pozemku," řekl konstáblům. "Zůstaňte, kde jste. Když vás budu potřebovat, zahvízdám. Pokud uvidíte podezřelou osobu, sbalte ji a zahvízdejte na mě."
Prošel branou a chvíli zkoumal přední dvůr. V bledých paprscích úplňku vypadal bezútěšně.
"Tato zahrada nalevo musí být skutečně otcem i matkou celé džungle!" řekl si sám pro sebe. "Tak se do toho dáme. Nejdříve se mrknu na hlavní halu; pak si budu představovat, že jsem vrah s mrtvolou a uťatou hlavou ve svých rukách."
Když vyšel nahoru po schodech, zjistil, že po odpolední návštěvě soudce Ti velitel zapečetil skládací šestipanelové dveře. Strhl papírový proužek dolů a mocně lomcoval starými pokřivenými dveřmi, až se mu podařilo odsunout jeden panel.
Chystal se vstoupit do temné haly, když tu náhle znehybněl. Slyšel zvuk zavírajících se dveří někde vzadu v hale. Ale nyní bylo opět všude ticho jako v hrobě. Potlačil nadávku, křesadlem zapálil lucernu a drže ji nahoře šel dovnitř. Světlo dopadlo na těžké sloupy a masivní obětní oltář vzadu. Rychle přešel k malým dveřím nalevo od oltáře, protože se zdálo, že zvuk přišel právě odtud. Otevřel je. Dva schody vedly do dlouhého, úzkého dlážděného zadního dvora. Nikdo tam nebyl.
"Velitel měl samozřejmě zapečetit také tyto dveře," zabručel. "Ale nejspíš jsem si ten zvuk vymyslel." Nadechl se vzduchu. Vtom pocítil neklid. V hale se vznášel stejný zkažený zápach rozkladu, jakého si všiml v domě Taly. "Nebesa, snad nejsou hlava i mrtvola ukryty tady v této hale! Šéf tady nehledal, protože dlažba je všude kompaktní a pokryta prachem." Zvedl lucernu nad hlavu a zběžně si prohlédl vysoké krokve. "A co ten výklenek nad vchodem? Tam nahoru bys mohl dát tělo, kdybys měl žebřík. A možná vrah měl žebřík. Měl spoustu času, aby odvedl dobrou práci, měl celou noc!"
Odsunul dva prostřední panely vstupních šestipanelových dveří. V této poloze je dole zajistil zaklíněním plochými kameny. Přivázal si lucernu k opasku, dosáhl na horní hranu panelu a vyšplhal nahoru, vkládaje nohy do mezer v mřížoví. Stál rozkročen každou nohou na jednom panelu, takže mohl nahlédnout do tmavé prohlubně. Cosi černého mu vlétlo do tváře, že téměř ztratil rovnováhu.
"K čertu s těmito netopýry! Je tu spousta místa, aby jich byly tisíce, a taky pár mrtvol. Ale tady není žádná mrtvola ani žádná hlava. A nepáchne to tady tak špatně jako dole v hale."
Sešplhal opět dolů a uhasil lucernu. Stál v otevřených dveřích a zkoumal hustou divočinu po pravé straně dvora.
"Ten velký dub s vystouplými kořeny musí být ten, pod kterým ležel náš dobrý Ah-liu při zaslouženém odpočinku. Tak dobře, přehodím si mrtvolu přes rameno a jdu dolů na dvůr. Useknutou hlavu nesu ve svém nákrčníku. Nebo že bych ten drahocenný náklad svěřil svému příteli. Pak..."
Odmlčel se a upřeně se zahleděl do podrostu kousek za dubem. Utřel si čelo.
"Mohl bych přísahat, že se tam vznáší něco bílého! Nemohla by to být žena? Poměrně vysoká, v dlouhém, vlajícím bílém hávu. Za ní!"
Běžel přes dvůr. Za dubem však byla jen hustá spleť divokých trnitých bílých růží.
"Kam ten přízrak..." začal, pak se sehnul a díval se na zlomené větvičky. Když opatrně rozevřel spodní větve, usmál se.
"Ano, tady je pěšina! Měl bych říci, že byla. Zarostla bylím."
Na všech čtyřech se plazil pod převislými větvemi. Jako zkušený lesák věděl, že se nachází na pěšině skryté pod přebujelou vegetací. Brzy mohl kráčet vzpřímeně. Šel dál, sotva jej bylo slyšet, čas od času se zastavil a naslouchal. Ale neslyšel nic, než cvrkání cikád a občasný křik nějakého nočního zvířete. Rozsvítil lucernu a prohlížel si křoviska. Na některých listech byly temné skvrny. Byl na správné stopě.
Zpustlá cestička se kroutila mezi vysokými stromy až k malé mýtině. Tady se pěšina větvila.
"Řekl bych, že tato musí vést zpět k zadní části chrámu. Ale já se musím držet vlevo." Nasál vzduch. Zatuchlý zápach tlejícího listí nahradila jemná vůně. "Květy mandloně! Vpředu musí být několik těchto stromů."
Trochu dále přišel až ke staré studni, obklopené vysokými mandloněmi. Jejich bílé květy byly rozsypány po mechem obrostlých kamenech jako spousta sněhových vloček. Za hustými křovisky na druhé straně studny uviděl vysokou zeď. Velké kusy zdiva se vydrolily a zanechaly díry několik stop široké. Hromada rozlámaných cihel a velkých kamenů ležela vedle studny a zarůstala bylím.
Podíval se nahoru. Otevřeným prostorem mezi větvemi stromů viděl levou věž opuštěného chrámu. Stala se pro něj orientačním bodem.
"Tahle zpustlá studna musí ležet v nejzazším rohu této zpropadené zahrady. Kam se to moje strašidlo podělo? Buď zmizelo tamhletou dírou ve zdi, nebo uhnulo pěšinou, kterou jsem viděl cestou sem. Ať je to, jak chce, teď tady není a to mě těší."

Hovořil si pro sebe nahlas, protože se vůbec necítil v pohodě. Nadpřirozené jevy byly jedinou věcí pod sluncem, které se doopravdy bál. Bedlivě zkoumal tmavé stromy, ale nic se nepohnulo. Pokrčil rameny a otočil se ke studni.
"Toto je ovšem ideální místo pro složení nechtěných mrtvol. Ano, podívejme se na ty tmavé skvrny na okraji. A tady na cihlách tmavě rudé." Nahlédl dovnitř. "Hodně hluboká, řekl bych, víc než dvacet stop. Studně celá zarostlá. Tenhle provaz na džbán je úplně zpuchřelý, ale troufám si říct, že váhu mé lucerny unese."
Uvázal konec provazu k držadlu a spustil ji do studny. Pod masou břečťanu byly silné kmeny lián, které si udělaly cestu v hlubokých rýhách mezi starými cihlami. Velké kusy omítky byly vydroleny a zanechávaly až dolů díry. Soustředěně zíral na dno studny.
"Nic než kameny a vysoký plevel." zamumlal zklamaně. "Tam někde musí být ještě trup." Rychle vytáhl lucernu nahoru a držadlo zahákl za opasek. Pak přelezl okraj, pevně se přidržoval tlustého kmene liány a nohama tápal po dírách ve stěně. Byl trénovaný atlet, ale musel sledovat každý svůj pohyb, protože na mnoha místech se staré cihly uvolnily, jakmile na ně položil nohu. Konečně sestoupil tak hluboko, že mohl seskočit na dno mezi bylí. Rychle ustoupil stranou, protože jeho pravá noha narazila na něco měkkého. Sklonil se a na tváři se mu objevil radostný úsměv. Byla to lidská noha. Rozhrnul plevel a uviděl nahé, ztuhlé, bezhlavé torzo mohutného muže s poletovanými zády.
Ma Žung si sedl na bobek a lucernou si posvítil na složitý vzor zdobící mužova záda. Bylo to tetování ve svěží zelené, modré a žluté barvě.
"To muselo stát pěkné peníze!" pomyslel si. "Velká tygří maska mezi rameny musela být míněna k ochraně před útokem zezadu. Ale kouzlo jej tentokrát nechalo na holičkách. Byl totiž zabit bodnutím nože pod levou lopatku. To je docela určitě Seng-san. Pohleď na ty pevné svaly na rukou a na nohou. Ale kde je hlava toho druhého chlapa?"
Prohledal omezený kruhový prostor, ale objevil pouze uzel modrých šatů. Na jednom místě se vydrolil velký kus omítky a zanechal v cihlové stěně jakýsi mělký výklenek, asi čtyři stopy vysoký a tři stopy hluboký. V podřepu si posvítil dovnitř. Pozorovala jej velká ropucha, mžourající svýma vypoulenýma očima.
Ma Žung pokrčil rameny. "Takže vrah si vzal useknutou hlavu domů. No, raději vyšplhám zase nahoru. Konstáblové přinesou provazy a nosítka a - Svaté nebe!"
Velký kus zdiva se zřítil dolů do studny a minul jeho rameno o zlomek palce. Se žuchnutím dopadl na záda mrtvoly. Ma Žung odkopl svou lucernu, rychlostí blesku se stočil do klubíčka a vtlačil se dozadu do výklenku. Ruce sepjal kolem přitažených nohou, bradu vtlačil mezi kolena a hned se tam vešel.
Postupně spadlo dolů několik dalších kousků zdiva.
"Přestaň s tím, ty blázne!" vykřikl. "Au... moje rameno. Přestaň..." Vydal ze sebe několik zoufalých výkřiků, pak následovalo hlasité zavytí, které zaniklo v tichém sténání. Přilétaly další kusy cihel, načež následovaly mechem obrostlé kameny. Jeden se odrazil od zdi do jeho levé nohy. S obtížemi potlačil výkřik bolesti. Do studny spadlo několik cihel. Pak všechno opět utichlo.
Ma Žung zůstal v této stísněné pozici co nejdéle mohl a soustředěně naslouchal. Když vše zůstávalo v klidu, vylezl ze svého úkrytu. Masíroval si levou nohu a hleděl nahoru do ústí studny. Když si byl jistý, že tam nic není, našel svou lucernu a rozsvítil ji.
Seng-sanovo tělo bylo pohřbeno pod několik stop vysokou hromadou kamenů.
"Budeme mít dost práce, vysvobodit tě z pod takového nákladu Seng-sane," zabručel. "Zrovna teď mi to ovšem umožní dostat se k ústí studny. A pak se budu muset dobře porozhlédnout po milém příteli, který na tebe složil ten náklad."

X. KAPITOLA

Soudce Ti se soustředěně díval na Seng-sanovo bezhlavé tělo, které bylo připraveno k prohlídce na prkně na kozách v márnici. Soudce byl oblečen v noční košili, vlasy měl ovázané kouskem látky. Ma Žung, jehož šaty byly zablácené a potrhané, stál na druhé straně a držel velký svícen.
Byla hodina po půlnoci. Abatyše odešla hned po večeři. Potom soudce sehrál několik partií domina se svými třemi ženami, načež odešel s První dámou. V její ložnici vypili několik šálků čaje, nenucené hovořili o dvaceti letech společného manželského života a pak šli spát. Vzbudilo jej vytrvalé klepání majordoma, kterého informovala službu konající pokojská, že se Ma Žung vrátil s naléhavou zprávou. Ma Žung ihned zavedl soudce Ti do márnice a pověděl mu, jaký učinil objev.
Po dlouhém tichu soudce Ti zvedl oči.
"Proto tedy nejsou na Seng-sanovo hlavě patrný stopy skrčení," poznamenal. "Byl zabit bodnutím nože do zad. To ta druhá oběť byla uškrcena. Máš nějakou představu, jak tě ten prozíravý vrah mohl sledovat, Ma Žungu?"
"Náš velitel, ten hloupý osel, zapomněl říct mladému Fangovi a tomu druhému konstáblovi o druhém přístupu do chrámu, zezadu. A já jsem právě takový hlupák," dodal hořce, "protože jsem se měl podívat za zeď, než jsem se vydal dolů do studny. Je tam ve zdi díra a odtud mě ten ničema musel sledovat. Pravděpodobně byl v hlavní hale, když jsem přišel, protože si myslím, že jsem slyšel, jak se malá zadní dvířka za obětním oltářem zavírají; ale nejsem si tím jistý. Když konstáblové tahali tělo ze studny ven, prozkoumal jsem zadní část chrámového pozemku a našel jsem pěšinu podél vnější zahradní zdi. Vrah musel touto pěšinou přijít k díře. Nemohl mě pronásledovat zahradou, protože v tom případě bych si jej všiml. Tím jsem si absolutně jistý."
"Také ses zmínil, že jsi viděl bílou postavu."
"No," řekl Ma Žung nikterak sebevědomě, "mohl to být koneckonců klam měsíčního světla, pane. Strašidla nevrhají kusy zdiva!"
Soudce Ti se sklonil nad mrtvolu a prohlížel si složité tetování.

"Záda jsou zle odřená cihlami, které tvůj útočník vrhal dolů do studny," řekl. "Seng-san byl zřejmě velmi pověrčivý muž jako většina tohoto druhu. Pod maskou tygra má vytetovaný párek mandarínských kachniček, symbol věrnosti v lásce. Pod jednu napsal své vlastní jméno, pod druhou - Nebesa, podrž to světlo blíž, Ma Žungu!" Soudce ukázal na menší modrý vzor táhnoucí se přes dolní část zad. "Podívej! To je obrys opuštěného kláštera. Kůže se trochu odřela cihlami. Stále však můžeš rozeznat čtyři vytetované znaky pod ním: hodně zlata a hodně štěstí."
Soudce Ti se protáhl.
"Nyní víme, proč se vrah musel zbavit mrtvoly, Ma Žungu. Motivem zločinu bylo tetování na Seng-sanových zádech. Seng-san šel po zlatě ukrytém v chrámu. A vrah také."
"Vyptával jsem se dnes večer chlápka ve městě a ten řekl, že si myslí, že Seng-san někoho vydíral, pane." Ma Žung nastínil svou teorii o papírech obviňujících ze zločinu, které byly ukryty v chrámu, a zakončil: "V tom případě by se "zlato" nevztahovalo k ukrytému pokladu, ale k penězům, které, jak Seng-san doufal, vymlátí ze své oběti."
"Na tuto možnost musíme samozřejmě vzít zřetel. Je to složitý případ, Ma Žungu. Alespoň můžeme vyloučit možnost, že do vraždy je zapleten cizí barbar. Protože nyní víme, že Seng-san byl zavražděn bodnutím nože do zad a ten druhý muž byl uškrcen. Odtětí hlav poté, co byli zabiti, nevyžaduje žádnou zvláštní zručnost pro použití tatarské sekyry."
Soudce se na chvíli zamyslel a pak dodal: "Zvláštní, že vrah nehodil useknutou hlavu té druhé oběti do studny také. Říkáš, že tam byl jen uzel šatů?"
"Ano, pane. Položil jsem jej tamhle do rohu."
"Dobře. Vezmeme ty šaty ke mně, abychom si je prohlédli. Zamkni za sebou dveře, Ma Žungu."
Jejich kroky dutě zněly v prázdné chodbě soudního archivu. Cestou se soudce zeptal: "Kdo ví o tvém objevení těla, Ma Žungu?"
"Nikdo, jen Fang a ten druhý konstábl, pane. Vysvětlil jsem jim, že nikdo u soudu nesmí vědět o mém nálezu. Tělo jsme sem přinesli zabalené v přikrývce a strážím jsem řekl, že to jsou ostatky tuláka, kterého jsme našli v lesích."
"Velmi dobře. Ať vrah si dále myslí, že tě doopravdy zabil. Zítra brzy ráno ty a Fang raději Seng-sanovo tělo spalte i s jeho useknutou hlavou. Zřejmě byl podlý lotr, ale má právo vstoupit na onen svět jako celý člověk."
Jakmile byli v jeho osobní kanceláři, soudce Ti ztěžka dosedl do svého křesla. Poručík zapálil svíčku na stole od té, kterou nesl, a taky se posadil. "Mimochodem, pane," řekl, "když jsem dnes v noci vstoupil do chrámové haly, byl tam hrozný smrad, který mi připomínal zápach rozkladu v domě té strašné ženy Taly."
"Toho jsem si nevšiml, když jsem byl v chrámu dnes odpoledne. Musel to být mrtvý netopýr, to místo se jimi hemží. Když ses teď zmínil o kouzelnici - po večeři přišel velitel a ohlásil, že Tala buď odešla, nebo se skrývá, přesně jak jsem se obával. Konstáblové čtvrť prohledali, ale nadarmo. Tamní lidé velice ochotně spolupracovali, zřejmě se jí báli a nenáviděli ji a potěšilo by je, kdybychom tu ženu uvěznili. Víš, jak je to s těmi barbary. Pokud je kouzelnice úspěšná, uctívají ji jako bohyni. Ale jakmile je zklame, nemají s ní slitování. Tataři by rádi Talu zabili, kdyby si troufli. Podívej se, zda zbyl nějaký horký čaj v čajovém košíku, ano?"
Zatímco Ma Žung nalíval čaj, soudce pokračoval: "Při večeři mi abatyše řekla, že její služka je koketná holka, která nadbíhá tulákům, co navštěvují chrám. Měl bys tam zajít a trochu s ní promluvit, Ma Žungu. Ale nedovol, aby o tom abatyše věděla, protože řekla, že chce být u toho, když bude dívka odpovídat. A v přítomnosti abatyše dívka samozřejmě neřekne ani slovo." Položil svůj šálek a potlačil zívnutí. "Dobrá podívejme se nyní na ty šaty."
Ma Žung rozbalil ranec. Přehodil vkusný modrý kabátek a kalhoty přes opěradlo židle a osahal rukávy. Pak také prošel švy. "Vůbec nic, pane. Vrah neponechal nic náhodě."
Soudce Ti se upřeně díval na šaty a pomalu se tahal za licousy. Náhle pozvedl zrak. "Řekl jsi, že Li hledal svého asistenta Janga, který zmizel. A krejčí ti pověděl, že Jang se spolčuje s chuligány a je to budižkničemu. Ah-liu nás naopak informoval, že Seng-san pracoval na nějakém tajném plánu s vysokým mužem v hezkém modrém oblečení, který vypadal jako prodavač v obchodu. Je to samozřejmě rána naslepo, ale není možné, aby naše neznámá oběť nebyla nikým jiným, než právě nepolapitelným malířovým asistentem?"
"No," řekl Ma Žung pomalu, "mohli bychom zítra povolat Li Koa a ukázat mu mrtvolu. Tito malíři mají ostříží zrak; mohl by rozpoznat tvar paží nebo celkovou postavu a-"
Soudce Ti zvedl ruku. "Ne, raději bych jej do toho nezatahoval, dokud se nevyjasní ta záležitost kolem ebenové krabičky. Naplň lavor na stolku u stěny po okraj čistou vodou, Ma Žungu!"
Když tak jeho udivený poručík učinil, soudce Ti řekl: "Polož to sem dolů, přede mne. Výborně. Teď vezmi to sako a bouchej do něj mým pravítkem, nad lavorem."
Jakmile se Ma Žung dal do práce, soudce přitáhl svíčku blíže a soustředěně pozoroval prach, který se snášel na vodu. Po chvíli zvedl ruku. "To bude stačit. Teď ty kalhoty!" Poté, co do nich Ma Žung rázně tloukl dlouhým dřevěným pravítkem, soudce řekl: "To stačí. Podívejme se, co tam máme!"
Sklonil hlavu nad lavor a zblízka zkoumal hladinu.
"Ano," řekl s uspokojením a napřímil se. "Je to opravdu Jang. Podívej se, tyto šedé kousky, které plavou na hladině, jsou obyčejný prach. Ale vidíš tyto maličké částečky, které klesly ke dnu? Kolem dvou vpravo se ve vodě vytvořil maličký červený obláček a tam, kde ukazuji prstem, můžeš vidět žluté zabarvení, které se mísí s modrým. Jsou to rozemleté kousky malířských barev. Do Jangových šatů se musely dostat, když uklízel nepořádek na stole v Liově ateliéru. Udělali jsme pokrok, Ma Žungu!"
Vstal a začal přecházet po místnosti. Ospalost jej docela opustila. Ma Žung se naklonil nad lavor se šťastným úsměvem. Ve vodě se ukázalo mnoho malých barevných obláčků.
Soudce se zastavil. Vložil si ruce do dlouhých rukávů a pokračoval: "Teď, když jedna rána naslepo zasáhla cíl, Ma Žungu, učiním další. Jde o motiv dvojnásobné vraždy. Nemyslím si, že se teorie o vydírání udrží, alespoň ne v té podobě, jakou jsi měl na mysli. Když ale vezmeme slovo "zlato" vytetované na Seng-sanových zádech doslovně,

zjevně to ukazuje na zlatý poklad ukrytý v chrámu. Seržant Chung studoval všechny záznamy, které se vztahují k historii chrámu s pečlivou pozorností, ale v celé jeho dlouhé historii nenašel ani slůvko o tom, že by tam byl zakopán poklad. A i kdyby tam byl poklad ukrytý, konstáblové by jej byli objevili, když úřady chrám vyklízely. Věř tomu, že vyslýchali chovance a pečlivě přehrabali pozemek hráběmi."
Opět se posadil.
"Mou ránou naslepo je, Ma Žungu, že šli po zlatě císařského Strážce pokladu. Padesát těžkých zlatých prutů."
"Ale ta krádež se stala minulého roku, pane!"
"Přesně. Jenomže zloděj musel čekat dlouhou dobu na vhodnou chvíli, dokud se úřady nevzdají hledání zlata. Co když pouze řekl svým společníkům nebo svému šéfovi, že to zakopal někde v chrámu, aniž by prozradil kam přesně? A co když zloděj zemřel dříve, než mohli poklad získat zpět? Pak mohli být ostatní v obtížné situaci. Museli by prohledat chrám a celý rozsáhlý pozemek. Jang a Seng-san je při tom, každý sám nebo společně, přistihli. Nejprve se je pokusili vydírat - a tady nastupuje tvá teorie, Ma Žungu. Ale Jang a Seng-san podcenili své protivníky a byli zavražděni."
Ma Žung nadšeně přikývl. "Myslím si, že jste udeřil hřebík na hlavičku, pane. Padesát zlatých prutů můžete zabalit mnoha různými způsoby: do velkého čtverhranného balíku, do plochého nebo obdélníkového balíku, do několika menších balíčků, a tak podobně. To vysvětluje, proč se hledači dívali jak pod podlahu cel, tak za deštění ve věžích."
"Přesně tak. A zlato je tam stále, Ma Žungu! Protože kdyby jej vrah nebo vrazi, či Seng-san s Jangem nalezli, pak by nemělo žádný smysl zaměnit mrtvoly. Utekli by se zlatem ihned po vraždě; nebylo by přece zapotřebí nám zabránit, abychom objevili vytetované stopy. Ani by se nevraceli v noci zpět do chrámu, aby se tě pokusili zabít. Zlato je stále někde v chrámu a my ho musíme najít! Půjdeme do chrámu zítra ráno, Ma Žungu. A teď do postele!"

XI. KAPITOLA

Následující ráno za svítání Ma Žung a mladý konstábl zvaný Jang spálili Seng-sanovo tělo a hlavu v cihlové peci za vězením. Později Ma Žung snídal se seržantem Chungem na strážnici a vyprávěl seržantovi o podrobnostech dobrodružství předešlé noci. Pak šli spolu do osobní kanceláře soudce Ti.
Soudce v krátkosti zopakoval své závěry pro seržanta Chunga. "Takže nyní máme před sebou dva úkoly," zakončil. "Objevit ukryté zlato a chytit vraha. Dnešní ráno budeme pokračovat v opuštěném chrámu - Ano, dále!"
Vstoupil velitel. Popřál soudci dobré ráno a potom řekl: "Prefekt na odpočinku, ctěný pan Wu, chce navštívit Vaši Ctihodnost v naléhavé záležitosti. Je doprovázen panem Li Maiem, bankéřem."
"Exprefekt Wu?" zeptal se soudce Ti rozmrzele. "Ach ano, vzpomínám si. Setkal jsem se s ním tady jednou či dvakrát na oficiální slavnosti. Velmi hubený muž, trochu shrbený?" Když velitel přikývl, soudce pokračoval: "Opravdu důstojný, postarší pán. Byl horlivý, svědomitý a čestný úředník, ale jeho kariéra předčasně skončila nešťastnou aférou. Jeho strýc zbankrotoval a Wu trval, na zaplacení všech dluhů, ačkoliv podle zákona samozřejmě nebyl povinen tak učinit. Téměř jej to zruinovalo, protože strýc brzy potom zemřel a Wu nikdy nedostal zpět jediný měďák. Nabídl svou rezignaci, opustil rodné město a usadil se zde, protože tady je životní úroveň mnohem nižší než ve větších městech a společenské závazky jsou menší. Kdo je ten druhý muž? Říkal jste Li Mai?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti, pan Li Mai vlastní malé zlatnictví ve východní čtvrti a také vede nějaké bankovní obchody. Je přítelem ctihodného Wu."
"Li Mai je bratr malíře Li Koa, pane," vložil se Ma Žung.
Soudce Ti se s povzdechem zvedl. "Dobře tedy, půjdeme a přijmeme naše hosty, seržante. Zaveďte je do přijímací haly. Já se mezitím převléknu."
Ma Žung pomohl soudci obléci si úřední šat ze zeleného brokátu. Prefekt na odpočinku musí být přijat s poctou náležící jeho hodnosti. Když si pokládal na hlavu okřídlenou čepici, řekl s ponurým úsměvem: "Wuova návštěva přichází v nejnevhodnější chvíli, ale jako zkušený úředník alespoň přednese svou záležitost jasně a stručně!"
Když soudce přecházel s Ma Žungem centrální nádvoří, pohlédl nahoru na oblohu. Horko bylo méně ubíjející než předešlý den, slibovalo to příjemný chladný den. Vystupovali po širokém mramorovém schodišti, jež vedlo nahoru k hlavnímu vchodu přijímací haly, vybudované na vyvýšené plošině. Seržant Chung je čekal mezi červeně natřenými sloupy a zavedl soudce Ti dovnitř.
Dva muži usazeni u čajového stolku chvatně vstali, když viděli soudce Ti vstoupit. Starší muž vyšel naproti a hluboce se uklonil. Měl podlouhlou sinalou tvář ozdobenou chomáčkovitou kozí bradkou a dlouhé šedivé kníry a oděn byl v dlouhém tmavomodrém rouchu se zlatou nití vyšívaném květinovým vzorem; hlavu zdobila vysoká čtverhranná čepice z černé gázy, se zelenou nefritovou ozdobou vpředu. Zatímco soudce pokládal prefektovi na odpočinku předepsané zdvořilostní otázky, nenápadně pozoroval vysokého ramenatého muže, který stál za ním. Měl pobledlou kulatou tvář s těžkými očními víčky, krátký jako uhel černý knír a maličkou bradku. Oblečen byl do zeleného roucha a malé kupecké čepice.
Soudce vybídl prefekta, aby se opět posadil. Soudce sám usedl proti významnému hostu. Bankéř zůstal stát za prefektovou židlí. Ma Žung a seržant Chung si sedli na nízké stoličky opodál.
Sotva je úředník obsloužil čajem, soudce Ti se na své židli pohodlně opřel a žoviálně se zeptal: "Takže, vážený kolego, co pro vás mohu tak brzy ráno udělat?"
Starý pán na něj upřel ponurý pohled. "Přišel jsem se zeptat, jaké jsou nové zprávy o mé dceři, pane." Když uviděl ve tváři soudce Ti nechápavý výraz, netrpělivě dodal: "Když jste vydal minulou noc to prohlášení, musíte mít o Nefrit nějaké zprávy."
Soudce Ti se napřímil. Nalil svému hostu další šálek čaje. "Než budeme pokračovat v rozhovoru, pane, mohl bych se zeptat, proč vás doprovází pan Li?"

"Samozřejmě. Měsíc před zmizením mé dcery jsem ji panu Li slíbil za ženu. Myslím, že má právo to vědět."
"Rozumím." Soudce Ti vytáhl ze svého rukávu vějíř a začal se ovívat. Po nějaké chvíli řekl: "Všechno se to stalo vloni, ještě než jsem sem přijel. Protože jsou mé informace převážně založené na tom, co se povídá, značně bych ocenil, kdybyste mi krátce pověděl o okolnostech, za jakých vaše dcera zmizela. Abyste věděl, nejsem schopen zde v archivu objevit žádné konkrétní údaje."
Starý prefekt se zamračil. Tenkou rukou si hladil kozí bradku a hovořil: "Nefrit je mé jediné dítě, od mé první ženy, která před třemi lety zemřela. Je to docela chytrá, ale hrozně tvrdohlavá dívka. Když dosáhla devatenácti, vybral jsem jí tady pana Li Maie za budoucího manžela. Mohu doplnit, že pan Li Mai byl mým asistentem v jistých finančních záležitostech a poznal jsem v něm přímého a vzdělaného muže. Také jsme rodáci ze stejného okresu na severu. Dcera s mou volbou souhlasila. Naneštěstí jsem však přijal jako sekretáře mladého studenta zvaného Jang Mou-te. Je to místní muž, vybraného chování a přišel s dobrým doporučením. Želbohu, můj pokročilý věk zřejmě zastřel mé soudcovské schopnosti. Z Janga se vyklubal pěkný ptáček. Za mými zády mé dceři nadbíhal."
Bankéř se sklonil a začal prefektovi něco říkat, ale starý pán rázně zakroutil hlavou.
"Zachovejte klid, Li. Nechtě mě to říci podle svého. Má dcera nevěděla, jak to ve světě chodí a Jangovi se podařilo ji ovlivnit. V noci, desátého dne devátého měsíce, jsem ji po večerní rýži řekl, že se poradím s věštcem o šťastném dni pro její svatbu s panem Li. Představte si ten šok, když mi s klidem řekla, že si pana Li nevezme, protože se milují se sekretářem Jangem! Ihned jsem toho ničemu předvolal, ale byl pryč a já jsem byl na svou dceru hrubý, velmi hrubý, uznávám. Kdo by nebyl, když je vystaven tak hanebné záležitosti? Vyskočila a utekla pryč."
Prefekt si usrkl čaje a zakroutil hlavou.
"Potom jsem udělal velikou chybu, pane. Předpokládal jsem, že Nefrit poběží ke své tetě, staré dámě, která žije v ulici za námi. Je to sestra mé první ženy a Nefrit ji má velice ráda. Myslel jsem si, že tam dcera najde útěchu a druhý den ráno se vrátí, aby se mi omluvila. Když bylo poledne a ona se stále nevracela, poslal jsem svého majordoma, aby ji přivedl. Bylo mu řečeno, že Nefrit tam vůbec nebyla. Nechal jsem si zavolat Janga, ale ten lotr popřel, že by cokoliv věděl o jejím zmizení, a taky drze prohlásil, že si s ní nikdy nevyměnil víc než bezvýznamnou poznámku. Nazval jsem jej lhářem a prověřil jsem si to. Jang skutečně strávil večer ve veřejném domě. Nicméně jsem toho člověka samozřejmě propustil. Pak jsem zavolal pana Li a provedli jsme co nejdůkladnější šetření, bez ohledu na výdaje. Ale Nefrit zmizela bez jediné stopy. Logický závěr byl ten, že ji unesli, když šla ke své tetě."
"Proč jste to ihned neoznámil soudu, pane?" zeptal se soudce Ti. "V případě pohřešování osoby mohou úřady učinit několik běžných účinných opatření a-"
"Za prvé," přerušil jej Wu, "váš předchůdce byl osel, pane. A navíc zbabělec, protože si netroufl zvednout prst proti Čchien Mouovi, odpornému renegátovi, který zde uchvátil moc." Zlostně se tahal za kozí bradku. "Za další, jsem staromódní muž, pane. Čest mé rodiny pro mě znamená velmi mnoho. Nechci, aby se skutečnost, že má dcera byla unesena, stala veřejně známou. S tímto byl pan Li se mnou zajedno."
"Zamýšlím se s ní oženit, Vaše Ctihodnosti," řekl vysoký muž klidně. "Bez ohledu na to, co se jí stalo."
"Vážím si vaší věrnosti, pane Li," řekl soudce suše. "Ale panu Wuovi jste poskytl špatnou radu. Jediná správná cesta by byla ohlásit zmizení, a to okamžitě."
Exprefekt nad poznámkou mávnul rukou s netrpělivým gestem.
"Takže, pane, co víte o mé dceři? Je ještě naživu?"
Soudce Ti si zasunul vějíř zpět do rukávu a vyndal z něj svazeček papírů. Listoval v něm, dokud nenašel své poznámky týkající se Ma Žungovy návštěvy u kouzelnice. Zvedl zrak a zeptal se: "Narodila se vaše dcera čtvrtého dne pátého měsíce roku myši?"
"Jistě, pane. Můžete to najít v záznamech vašeho archivu."
"Skutečně. Takže, mohu pouze s politováním říci, že informace o vaší dceři, kterou jsem obdržel, je velmi nepřesná. V současném stádiu vám nemohu říci nic, aniž bych podstoupil riziko, že vám způsobím přílišnou bolest, anebo ve vás vyvolám předčasné naděje, pokud by se ukázaly falešné. To je vše, co vám mohu v tuto chvíli říci."
"Povedete ten případ, jak uznáte za vhodné, pane," řekl Wu upjatě. "Mám na vás však jednu skromnou žádost. Pokud vaše vyšetřování dospěje do stádia, kdy budete nucen podat soudní žalobu, byl bych nesmírně vděčný, kdybyste mi laskavě dovolil předem důkaz posoudit."
Soudce Ti si usrkl čaje. Rád by věděl, co má jeho host v úmyslu. Žádost se jevila jako naprosto zbytečná. Položil šálek a řekl: "To bych udělal v každém případě, pane, já-"
Prefekt náhle vstal.
"Děkuji vám, pane. Pojďme, Li!"
Soudce vstal také. Vyprovázeje své hosty ke dveřím, řekl bankéři: "Slyšel jsem, že máte bratra, který je docela dobrým malířem, pane Li."
"Já nevím nic o krásném umění, Excelence," odpověděl dost odměřeně Li.
Seržant Chung vedl návštěvníky po schodech.
"Takže, přece jenom dívka Nefrit existuje!" vyrazil ze sebe Ma Žung vzrušeně. "Kouzelnice ji musela znát, protože datum jejího narození, který mi dala, byl správný. Ta její poslední zpráva, kterou jsme našli v ebenové krabičce, musí být skutečně pravá, pane. Svatá nebesa, musíme okamžitě-"
"Ne tak zhurta, Ma Žungu!" Soudce Ti si posunul těžkou čepici dozadu a utřel si zpocené čelo. "Cítím zvláštní napětí. Nebylo by zdvořilé nutit prefekta do podrobností, ale... Kdo je to teď, majordome?" Udiveně se podíval na starce, který se přišoural dovnitř, a jehož pohublá tvář vyjadřovala velké rozčílení.
"V ženském obydlí se přihodilo něco dosti neobvyklého, pane. Poslala mě První dáma."

"No tak mluv, člověče!"
"Třetí dáma ji přišla navštívit a přinesla zapečetěnou obálku. Oznámila, že k zadním dveřím přišla zahalená žena v zavřených nosítkách. Vyzvídala na služce, kdo je nejmladší milenkou, a když se dozvěděla, že je to Třetí dáma, požádala o rozhovor s ní v osobní záležitosti. Když se služka zeptala na jméno, předala jí tu zapečetěnou obálku. První dáma obálku otevřela a našla vizitku paní Wu, manželky prefekta na odpočinku. Její paní mě sem ihned poslala, abych požádal Vaši Ctihodnost o pokyny."
Soudce Ti pozvedl obočí. "Nerad své dámy zatahuji do případu, na kterém pracuji," řekl Ma Žungovi a utrápeně se zamračil. "Na druhou stranu mám zřetelný pocit, že mi pan Wu nechce říci celý příběh. Dobře tedy, poradím se se svou První dámou. Řekni seržantovi, že se sejdeme později v mé kanceláři."

XII. KAPITOLA

Soudce Ti našel První a Třetí dámu v budoáru První dámy. Pověděl jim krátce o rozhovoru se starým prefektem.
"Návštěva paní Wu se musí týkat zmizení slečny Nefrit. Rád bych ji přijal osobně, ale se mnou by jistě nepromluvila. Měl bych ji alespoň vidět, abych získal dojem o její osobnosti..." rozzlobeně se tahal za licousy.
První dáma se rychle otočila ke Třetí a zeptala se jí: "Nemůžete přijmout paní Wu někde ve vašem apartmánu, kde by ji náš manžel mohl vidět a slyšet, aniž by se o jeho přítomnosti vědělo?" Podle starobylého zvyku přidělil soudce Ti každé ze tří manželek oddělený apartmán, úplný, s jejich vlastní kuchyní a jejich vlastními osobními služkami. Ačkoliv Druhá a Třetí dáma volně vcházely do apartmánu První dámy v hlavní budově rezidence, žádná ze tří dam nevkročila nikdy do osobního apartmánu jiné. Soudce Ti přísně lpěl na tomto starém zavedeném zvyku, protože věděl, že to dává nejlepší záruky pro mír a harmonii domácnosti.
"No," promluvila Třetí dáma pomalu, "jak víte, měsíční dveře, které oddělují mou ložnici od obývací místnosti, mají záclonu z tenké gázy. Když usadím svého hosta blízko okna a vy budete stát v ložnici za záclonou, potom-"
"To bude dobré!" zvolal soudce. "Pojďme!"
"Když vám to nebude vadit," řekla Třetí dáma, "zavedu vás tam zadními dveřmi, takže vás služky neuvidí. Mohly by neuváženě paní Wu říci, že jste u mne."
"Skvělá myšlenka," uznala První dáma. "Hodně štěstí!"
Třetí dáma vzala soudce ven a klikatým zahradním chodníkem jej vedla do svého apartmánu, umístěného v odlehlém rohu zadní části rezidence. Když otevřela dveře do obývací místnosti, aby jej pustila dovnitř, soudce rychle řekl: "Pokuste se nějak zavést řeč o slečně Nefrit. Abyste věděla, je to Wuova druhá žena."
"Všechno je to velmi vzrušující!" zašeptala a stiskla mu ruku. Bylo tam přítmí, protože okenice byly zavřené, aby horko nevniklo dovnitř. Seděl na okraji široké postele a slyšel, jak jeho žena zatleskala. Řekla služce, že může odejít, jakmile uvede dámského hosta, protože o čaj se postará ona sama.
Soudce Ti souhlasně přikývl. Byla to chytrá žena. A znamenitého vkusu. S oceněním se díval na nádherně aranžované květiny na čajovém stolku. Kdykoliv přišel, vždy objevil něco nové. Na stěně báseň, kterou sama napsala, nebo kousek jemné výšivky. Je šťastná, když může pěstovat své umělecké zájmy, a ráda učí děti. Její otec, sobecký a podlý člověk, ji zapudil po strašném zážitku, který prožila v Peng-lai* a soudce věděl, že nyní cítí bezpečí a První a Druhou dámu považuje za své starší sestry. Hlasy v obývací místnosti jej vytrhly ze zamyšlení.
Třetí dáma přijala vysokou ženu, všedně oděnou v šedé róbě, navrch kabátek s dlouhými rukávy. Pas byl pevně stažen šerpou, jejíž konce se táhly dolů na podlahu. Hlavu měla zakrytou velkým černým šátkem. Jakmile služka odešla, návštěvnice šátek uvolnila, zastrčila si jej do záňadří a uklonila se s uctivě zdviženýma rukama zasunutýma do rukávů.
"Z mé navštívenky jste poznala, kdo jsem, paní," promluvila sevřeným hlasem. "Tisíceré díky za vaše svolení vidět mě, navzdory skutečnosti, že jsem zatím neměla tu čest být představena vaší paní."
Její živá, výrazná tvář byla zdůrazněna slušivým vysokým účesem bez jediné ozdoby. Soudce si pomyslel, že není krásná podle klasických představ; její rty byly příliš plné, obočí příliš zvýrazněné stíny a pod svýma velkýma pronikavýma očima měla nepatrné váčky. Ale jistě byla ženou se silnou osobností. Její věk odhadoval na třicet pět let.
Když Třetí dáma odvedla návštěvnici k židli u okna, položila jí obvyklé zdvořilostní otázky. Pak se posadila a začala připravovat čaj. Paní Wu měla počkat se zahájením konverzace, až bude připraven čaj. Místo toho ihned začala: "Neměla bych vás příliš obírat o čas, paní, a já sama mám dost naspěch, protože můj manžel se nesmí dozvědět, že jsem tady. Takže mi prosím dovolte přeskočit formality a jít přímo k věci." Když Třetí dáma nachýlila svou upravenou malou hlavu, paní Wu rychle pokračovala: "Můj manžel odešel dnes ráno k Jeho Excelenci, aby mě obvinil z únosu jeho dcery Nefrit."
Třetí dámě upadl šálek s čajem na podlahu. Rozbil se o mramorovou desku.
"Promiňte!" zvolala paní Wu zkroušeně. "Samozřejmě jsem jeho dceři nikdy ani ve snu neublížila! Chci vysvětlit situaci vám, protože jako mladá vdaná žena mě pochopíte. Doufám, že pak laskavě sdělíte podstatu našeho rozhovoru svému manželovi, takže pozná, co je za celým tím povykem."
"Nemohu vám nic slíbit, dokud neuslyším, o čem to všechno je, paní Wu," odpověděla jí Třetí dáma měkkým, rozvážným hlasem.
"Ovšemže nemůžete!" řekla paní Wu netrpělivě. Pozlátko zdvořilosti bylo rychle to tam. "Dovolte, abych vás, než začnu, ujistila, že miluji svého manžela. Jistě, je dvakrát starší než já, ale je laskavý a ohleduplný a dal mi jistotu, kterou jsem chtěla. Než si mě vzal, byla jsem tou, které se říká opuštěná žena, víte, a mé jméno nic neznamenalo. Ale to není podstatné. Hlavní věc je, že když se Wu se mnou oženil, byl třetí rok vdovcem. Měl jen jedno dítě, dceru zvanou Nefrit. Měl o ní vysoké mínění, ale nemohu říci, že by byla něco zvláštního. Jen obyčejná osmnáctiletá žába s plnou hlavou mužů, aniž by na to byla připravena. Chtěla jsem se jí ujmout, ale Wu nechtěl, že se postará o její vzdělání sám. Miloval

ji, přespříliš ji miloval, pokud víte, co mám na mysli. Pravděpodobně si to sám neuvědomoval, ale já mám zkušenosti a znám to. Samozřejmě jsem mu to nepověděla, ale řekla jsem mu, že ona stojí mezi ním a mnou, jako mezi mužem a ženou, a bylo by lepší, kdyby se vdala, jak nejrychleji to bude možné. A to byl začátek nekonečných hádek."
Pokrčila rameny a pokračovala: "Tedy, manželé se čas od času pohádají, tomu se nedá zabránit. Ale když jsem vycítila, že Nefrit má chlapce, myslela jsem si, že je mou povinností upozornit svého manžela; a to byl oheň na střeše! Vůbec nic nejde přirovnat k rámusu, jaký udělal, když holka utekla se svým milencem. Wu na mě křičel, že jsem ji zavraždila a její tělo ukryla! Pak trochu vychladl a uvědomil si, že mluvil nesmysly, ovšemže. Ale pak si vytvořil teorii, že jsem ji unesla a prodala do bordelu. No řekněte!"
"Ať vám nevychladne čaj," řekla Třetí dáma klidně a posunula šálek ke své návštěvnici.
Paní Wu hodila čaj do sebe. "Takže, popřela jsem to bláznivé obvinění, až jsem zbledla, ale nevěřil mi. Náhodou se to stalo, když jsem byla v noci pryč, abyste věděla. Můžete přece navštívit starého známého."
"Nebyl by nejlepší důkaz vaší neviny, kdybyste řekla svému manželovi jméno chlapce vaší dcery a kam odešli?"
Soudce se usmál. Dělala to velmi dobře.
"Kdybych to věděla, byla bych mu to řekla hned," odpověděla paní Wu stroze. "Dělala oči na pana Janga, sekretáře svého otce. Ale Jang je slušný mladý člověk, a tak předstíral, že si děvčete nevšímá. Otec jí dal příliš mnoho volnosti. Pro tyto moderní mladé dívky je typické, že své záležitosti řídí chytře!"
"A nemohla byste požádat svého přítele, aby řekl vašemu manželovi, že jste byla s ním?" zeptala se Třetí dáma mírně.
Paní Wu po ní střelila nedůvěřivým pohledem. "No," odpověděla pomalu, "mám-li vám říci pravdu, pozval mě mladý Jang. Je to světák a všiml si, že je můj život velice nudný. Tak mě pozval na večeři na místo, které zná. Ve vší počestnosti, samozřejmě. Ale kdyby to můj manžel věděl, vyletěl by z kůže. Je velmi milý muž, ale dost staromódní, víte?"
Paní Wu si ztěžka vzdychla. Pak rychle pokračovala: "Budu stručná. Dnes ráno mi můj manžel náhle řekl, že se chystá učinit kroky ve věci zmizení Nefrit. Po téměř celých šesti měsících, chápete? Předpokládám, že váš manžel soudce jej předvolal. Je to tak?"
"To vám skutečně nemohu říci, paní Wu. Doma soudce nikdy nehovoří o úředních záležitostech."
"Chytrý muž. Přesto, Wu zavolal Li Maie. To je jeho nejlepší přítel, bankéř a zlatník. Trochu okázalý, ale není to špatný člověk. Vydali se do soudní budovy spolu. Nyní, když jste slyšela celý příběh, doufám, že laskavě doporučíte Jeho Excelenci, aby domluvil Wuovi, že je v jeho vlastním zájmu zapomenout na všechna ta bláznivá obvinění vůči mně. Pak se může váš manžel pustit do problému té dívky a jejího milence. Váš manžel je skvělý vyšetřovatel, paní! Vypátrá ten párek dříve, než řeknete švec! A tím se ten hanebný případ vyřeší nadobro. Pak se mnou bude Wu opět zacházet tak, jak by manžel měl. Věřte nebo ne, nevkročil do mé ložnice od té doby, co ta pitomá mladá čubka zmizela. Tak, to je vše!"
Třetí dáma zůstala chvíli potichu. Pak řekla: "Budu nad tím, co jste mi řekla, přemýšlet, paní Wu. Ale musím opakovat, že můj manžel nerad probírá úřední záležitosti se svými ženami, a pochybuji, zda..."
Paní Wu vstala. Poklepala ji lehce na ruku a řekla s úsměvem: "Každý muž bude naslouchat tak půvabné mladé dámě jako jste vy. Každý, drahá! Tisíceré díky za vaši laskavost a trpělivost, paní."
Opět si uvázala šátek kolem hlavy. Třetí dáma ji vyprovodila ke dveřím.
Když odtáhla záclonu měsíčních dveří, soudce Ti uviděl, jak se jí v očích zaleskly slzy.
"Přece jenom to bylo tak rozčilující," řekla mu ochable.
Soudce ji stáhl k sobě a pohladil ji po tváři.

XIII. KAPITOLA

Seržant Chung naslouchal v tichém úžasu zprávě soudce Ti o tom, co řekla paní Wu. Soudce přerovnal své poznámky a uzavřel: "Paní Wu je nevzdělaná žena s pronikavým intuitivním pohledem na tělesný styk mezi pohlavími, ale zároveň je zcela neschopna porozumět mentalitě muže, jakým je její manžel. Pan Wu chce vědět, co se stalo s jeho dcerou, ale současně chce chránit svou manželku, bez ohledu na to, jaký přečin mohla spáchat. Proto na závěr našeho rozhovoru trval na mém slibu, abych jej seznámil s důkazem, který se mi dostane do rukou ještě předtím, než podám soudní žalobu. To proto, že pokud bych zjistil, že jeho žena byla opravdu zapletena do zmizení jeho dcery, pan Wu měl v plánu přesvědčit mě, abych případ nechal plavat."
"Myslíte si, pane, že by na podezření pana Wu něco mohlo být?" zeptal se seržant Chung.
Soudce Ti si vážně hladil svůj knír.
"Přiznávám, že nemám nejmenší tušení," řekl nakonec. "Co však vím je, že teorie paní Wu o útěku Nefrit s tajným milencem je úplný nasmysl. Kdyby Nefrit skutečně měla milého, můžeš si být jistý, že paní Wu by vyčmuchala, kdo jím je! Co se týče viny paní Wu... Řekla mé manželce o tom, že ji manžel podezírá, s dokonalou upřímností; byla pevně přesvědčena, že šel ke mně, aby ji obvinil. Paní Wu je nesmírně citlivá žena a prodlužovaný pocit marnosti takovou ženu často přivede do krajnosti."
"Nemohu tomu porozumět," promluvil Ma Žung, "proč malíř Li Ko zaměstnal Janga jako svého asistenta, když jej starý Wu vykopl. A Jang zřejmě laškoval s paní Wu. Měli bychom se o panu Jangovi dovědět více. Koneckonců, on je druhou obětí vraždy v chrámu."
Soudce nahlížel do svých poznámek. Nyní zvedl zrak a pomalu řekl: "Je to zvláštní shoda náhod, že Jang se objevuje jak ve zmizení Nefrit minulý rok, tak v našem současném případu vraždy. Tato záležitost se mi nelíbí. Ani trochu se mi nelíbí! Skutečnost, že kouzelnice Tala znala Nefrit, naznačuje, že tatarské hledisko je tam také."
"Měl bych to znovu probrat s Tülbí a požádat ji, aby se mezi svými lidmi poptala na únos čínské dívky," řekl Ma Žung.
Když tak o tom přemýšlel a porovnal ji s ženami jako Tala a paní Wu, nebyla na tom Tülbí tak špatně.

"Ano, udělej to, Ma Žungu. Možná byla Nefrit držena věznitelem v nějaké nuzné díře v Severní ulici. Nejdřív však musíš získat více údajů o Seng-sanovi. Pokud byla slečna Nefrit skutečně unesena, dříve či později ty lotry dostaneme. Ale je naší naléhavou povinností najít chrámového vraha, protože páchá další násilnosti, jako ten drzý úklad o tvůj život včera v noci."
Ozvalo se klepání na dveře a vstoupil úředník.
"Pan bankéř Li Mai se sem vrátil, Vaše Ctihodnosti. Byl by vděčný, kdyby jej Vaše Ctihodnost mohla na chvíli přijmout."
"Uveď jej!" Svým dvěma poručíkům řekl: "Všiml jsem si, že Li měl něco na srdci, ale prefekt mu nedovolil promluvit."
Bankéř vypadal zaraženě, když viděl, že soudce není sám.
"Posaďte se, pane Li!" řekl soudce netrpělivě. "Tito dva jsou mí důvěrní rádci."
Li Mai přijal židli, kterou mu seržant Chung nabídl. Pečlivě si upravil svůj šedý šat. Pak, dívaje se přímo na soudce přivřenýma očima, řekl: "Jsem nesmírně vděčný, že mi Vaše Ctihodnost povolila tento rozhovor. V přítomnosti pana Wu jsem nemohl hovořit svobodně." Odkašlal si. "Nejprve bych vám chtěl zopakovat, že považuji slečnu Nefrit za svou snoubenku a že se s ní ožením, jakmile bude nalezena, bez ohledu na to, co se jí stalo v posledním půl roce."
Odhodlaně sevřel úzké rty. Pak pokračoval: "Za druhé cítím, že Vaše Ctihodnost se rozpakuje říci panu Wu o nových důkazech, které tento soud získal, protože mu Vaše Ctihodnost nechce působit bolest. Vůči mě nemusí mít Vaše Ctihodnost žádné takové zábrany. Jsem zcela připraven vyslechnout pravdu, pane, bez ohledu na to, jak bolestná tato pravda bude." Díval se na soudce v napjatém očekávání.
Soudce se opřel na své židli. "Nemohu než opakovat to, pane Li, co jsem již dříve řekl ráno panu Wu." Když Li odevzdaně přikývl, soudce pokračoval: "Nicméně byste mi podstatně v mém vyšetřování pomohl, kdybyste mi řekl, co jste vy a pan Wu odhalili při loňském pátrání po vaší snoubence."
"S radostí, pane. Osobně jsem se vydal do čínské vykřičené čtvrti, známé jako Jižní ulice, a diskrétně jsem se vyptával. Když jsem nezískal žádné informace, přikázal jsem svému nejstaršímu úředníkovi, jenž je zdejší člověk s rozsáhlým okruhem známých, aby se pozeptal v podsvětí. On také vyšel zcela naprázdno." Vrhl rychlý pohled na soudce a pokračoval: "Jsem přesvědčen, pane, že slečna Nefrit nebyla unesena místními lidmi, ale bandou pocestných překupníků, kteří ji s sebou okamžitě odvedli pryč."
Utřel si rukou zpocenou tvář. "Napsal jsem mistrům cechu zlatníků a stříbrníků pěti okresů této části našeho císařství a přiložil jsem načrtnuté kopie podobizny mé snoubenky. Ale bezvýsledně." Vzdychl si. "Vaše Ctihodnost má úplnou pravdu, když mě vyhubovala za to, že jsem nenaléhal na pana Wu, aby to ihned oznámil soudu. Avšak ještě není příliš pozdě! Kdybyste vydal oběžník náčelníkům-"
"Měl jsem v plánu to udělat, pane Li. Mohl byste mi poskytnout asi tucet načrtnutých kopií podobizny slečny Nefrit?" Zdálo se, že tato otázka bankéře znepokojila.
"Ne... ne hned, Vaše Ctihodnosti. Ale udělám, co bude v mých..."
"Dobře. Přidejte také detailní popis. Mimochodem, tyto podobizny by vám mohl kopírovat váš bratr. Ha, jako profesionální malíř..."
Bankéř zbledl. "Přerušil jsem s ním veškeré vztahy, Vaše Ctihodnosti," řekl. "S politováním vás musím informovat, že je to muž nevázaných mravů. Žil v mém domě po mnoho let a vysával mě. O práci nezavadil. Jen čmáral své mazanice a četl cizí knihy o alchymii a od bludařských filozofů. Noci trávil v hernách, tavernách, nebo ještě hůře. Patřil do stejné sorty jako paní Wu a..." Zarazil se a kousl se do rtů.
"Paní Wu?" zeptal se soudce udiveně.
"Neměl jsem se o ní zmínit, pane!" řekl Li zkroušeně. "Nyní ovšem, když jsem tak učinil, mohu vám alespoň říci, že znám paní Wu a muže se kterým žila předtím, než se provdala za pana Wu. Ten muž byl schopným kovářem a příležitostně pro mě dělal nějaké práce. Ale byl to darebák a s darebáky se spolčoval. Když ji opustil, přišla ke mně a požádala, zda bych jí nemohl dopomoci k práci, třeba v obchodě. Wu se náhodou stavil a okamžitě si ji oblíbil. Chtěl jsem jej varovat, z jakého prostředí přišla, ale ona mě zapřísahala, že se nikdy nezúčastnila žádných podvodných obchodů a vážně mě ujistila, že bude Wuovi dobrou ženou. Připouštím, že byla velmi energickou a schopnou ženou, což mě uklidnilo a Wu se sní oženil. Bylo to patnáctý den pátého měsíce minulého roku. Musím říci, že ona skutečně vedla jeho záležitosti velmi dobře. Naneštěstí nevycházela se slečnou Nefrit."
"Ano, něco v tom smyslu jsem slyšel. Proč?"
"Tedy, pane, slečna Nefrit byla líbezná dívka, velmi sečtělá, ale vůbec neznala světské způsoby. Měla sklon dívat se na věci z čistě teoretického úhlu pohledu, víte? Nebrala žádný ohled na skutečnost, že její macecha přišla z docela jiného prostředí, a cítila k ní odpor. Věřím, že ten odpor byl vzájemný. Pan Wu to pochopil a podržel si výchovu Nefrit ve vlastních nikách. Dosti neobvyklá situace, pane: mladá žena nemá žádnou starší ženu, aby si k ní mohla dojít pro radu. Proto jsem měl velikou radost, když mi pan Wu navrhl, abych se s ní oženil. Jsem poněkud starší než ona, zajisté, ale pan Wu řekl, že Nefrit potřebuje manžela, který bude mít trpělivost vše jí vysvětlit, a pověděl jí, jak to ve světě chodí. Jinými slovy, manžel, jenž by u ní zaujal místo, které zastával Wu sám po smrti její matky."
Bankéř si hladil svůj černočerný knír špičkou ukazováčku, načež pokračoval: "Hluboce slečnu Nefrit miluji, pane, a myslím si, že mohu říci, že jsem na svůj věk mladík. Můj jediný koníček je lov, a to mě drží v kondici."
"Docela ano. Mimochodem, souhlasíte s panem Wu, že se jeho sekretář Jang zahleděl do Nefrit?"
"Ne, pane. Nemohu říci, že bych měl Janga nějak zvlášť v oblibě: navštěvoval stejná zařízení jako můj zpustlý bratr. Ale v domě svého chlebodárce byl vždy slušný. Ostatně je to vzdělaný muž." Na chvíli se zamyslel a pak pokračoval: "Pan Wu měl pravděpodobně sklon být poněkud podezíravý k úmyslům ostatních mužů, pokud se týče jeho dcery. Slečna Nefrit neměla, jak byste to nazval, šťastný domov, pane, a to byl jeden z mnoha důvodů, proč jsem chtěl mít svatbu hned, jak to bude možné."

"Děkuji za vaši cennou informaci, pane Li. Pokud nemáte nic jiného, o čem bychom si promluvili, ukončíme nyní náš rozhovor. Musím vyřídit několik naléhavých věcí, než zahájím sezení. Budu vás informovat o vývoji svého vyšetřování."
Když se bankéř uklonil a odešel, Ma Žung poznamenal: "Příjemný člověk. Musíme se pokusit..."
Soudce jej neposlouchal. Řekl zamyšleně: "Rád bych věděl, proč se sem pan Li vrátil. Když zvažuji podstatu našeho rozhovoru, vzpomínám si pouze na jednu otázku, kterou položil. Konkrétně, jaký nový důkaz jsme objevili. Také udělal dvě jistá prohlášení: opakoval své pevné odhodlání oženit se se slečnou Nefrit a vyzdvihl význam jejího hledání v dalších okresech. Tvrdou cenu zaplatil za svou návštěvu. Shledávám to velice zajímavým."
"Myslím si, pane," přidal se seržant Chung, "že chtěl také očernit paní Wu. Vyslovení jejího jména nebylo žádné podřeknutí. Její minulost vyzdvihl záměrně."
"Ano, mám stejný dojem, Chungu. Takže, přejděme nyní k té dvojnásobné vraždě, přátelé. Měl jsem v plánu jít hned po snídani do opuštěného chrámu, abychom jej důkladně prohledali, ale po všech těchto návštěvách nám na to nezbyl čas. Půjdeme tam po zasedání soudu. Uzavřu jej, jakmile to bude možné - jen udělám několik nezávazných poznámek o vraždě v chrámu a řeknu, že vyšetřování stále pokračuje a Ah-liu bude držen ve vazbě až do rozsudku. Tvá přítomnost u dvora není nutná, Ma Žungu. Chci, aby ses podíval po takzvaném králi žebráků. I když už nemá takový vliv, jistě ví mnoho o tom, co se ve městě děje. Zeptej se ho, zda zná Seng-sana. Pak by ses mohl pokusit najít muže, který Seng-sana tetoval. Mnoho jich být nemůže, protože záliba v tomto výstředním způsobu zdobení lidí odumírá. Je tomu těžké uvěřit, ale překupníci a lumpové z nižší třídy jsou právě tak vybíraví v tom, co určuje móda, jako skvělí dvořané. Když toho člověka vyhledáš, zeptej se jej, co poznamenal Seng-san, když na jeho záda tetoval obrys chrámu. Doufám, že..."
Vstoupil velitel a nesl dva těžké fascikly. Položil je na stůl a řekl důležitě: "Dodatečné důkazy, které se nečekaně objevili k případu Kao versus Luo, Vaše Ctihodnosti. Kao je pevně přesvědčený, že na základě těchto údajů bude Vaše Ctihodnost schopna vyřešit případ během ranního zasedání. Přinesl jsem vám fascikly z archivu k nahlédnutí, pane."
Oprášil desky fasciklů s láskyplnou pozorností. Obsahovaly všechny dokumenty týkající se nejsložitějšího sporu o dědictví, jenž se táhl několik měsíců a v němž šlo o velké sumy peněz. Protože bylo zvykem, že vítězná strana dává zvláštní odměnu veliteli a jeho podřízeným, tito se o takový případ velice zajímají.
"V pořádku, veliteli. Dohlídni na to, aby zasedací místnost byla připravena k přelíčení!"
Jakmile velitel za sebou zavřel dveře, soudce rozmrzele zvolal: "Samá smůla! Pověřil jsem případem Kao versus Luo bezvýhradně našeho staršího písaře. Do hloubky jej prostudoval a má všechny podrobnosti v malíčku. A nyní je v Tong-kangu! Budeme si muset tyto dva fascikly v rychlosti projít, Chungu! Zasedání začíná za hodinu. Udělej si čas na ty pochůzky, o kterých jsem ti říkal, Ma Žungu. Skutečně se obávám, že se zasedání protáhne až do pozdního odpoledne."

XIV. KAPITOLA

Ma Žung se převlékl do téhož starého kabátce a kalhot, které měl na sobě při návštěvě Tülbí a Taly předešlý den. Šel na tržnici a posadil se k dlouhému stolu levné venkovní jídelny, navštěvované nosiči a kulii. Měl velkou mísu kořeněných nudlí, pak ještě jednu, protože chutnaly velmi dobře. Spokojeně říhl, natáhl se pro párátko a řekl kulimu, který hltal nudle vedle něj: "Ten had na tvé ruce vypadá dobře. Moje holka mi řekla, abych si nechal vytetovat hada na prsa, hada, který by se pohyboval, když dýchám. Řekla, že jí to nekonečně vzrušuje."
Ten druhý si prohlížel Ma Žungovu širokou hruď okem znalce.
"Bude tě to stát hodně peněz. Ale nemusíš chodit daleko, abys je utratil. Ten nejlepší muž má stánek ve vedlejší pasáži."
Ma Žung našel odborníka, jak chvatně třídí své bambusové jehly. Chvíli jej sledoval, pak rozmrzelým hlasem promluvil: "Ta maska tygra, kterou jsi hodil na záda mého přítele Seng-sana, nebyla nic moc. Byl zabit!"
"Jeho chyba, brácho. Říkal jsem mu, že maska tygra nemůže pořádně chránit, když mu chybí červené vousy. Bylo by to deset měďáků navíc, protože dobré červené barvivo přijde draho, abys věděl. Tvůj přítel odmítl. A vidíš, co se mu stalo!"
"Řekl mi, že nepotřebuje ke svému tygru žádné vousy, protože svatý obraz chrámu, který jsi mu vytetoval na bedra, má silné kouzlo. Proč utratit deset měďáků za nic?"
"Takže to byl chrám, že jo? Seng-san říkal, že je to jen dům, který volá po vyloupení. Chtěl, abych pod to vytetoval hodně zlata a hodně štěstí. Bezbožník, bídný zmetek! A co ty, pane? Chceš se podívat do mé knihy vzorů?"
"Kdepak! Já mám strach z bolesti. Buď zdráv."
Žvýkaje párátko zamyšleně kráčel dál. Seng-san držel jazyk za zuby o zlatě správně. Když přišel před chrám Boha války, vystoupil po širokých mramorových schodech a od kněze, který dřímal v malé vrátnici, koupil vonné tyčinky v ceně dvou měděných. Ma Žung vonné tyčinky zapálil a zastrčil je do bronzového hořáku na oltáři. Nad ním se tyčila mohutná socha boha, ohavně vousatého válečníka, který se oháněl deset stop dlouhým mečem.
"Přiděl mi trochu štěstí, ano, Excelence?" zamumlal. "A přihoď hezkou holčičku, bude-li to možné. V případě, který teď řeším, je jich naléhavý nedostatek!"
O ulici níže nastavil jednonohý žebrák svou ruku. Ma Žung položil do špinavé dlaně měďák a zeptal se na králův sklep. Muž na něj pohlédl jedním ze svých vyhýbavých očí, ponořených hluboko v uvolněném svalstvu tváře. Pak se na svých berlích belhal pryč, jak nejrychleji to šlo. Ma Žung zaklel. Přistoupil ke dvěma pobudům, ale ti na něj jen tupě zírali.
Kráčel bezcílně páchnoucími uličkami a hlučnými postranními ulicemi, snaže se najít dobré místo, aby se zeptal na stále

nedosažitelné místo Králova pobytu. Věděl, že chudí žárlivě střeží svá tajemství, a pokud to jen jde, vždy stojí jeden při druhém. Unavený a žíznivý vstoupil do malé taverny. Posadil se k umaštěnému pultu a uvažoval, zda by si neměl opatřit totožnost. Byl si jistý, že nikdo nepochybuje o tom, že je potulným rváčem; ale nikdo jej nezná a tím je všechno jiné. Půl tuctu kuliů ho nedůvěřivě pozorovalo. Mrzutě zíral na pálenku v kameninovém poháru před sebou a opět litoval, že s ním není jeho kolega a pokrevný bratr Ťiao Taj. Pečlivě zosnovaný výstup mezi nimi dvěma by ihned vyčistil nepřátelskou atmosféru.
Když vyprázdnil třetí pohár, dveřní závěs se odsunul a vstoupila pouliční děvka. Kuliové ji znali. Pozdravili ji několika obhroublými narážkami. Jeden chňapl rukáv jejích vybledlých šatů. Odstrčila jej se sprostou nadávkou.
"Ruce pryč! Pracuju jen v noci, den je na spaní. Měls vidět mou starou matku, už zase plivá krev a nikdo se o ni nestará. Dej mi pití, zacvakám to na místě!"
"Nech to na mně," řekl Ma Žung drsně.
"Proč? Kdo jsi?"
"Z Tong-kangu. Seng-sanův bratranec."
Kuliové jej pohledem odhadovali.
"Přišel jsi shrábnout jeho dědictví?" zeptala se s pošklebkem.
Ostatní se rozřehtali.
"Přišel jsem vyrovnat účet," řekl Ma Žung klidně. A když náhle ztichli, dodal: "Chce někdo pomoct?"
"Ten účet je na nás moc velký, cizinče," řekl starý kuli pomalu. "Chytači zlodějů dostali Ah-liua a ušmiknou mu hlavu, přirozeně. Ale Ah-liu to neudělal. Nikdo z nás. Prokletý nezasvěcenec."
"Je mi jedno, kdo to je, pokud ho dostanu do rukou. A co král?"
"Král má smůlu," zamumlala prostitutka. "Zeptej se dívek, které tam bydlí! Deset měďáků, nevídáno!" Lokla si pití.
"Rozhodně se ho zeptej. Nejasně si vzpomínám, že jednou jsem tam Seng-sana viděla."
Ma Žung se zvedl a zaplatil její účet.
"Zaveď mě tam," řekl ženě. "Bude tam pro tebe deset měďáků."
"Ukážu ti to místo jen tak, zdarma. Seng-san byl zmetek, ale sejmul ho zatracený nezasvěcenec a nemůžeme to nechat jen tak."
Kuliové zachrochtali na souhlas.
Žena vedla Ma Žunga několika ulicemi. Na rohu klikaté uličky se zastavila.
"Na opačném konci je starý vojenský barák. Vojáci odešli; holky zůstaly. Se svými fakany. Král bydlí ve sklepě v podzemí. Hodně štěstí!"
Ulička byla vydlážděná různě velkými kameny a lemovaná starými domy, postavenými z velkých bloků pískovce. Dříve zde žili zámožní lidé, ale nyní byl každý dům zřejmě obýván více než tuctem chudých rodin. Každou chvíli se Ma Žung sklonil, aby se vyhnul vlhkému prádlu, které viselo na bambusech vystrčených z oken druhých podlaží. Obyvatelé seděli na lavičkách venku na ulici, popíjeli čaj a hlasitě diskutovali o svých záležitostech. Jejich ženy se vykláněly z oken nad nimi, naslouchaly a pokřikovaly dolů na své muže. Postupně to utichalo. Na rohu, kde stál barák, bylo jen několik kolemjdoucích. Dřevěná brána zchátralé budovy byla zavřená a za okenicemi nebyl slyšet žádný zvuk. Ta žena tam spala minulou noc.
Za bránou si Ma Žung všiml nízkého, tmavého dveřního otvoru. Sehnul se a nahlédl dovnitř. Řada příkrých, hrubě opracovaných kamenných schodů vedla do sklepa.
Jak pomalu sestupoval, přivítal jej zatuchlý zápach hniloby. Tmavý sklep byl asi jen deset stop široký, ale zdál se více než čtyřicet stop dlouhý, táhnoucí se po celé délce průčelí baráku. Trochu světla přicházelo z obloukového okna, vysoko pod trámy stropu, které byly na úrovni ulice. Úplně v zadní části stála na nízkém stole udělaném ze špalků prskající svíčka. Kromě bambusové stoličky u stolu tam nebyl kousek nábytku a zdálo se, že ani nikdo kolem. Když Ma Žung vykročil směrem ke svíčce, všiml si, že po kamenné stěně, zelenající se plísní, tu a tam stéká voda.
"Ty, zůstaň stát, kde jsi!" nad Ma Žungovou hlavou zazněl tenký, mečivý hlas.
Uskočil stranou a podíval se nahoru. U železných mříží v okně zahlédl nezřetelně černý ranec. Když přikročil blíže, viděl, že to je malý, neuvěřitelně starý muž, který seděl se zkříženýma nohama v rohu oblouku. Docela plešatá, lesknoucí se hlava, dlouhý špičatý nos a hubeňoučký krk vystupoval z černého hadru, což jej činilo velice podobného supovi, který visí ve vzduchu připraven vrhnout se na svou kořist. Ve svých rukou držel dlouhý klacek, zakončený hrozivě vypadajícím železným hákem. Na Ma Žunga zle pošilhával pár malých korálkových očí.
"Zadrž!" zvolal. "Chci vidět krále. Kvůli drobné obchodní radě."
"Nech ho projít, Šilhavče!" Byl to hluboký, dunivý hlas ze zadní části sklepa. "Někteří lidé snad za radu zaplatí."
Ptačí muž v okně naznačil svým klackem, že Ma Žung může jít dál. Na ulici venku zazněly kroky. Malý muž vystrčil mříží svou kohoutí hlavu. Náhle neuvěřitelně hbitým pohybem klacek obrátil a vystrčil jej mříží ven. Přitáhl jej zpět, vyškubl od bláta umazaný kousek pokrutiny a začal ji spokojeně žvýkat. Ma Žung přikročil ke stolu, děkuje svému štěstí, že nemá hák v krku.
Napínal zrak, ale nemohl rozeznat nic než smolně černou klenbu, podepřenou dvěma těžkými kamennými sloupy. Ten vpravo vypadal, jako by se měl rozpadnout, a jeho silueta ukazovala velké nepravidelné díry zakryté chomáči pavučin.
"Posaď se!" promluvil hluboký hlas.
Když si Ma Žung sedl na bambusovou stoličku, vynořila se ze tmy mohutná chlupatá ruka a tlustým palcem a ukazováčkem upravila svíčku. Nyní, když plamen hořel výš, Ma Žung zjistil, že to, co považoval za hromadu vypadaného zdiva, bylo ve skutečnosti neforemné tělo vousatého obra. Seděl za stolem, shrbený na vystouplé základně sloupu. Jeho rozložitá ohnutá záda přesně zapadla do prohlubně, která se vytvořila po chybějících cihlách. Jeho rozcuchaná šedivá hlava byla prostovlasá. Dlouhé neupravené kadeře visely dolů přes vysoké, hluboce

zbrázděné čelo. Zpod zježeného obočí se na Ma Žunga upíraly velké, břidlicově černé oči. Na sobě měl záplatovaný kabátec, který vybledl do neurčité šedé barvy prachu.
"Jsem Šao-pa," řekl Ma Žung drsně. "Z Tong-kangu. Seng-sanův bratranec."
"Lže, mnichu!" za vřeštěl starý muž v okně. "Seng-san nikdy nic o bratranci neříkal!"
"Lao-wu bručí," pokračoval Ma Žung rychle. "Je mou povinností sejmout toho parchanta, co dostal Seng-sana."
"Proč jsi přišel ke mně, Šao-pa?"
"Protože v Tong-kangu říkali, že ty jsi tady šéfem."
"Byl šéfem!" vykřikl šilhavec. Propukl v chichotavý smích. Ten druhý sáhl dolů, vzal zpod stolu ulomenou cihlu a hodil ji na starého muže. Jeho smích náhle skončil výkřikem bolesti. Začal v okně skákat nahoru a dolů jako vystrašený pták v kleci. Muž, kterého nazval mnichem, si prohlédl Ma Žunga shora dolů.
"Máš Seng-sanovu stavbu," poznamenal. "Já nevím, kdo zabil Seng-sana, ale vím, po čem Seng-san šel."
"To je houby platné," ušklíbl se Ma Žung. "Jistě, zlato v chrámu. Ten mizerný vrah mi docela jistě poví, kde je ukryto. Až ho budu mít!"
Ten druhý neřekl nic. Pomalu třel povrch stolu svou velkou rukou. Ve dřevě byly vyryty geometrické tvary, tu a tam označené podivnými složitými znaky. Mnich držel svíčku nahoře, svou velkou hlavu s divokou masou šedivých vlasů měl skloněnou a zblízka se díval na bludiště čar. Pak zvedl zrak.
"Ne, nakreslil jsem zde příliš mnoho obrazců; vzory se staly nečitelnými." Ma Žunga napadlo, že ačkoliv byl mužův hlas hrubý, používal jazyka jako vzdělaný člověk. "Mnoho ti povědět nemohu, Šao-pa. Mnoho ne. Ale mohu ti dát dobře míněnou radu. Seber zlato a na vraha zapomeň."
"Zapomínat nebudu, ale nejprve dostat zlato není na škodu. Kolik budeš chtít?"
"Dvě třetiny, Šao-pa."
"Zbláznil ses? Půlku. Musím se dělit s Lao-wu, abys věděl!"
"Jako ty se rozdělíš se mnou, mnichu!" vykřikl muž v okně.
"Ujednáno." Mnich tápal v cárovitém rukávu a položil na dřevo stolu malý čtvereček; byl počmáraný písmeny v nějaké cizí řeči. "Jdi dnes v noci do poustevny, Šao-pa. Je to malý chrám nedaleko velkého červeného chrámu na kopci za východní branou. Někdo ti to řekne. Přelezeš zeď a zaklepeš čtyřikrát na dveře ubikace služky, je to malá cihlová budova nalevo od brány. Tuto známku ukaž služce. Jarní oblak, tak se jmenuje."
"Jarní mezi nohama," posmíval se Šilhavec. Mnich po něm hodil kámen, ale minul. Když s rachotem dopadl na podlahu, starý muž opět propukl v chichotavý smích.
"Už i zrak se ti kazí, Mnichu!" vykřikl.
"Ona má zlato?" zeptal se Ma Žung.
"Ještě ne, Šao-pa. Ale je ohromně blízko, aby jej našla. Spolu jej dostanete."
"Když je to tak, proč nejdeš sám?"
"Když on nemůže chodit!" posmíval se Šilhavec. "Kdybych mu nedal najíst, zhebnul by jako prašivý pes! A pořád mu říkají Král!"
"Jsem trochu slabý na nohy," zabručel Mnich. "Revmatismus, víš, hluboko v morku. Záda a nohy se mi kroutí. Ale mohu ještě jet na koni a moje hlava je v pořádku. V tom se rozhodně nemýlím, Šao-pa!"
"A co Jang? Ten taky nedostane podíl?"
Mnich se drbal ve dlouhém, bujném vousu a celou dobu pozoroval Ma Žunga svýma podivně klidnýma očima.
"Takže o Jangovi víš taky, hm? Jang zmizel. Dávej si pozor, Šao-pa! Mohl bys zmizet taky. Já nevím, kdo tvého bratrance sejmul, ale zná svou práci. Jdi dnes večer do poustevny."
"Skoč si s ní!" vykřikl Šilhavec. "Za babku!"
Mnich se napůl zvedl, vysouvaje se na svých sloupovitých svalnatých pažích. Ma Žung viděl, že masivní tělo by jej převyšovalo alespoň o dva palce. Avšak obrova záda byla ohnutá a jeho nezměrná ramena byla pokleslá v nepřirozeném úhlu.
Malý muž začal v okně poskakovat sem a tam, černým hadrem třepotaje jako křídly.
"Promiň, Mnichu! Promiň, šéfe!" skučel.
"Zavři hubu, Šilhavče. A drž ji zavřenou," zavrčel Mnich, když klesal dolů. A k Ma Žungovi: "Sbohem, Šao-pa."
Opřel se o sloup. Hlava mu klesla na prsa.
Ma Žung vstal, kývl na starého muže v okně a šel do schodů.
Vydal se pomalu k soudní budově, hvízdaje si veselou písničku. Jeho výprava zabrala celé odpoledne a nyní se začalo smrákat. Ale čas strávil dobře. Abatyše již soudce Ti varovala, že služka se stýká s pobudy, a nyní zjistil, že holka tam byla nastrčená jako agent Krále tuláků! Mohl by prožít zajímavý večer - více než z jednoho hlediska.
Když mu dva obrovské lampióny z červeného voskovaného papíru, které osvětlovaly bránu chrámu boha války, padly do oka, znovu vystoupil po širokých schodech a zažehl vonné tyčinky. Božstvo mu bylo zřejmě nakloněno.
V soudní budově jej velitel informoval, že soudce a seržant jsou v knihovně soudce Ti a hovoří s malířem Li Ko. Ma Žung se rychle vydal do svého bytu, umyl se a oblékl si čisté šaty.

XV. KAPITOLA

Starý majordom rozsvěcoval lucerny, které stály v řadě podél přední mramorové terasy. Otevřenými dveřmi Ma Žung viděl soudce stojícího s rukama za zády u velkého vyřezávaného ebenového stolu uprostřed místnosti. Seržant Chung pomáhal malíři rozbalit několik srolovaných svitků.
Když soudce Ti uviděl Ma Žunga na terase, řekl Liovi: "Je mi líto, že jste zatím nebyl schopen namalovat pro mě tu

hraniční scénu, pane Li. Ale já vím, že v tomto odlehlém provinčním městě je opravdu těžké přijít ke kvalitnějšímu papíru. A také plně chápu, že nechcete malovat obraz, kde je tak důležitá atmosféra, pokud se skutečně necítíte v té správné náladě. Velice rád bych viděl tři vaše krajinomalby do konce roku. Předpokládám, že by mohly viset někde tady na stěně. Řekni majordomovi, aby nám donesl více svíček, Chungu. Mezitím se projdu v zahradě se svým poručíkem, abych si vychutnal chládek."
Vzal Ma Žunga k hrubé kamenné lavičce pod vysokým akátem, dolů na vzdálený konec terasy.
"Zasedání se protáhlo až do pozdního odpoledne," řekl svému poručíkovi. "Musel jsem to odročit, protože druhá strana také našla nové skutečnosti. Málokdy jsem se zabýval tak složitým handrkováním o dědictví! Jen co jsem se převlékl a dal si koupel, přišel mě navštívit Li Ko. Za chvilku s ním budeme mít delší rozhovor. Co jsi zjistil dole ve městě?"
Ma Žung mu do detailu podal zprávu ze svého odpoledního výletu. Soudce Ti se hluboce zajímal o jeho rozhovor s králem žebráků, přezdívaného Mnich. Nechal si Ma Žun-gem opakovat slovo od slova.
"Pracoval jsi opravdu velmi dobře, Ma Žungu. Nyní konečně tento případ vidíme zevnitř, jak to bylo. Totožnost vraha zůstává zahalena tajemstvím, ale nejprve dostaneme zlato Strážce pokladu. Jdi jej dnes v noci hledat s tou služebnou, to je mnohem lepší, než kdybychom tam šli s tlupou konstáblů. Pokus se s ní taky trochu zavést řeč o Mnichovi. Patrně to je velmi neobvyklá postava."
Soudce smetl několik kvítků ze svého klína a vstal. Šli zpět do knihovny.
Místnost byla jasně osvětlena čtyřmi velkými svícny. Li Ko a seržant Chung stáli před třemi velkými namalovanými svitky, které visely z horní police soudcovy knihovny a dřevěné válce se dotýkaly podlahy. Soudce Ti si otočil své křeslo a posadil se čelem k obrazům. Tiše je studoval, hladě si licousy.
"Ano," řekl soudce, "tato inkoustová krajinka uprostřed se mi opravdu velmi líbí. Ty další dvě jsou snad namalovány jemnějšími črty, ale práce štětcem té uprostřed nese bezstarostný klid našich starých mistrů. Je to ohromný rozdíl. Kdybyste neumístil ten malý ostrov na obzoru, nedalo by se poznat, kde končí moře a kde začíná nebe."
"Hluboce rozumíte malování, pane," řekl vděčně Li. "Vždy se snažím vytvořit hloubku a kontrast, ale zřídka se mi to povede."
"Kdybychom někdy uspěli v dosažení úrovně, po které toužíme," řekl soudce suše, "byl by v tom pocit přesycení. Sedněte si a dejte si šálek čaje, pane Li."
Starý majordom přišel s velkým čajníkem. Poté, co ochutnali čaj, soudce Ti pokračoval: "Jste velký umělec, pane Li. Měl byste se oženit, abyste mohl v pravý čas předat své umění synům."
Li se slabě usmál. "Právě manželský život vám dá pocit přesycení, o kterém jste hovořil, pane. Upírá lásce romantiku a pak mizí tvořivý duch."
Soudce rozhodně zakroutil hlavou. "Manželství je základní instituce našeho posvátného společenského řádu, pane Li. Kdybyste mohl žít někde uvnitř čtyř stěn, pak byste snad mohl vyhledávat lásku bez jejích logických důsledků. Pokud jste však donucen vydat se do světa, musíte se přizpůsobit své lidské společnosti. Jinak je výsledkem zklamání. Starý pisatel přirovnal člověka ke čtyřspřeží. Uvnitř spřežení má každý kůň velkou míru svobody, ať si jde pomalu nebo rychle, zahne si doleva či doprava, kočár nikdy nevyjede z kolejí. Kůň, který se vytrhne ze spřežení, se může těšit z úplné svobody - po jistý čas. Je-li však unavený a osamělý a chce se opět ke spřežení připojit, najde cestu opuštěnou a již jej nikdy nedostihne."
Malíř pobledl. Když bral čajový šálek, ruka se mu chvěla. Nastala trapná pauza. Pak Li vzhlédl a zeptal se:
"Mimochodem, pane, jak se vyvíjí ten případ vraždy v chrámu? Získal jste dostatečné důkazy, abyste usvědčil toho pobudu?"
"Postupujeme uspokojivě," odpověděl soudce Ti neurčitě. "Pomalu, ale jistě." Usrkl ze svého čaje, čímž dal najevo, že nastal čas, aby host odešel.
Li Ko se začal zvedat, když se náhle plácl rukou do čela. "Já hlupák! Chtěl jsem vám to povědět hned, pane, a téměř mi to vypadlo z paměti. Včera po vašem odchodu jsem si vzpomněl, že jsem skutečně viděl tu malou ebenovou krabičku, kterou jste mi ukázal."
"Podívejme se," řekl soudce Ti, "to je zajímavé. Tak kdy a kde jste ji dostal, pane Li?"
"Asi před půl rokem, pane, od starého žebráka. Vešel do domu a úpěnlivě mě prosil, abych mu za ni dal několik měďáků. Byla celá zablácená, takže jsem neviděl ten nefritový kruh na víku. Řekl mi, že to sebral na svahu v lese za opuštěným chrámem, nedaleko králičí nory. Spěchal jsem a má první reakce byla poslat ho pryč. Ale vypadal tak uboze, že jsem krabičku vzal a dal jsem mu pět měďáků. Hodil jsem ji do koše k ostatním titěrnostem. Později, když starý klenotník, který bydlí za Konfuciovým chrámem, přišel, aby ode mne koupil nějaké starožitné malby, přihodil jsem košík, abych z něj dostal požadovanou zaokrouhlenou sumu."
"Děkuji vám, pane Li. Těší mě, že nyní vím, odkud má krabička pochází. Mnohokrát děkuji, že jste mi ukázal vaši práci. Ponechám si tyto svitky krajinomaleb několik dní a dám vám vědět, až se rozhodnu. Mimochodem, váš asistent Jang se vrátil?"
"Ne, pane, ale bude zpět brzy. Vyptával jsem se dole ve městě a zjistil jsem, že je na flámu se dvěma veselými kumpány. A to stojí peníze."
"Chápu. Náhodou jsem se setkal s jeho dřívějším zaměstnavatelem, prefektem ve výslužbě, panem Wu. Řekl mi, že propustil Janga, protože to byl prostopášný mladík."
Malíř zlostně pohodil hlavou.
"Wu je starý suchar, pane. Právě jako můj bratr. Nemají nejmenší pochopení pro muže, jenž nezapadají každým detailem do jejich nekultivovaného, suchopárného pohledu na život."
"No, svět sestává ze všech druhů lidí. Seržant vás doprovodí k bráně, pane Li."

"Takže ta krabička se našla blízko opuštěného chrámu, pane!" zvolal Ma Žung.
"Ano," řekl soudce Ti pomalu. "Velmi zajímavé. Pokud Li hovoří pravdu, znamenalo by to, že zmizení slečny Nefrit je taky spojeno s opuštěným chrámem. A pokud měl v úmyslu namluvit mi smyšlenou historku, tak proč zvolil právě tuto?" Chvíli si pomalu hladil vous. "A kdo by mu dal falešnou informaci, že Jang je na flámu se dvěma přáteli? Jang je mrtev!"
Ma Žung pokrčil širokými rameny. "To lze snadno vysvětlit, pane. Jak jsem vám povídal, potkal jsem včera Lia, jak kontroluje taverny. A víte, co jsou tito hospodští zač: vždy se snaží zbavit člověka, který se vyptává na někoho jiného, několika běžnými tvrzeními. Neradi se pletou do problémů jiných lidí. Mají dost svých vlastních."
"Budu o tom všem přemýšlet, Ma Žungu. Do poustevny jdi dnes večer raději po deváté. Až potom, co abatyše odříká své litanie a bude spát."
Soudce kráčel otevřeným koridorem, který vedl kolem vnitřní zahrady, do apartmánu První dámy. Otevřeným oknem přicházel zvuk dvoj strunných houslí, zdůrazněn ostrým cvakáním řehtačky.
Vstupuje do potemnělého obývacího pokoje, viděl, že tam bylo shromážděno mnoho lidí. Všichni byli otočeni směrem k improvizovanému jevišti v zadní části: stánek asi sedm stop vysoký, přikrytý nádherným červeným brokátem, vpředu shora plátno z tenké bílé látky, osvětlené olejovou lampou, jež za ním visela. Na něm se třepotaly malé, zářivě zbarvené postavičky. Ze stánku vycházel zpěv vypravěče, doprovázený živými tóny houslí. Soudce Ti přešel po špičkách do rohu za publikum. Bylo to stínoherní představení, které jeho První dáma slíbila dětem v rámci oslav svých narozenin. Jeho tři manželky seděly na dlouhé lavici přímo před pódiem, spolu se svými dětmi a jejich chůvami. Za nimi stály služebné. Také uklízečkám bylo dovoleno vstoupit do domu na tuto výjimečnou událost. Všichni sledovali hru s napětím.
Soudce si založil ruce a pozoroval barevné představení. Půvabné loutky, vystřižené z tenkého pergamenu a malované jasnými barvami, se za plátnem pohybovaly na železných drátech. Nyní je účinkující přitlačili těsně k plátnu, takže bylo vidět jejich jako vlásek tenké, výrazné obrysy, pak jimi třepetali pryč od plátna, vytvářejíce iluzi, že mizí v dáli.
Jak bylo zvykem při takové příležitosti, byla hra směsicí prastarých legend, kde dominovala královna Západního ráje. Nyní slavnostně oslovila svůj vílí dvůr, stojíc pod rajským stromem, na kterém rostly broskve nesmrtelnosti, namalované zářivě červenou barvou. Gestikulujíc rukama v dlouhých rukávech, se královna podobala velkému, křiklavému motýlu. Pak se objevily bílé opičky, které chtěly ukrást broskve. Děti tleskaly svýma ručkama a radostnými výkřiky dávaly najevo svůj souhlas, když opičky začaly provádět své výstřední kousky.
Skutečný život, přemýšlel soudce, je snad ještě větší směsicí než tato stínohra. Události se nepochopitelně prolínaly, motivy byly zastřeny nepředvídatelným vývojem. Nejpečlivěji vybudovaná schémata se nezdaří kvůli žertíku osudu, důmyslná schémata se zamotají v nekonečné rozmanitosti lidského chování. Takže bylo chybou hledat vysvětlení skutečností na základě domnělého, předem pojatého jasného plánu koncipovaného vrahem z opuštěného chrámu. Měl počítat s velmi širokým rozpětím přehlédnutí a náhodných okolností.
Pomalu přikývl. Přemítal, že při pohledu v tomto světle by mohl odhadnout příčinu, proč byla ebenová krabička nalezena v blízkosti opuštěného chrámu. A pak body, které mu připadají jako nepřiměřené, že by ve zprávě slečny Nefrit mohl také nalézt logické vysvětlení. Nebesa, kdyby jeho tušení bylo správné, pak Li Koovo vyprávění o tom, jak krabičku dostal, by bylo nejpodivnější shoda náhod, s jakými se kdy setkal.
Hlasité klapání dřevěné řehtačky oznamovalo konec prvního jednání. Soudce rychle vyklouzl ven.

XVI. KAPITOLA

Nyní, chystaje se navštívit opuštěný chrám podruhé, si Ma Žung pomyslel, že by měl raději prozkoumat přístup zezadu. Takže opustil město severní branou.
Cestu vedoucí nahoru do svahu našel bez obtíží. V půli cesty však narazil na několik vedlejších cest, a proto si musel v duchu chvíli vybavovat své kroky, než pokračoval stezkou, která jej zavedla na malou mýtinu na vrcholu kopce. Chvilku tam odpočíval a těšil se pohledem na město se spoustou mihotajících se světel.
Pak vstoupil do lesa, kde našel Fanga, mladého konstábla, jak sedí na kmenu stromu. Pověděl Ma Žungovi, že jeho kolega pozoruje vršek schodiště na druhé straně kopce. Když ukázal Ma Žungovi chodník vedoucí k poustevně, vrátil se na svůj post.
Ma Žung brzy uviděl červeně natřenou bránu poustevny. Zeď, která ji obklopovala, nebyla příliš vysoká, a pokud mohl v nejistém světle vidět tašky, jež ji pokrývaly, byly nové a pevné. Neměl by být problém přelézt zeď, ale rozhodl se počkat, až mraky halící měsíc odtáhnou; uvolněná taška by mohla v nočním tichu nadělat pořádný hluk. Prolezl porost, aby nasbíral půl tuctu balvanů, které navršil u zdi, nalevo od brány. Jakmile se měsíc objevil, vystoupil na hromadu a vytáhl se nahoru na zeď. Střecha služčina příbytku se nacházela hned pod ním, přesně, jak mu Král pověděl. Trochu se posunul a lehce seskočil na dlážděné nádvoří. Po krátkém pohledu do osvětleného okna příbytku, kde bydlela abatyše, přešel po špičkách ke dveřím malé budovy a slabě čtyřikrát zaklepal.
Když se uvnitř nic nehýbalo, zopakoval své zaklepání a přitlačil ucho na dřevo. Nyní uslyšel nepatrný zvuk bosých nohou. Dveře se otevřely a on rychle vstoupil do malé místnosti, osvětlené levným svícnem na bambusovém stolku.
"No tak, kdopak jsi?" zašeptala dívka, sotva měkce zavřela dveře. Na sobě měla tenkou noční košili a slabý plamen mu umožnil spatřit kulaté tváře a množství rozcuchaných vlasů. Vytáhl ze svého rukávu známku. Vtlačil ji do malé horké dlaně a řekl:
"Jmenuji se Šao-pa. Jsem Seng-sanův bratranec. Posílá mě Král. Pověděl mi, že se jmenuješ Jarní oblak."
Přistoupila ke stolku a prohlížela si známku ve světle svíčky. Stála vedle kulatého kovového zrcadla na dřevěném podstavci; před ním ležel zlomený hřeben. Byl to zřejmě její toaletní stolek. Ma Žung vrhl rychlý pohled na sporý

nábytek. U boční stěny stála jednoduchá postel z prken, pokrytá opotřebovanou rákosovou rohoží, před ní stála vratká bambusová židle. Na polici vysoko na stěně viděl čajový košík, mosazné umyvadlo a malou lucernu. V dusném vzduchu se vznášel zápach lacinéhо parfému.
"Malé, ale útulné," poznamenal.
"Hleďme si naší záležitosti!" zarazila jej a vzala zpod postele malý stolek na nízkých nohách. Umístila jej na postelovou rohož, posadila se vedle něj se zkříženýma nohama a vybídla Ma Žunga, aby si sedl naproti. Zul si boty a následoval jejího příkladu. Rohož byla ještě zahřátá jejím tělem. Tiše seděli proti sobě, malý stolek mezi sebou.
Všiml si s uspokojením, že nyní, když odsunula kadeř ze svého čela, vypadá velice hezky, přesně jeho typ: pěkná kulatá tvář s drzýma očima, dolíčky ve tvářích a korálově rudými, plnými rty. Když vrhl letmý pohled skrz tenkou látku na její pevná, kulatá ňadra, vyslovil tichou děkovnou modlitbu Bohu války. Náhle se usmála.
"Nejsi tak mladý, ale vypadáš lépe než většina otcových přátel, Šao-pa!"
"Tak tedy!" zvolal Ma Žung. "Takže ty jsi Králova dcera. Je ctí pracovat s tebou, Princezno. Doufám, že ti pomohu dostat zlato. Řekni mi, jak se tvůj otec o tom dozvěděl. Seng-san byl spíše zvyklý držet jazyk za zuby - když byl ještě s námi."
"Jednoduše. Otec učil Seng-sana boxovat, dříve. Proto Seng-san čas od času otce navštěvoval. Slíbil otci taky podíl na kořisti."
"Kolik měl Seng-san dostat?"
"Jednu třetinu. Jang dvě třetiny. Jasné, Jang dal tvému bratranci hlášku. Jang nechtěl hledat zlato sám, protože člověk, který si na to uplatňuje nárok, je velmi nebezpečný zákazník, říkali to. Jang se ho bál. A taky měl proč! Jak je vidět, ten parchant zabil tvého bratrance a unesl Janga, jen Nebesa vědí kam! Potom jsem řekla otci, že nikdy víc nepůjdu v noci sama prohledávat chrám. Ani nápad!"
"Rád bych potkal toho čubčího syna, který zabil Seng-sana! Jeho bratr Lao-wu teď bručí v Tong-kangu, takže je na mně, abych vyrovnal účet."
"Pokud jde o mě, otec se na mě obrátil s tímto kšeftem s tou starou děvkou tady, abych dohlídla na chrám. O tvém bratranci nemohu říct nic špatného, ale otec si myslel, že Seng-san by snesl menší dohled, víš."
"Král je vlastně mrtvý. Co nemůžu strávit je, proč ten ničema, který v chrámu zlato ukryl, jej nevykope sám a nevypaří se. Proč jej tam nechává ležet, dokud se neobjeví Seng-san a Jang?"
Pokrčila kulatými rameny.
"Zdá se, že to ukryl, protože to někde ukradl, a ukryl to tak dokonale, že to ani sám nemohl najít. A ne, že by se o to nepokusil. Viděla jsem celé to prokleté místo, a můžu ti říct, že tam skutečně udělal kus práce. Vytrhal podlahu, kde se dalo. Mimochodem, prolezla jsem příbytek své zaměstnavatelky."
"Nebesa, Princezno, přece bys nepodezírala zbožnou abatyši, že ne?"
"Pokud nevím, kdo je majitelem toho zlata, nedůvěřuju nikomu. A co se týče její zbožnosti, ta stará čubka má ošklivou vlastnost, bratře Šao. Když má špatnou náladu, vybije si ji na mně s tenkou rákoskou. "Stáhni si kalhoty a ohni se přes Pána Buddhu a modli se pro zdokonalení svého charakteru!" poručí a pak musím na růženci v levé ruce počítat rány. To je její zbožnost, bratře Šao!" Odplivla si na podlahu. "No, teď jsi tady ty a já nemám nic proti tomu znovu se podívat do chrámu. Ukážu ti nákres."
Zpod postelové rohože vytáhla kousek složeného papíru a vyhladila jej.

"Podívej se tady, to je hlavní hala, přesně uprostřed. Tady jsme začali."
"Ma Žung studoval plán podlaží. Skutečně to souhlasilo s popisem, který mu dali soudce Ti a seržant Chung.
"Opravdu jsi to udělala velmi dobře, Princezno."
"Co si myslíš? Na dělání nákresů jsem starý praktik. Nechám se najmout jako služka ve velkém domě a udělám plán. Takový, že dvojice otcových přátel se neztratí, když to tam za tmy navštíví. Zapamatuj si ten plán tady při svíčce, bratře Šao. Máme ještě asi hodinu, protože nemůžeme odejít dříve, než Abatyše usne."
Ma Žung složil papír a řekl s úsměvem: "Rád bych tuto hodinu využil k tomu, abychom se trochu lépe poznali, Princezno. Nezačínám práci, dokud dobře neznám svého partnera, víš?"
"Nejdřív práce, pak zábava," řekla rozhodně. "Jdi z postele a nastuduj si plánek chrámu! Já se zatím převléknu. Otoč se zády a koukej do papíru!"
Ma Žung slezl z postele a postavil se před toaletní stolek, zády k pryčně. Vyklouzla z noční košile a šmátrala na kolenou za lůžkem, dokud nenašla tmavomodré kalhoty a kabátek. Chystala si je obléci, když tu zaváhala a pátravým pohledem se zadívala na Ma Žungova záda. Se sotva patrným úsměvem položila oděv vedle sebe, klekla si na noční košili a začala si upravovat vlasy. Pomyslela si, že nyní vypadá dostatečně přitažlivě a zvolala: "Ještě se neotáčej!"
"Proč bych měl?" zeptal se Ma Žung. "Docela dobře tě vidím tady v zrcadle. Odsud vypadáš taky velmi pěkně."
"Ty zatracený parchante!" Vyskočila z lůžka a přiskočila k němu, aby mu vyškrábala oči. Objal ji svýma rukama.
Když se oblékla, vzala z police malou lucernu.
"Svítit můžeme, jen když budeme uvnitř chrámu," řekla. "Dnes odpoledne jsem viděla potloukat se kolem brány pár chlápků a vypadali jako chytači zlodějů, kteří tam byli postaveni po vraždě tvého bratrance. Takže chlápek, který ho oddělal, tam dnes v noci nebude. Můžeme potkat leda ducha."
"Nebuď směšná, Princezno!"
"Nejsem. Ten duch tam někde je. Několikrát jsem jej sama viděla, na vlastní oči. Vznáší se kolem stromů. Vysoká žena, plížící se v bílém rubáši. Nemám ráda duchy, ale tento duch neubližuje. Jednou jsem do ní málem vrazila. Nic nedělala,

jen se na mě dívala velkýma smutnýma očima a vznášela se."
"Smutné, nesmutně, nerad bych se s ní setkal. Vydejme se na cestu! Provedu tě těmi strážemi. Za svého mládí jsem byl v "zelených lesích"."
Sfoukla svíčku a na škvíru otevřela dveře. "Podivné," zašeptala. "V pokoji té staré čubky se ještě svítí."
"Asi čte své svaté knihy."
"A taky nahlas, je to slyšet. No nic, stejně půjdeme. Když zjistí, že tu nejsem, dám výpověď. Ať si mrská pozadí jiné dívky!"
Po špičkách prošli dvorem. Opatrně zvedla závoru, otevřela bránu a položila pod ni několik oblázků, aby zůstala pootevřená. Sestupovali lesem po pěšině. Na kraji jí řekl, aby se držela těsně za ním, a dělala přesně to, co bude dělat on. Zkoumal stromy na vrcholu schodiště, snaže se vyhledat strážníka ve službě. Bylo by trapné, kdyby je muž odhalil.
Ano, tamhle je, líný pes! Spí pod cypřišem. Chystal se Jarní oblak táhnout dál, když náhle ztuhnul. Na poloze mužových kolenou a na jeho rozhozených pažích bylo něco zvláštního. Rychle přiběhl k postavě ležící tváří k zemi a sklonil se nad ní.
"Je... je mrtvý?" zašeptala za ním.
"Uškrcený zezadu tenkým provazem," zamumlal chmurně. "Vrať se domů, Princezno. Odtedka je to jen mužská záležitost. Vrah se vrátil." Sevřela jeho paži.
"Zůstanu s tebou. Už jsem byla v boji. Kdyby tě chtěl stisknout, praštím ho cihlou do hlavy."
"Ty ses rozhodla! Ten parchant je asi v hlavní hale, takže to zepředu riskovat nemůžeme. Vezmeme to zadními dveřmi, proto nejprve přelezeme vnější zeď zezadu."
"Ano, je tam díra, malý kousek za zadní stěnou haly. Pojď, ukážu ti to!"
Kráčeli podél vnější zdi, zahnuli za roh a pak pokračovali pěšinou, která vedla podél chrámové boční zdi. Když dorazili na malou mýtinu u severovýchodního rohu, Ma Žung se zarazil.
"Počkej tady chvíli," zašeptal. "Půjdu na průzkum."
Šel k vysokým stromům, dívaje se po mladém konstáblovi. Avšak ačkoliv došel až k palouku, odkud pěšina vedla dolů ze svahu, nebyla po Fangovi ani stopa. Slabounce zahvízdal. Všude bylo ticho. Zaklel si pro sebe. Dostal vrah taky Fanga? Náhle se ho zmocnil zvláštní pocit, že jej někdo pozoruje. Mraky opět zahalily měsíc. Napínal zrak, ale nezdálo se, že by se něco pod vysokými duby pohnulo. Vrátil se zpět, kde zanechal Jarní oblak.
"Nikdo tam není," pověděl jí. "Zůstaň tady, bude lepší, když se na zadní zeď nejprve mrknu. Vrátím se pro tebe, když bude vzduch čistý, a pak mi můžeš ukázat tu díru, kterou vlezeme dovnitř."
Šel za roh, zvětralou vnější zeď po své levé ruce. Běžel dlouhým úzkým chodníkem podél celé zadní zdi chrámu, ale na nikoho nenarazil. Napravo od pěšiny byl příkrý svah dolů, pokrytý hustými křovisky a tu a tam velkými, mechem obrostlými balvany.
Stál tam na rohu a bedlivě zkoumal vršek zdi. Na mnoha místech cihly vypadaly, ale velkou díru, o které hovořila Jarní oblak, nikde neviděl. Na vzdáleném konci, za siluetou západní věže, viděl hromadu zdiva, která označovala protější roh vnější zdi, kde byla umístěna stará studna. Bude-li to nutné, půjdou až tam, a pak...
Nahnul se dopředu. V přítmí blízko toho vzdáleného rohu zahlédl bílou postavu. Nevěřil vlastním očím, proto rychle popoběhl několik kroků. Pak zdřevěněl jako špalek. Byla to žena v bílém, jež mu dávala znamení dlouhou, útlou rukou.

XVII. KAPITOLA

Okouzlen, upřeně hleděl na přízrak. Pak mu blesklo myslí, že onu noc jej fantom přivedl na tajnou stezku. Nyní by byla...? Rozeběhl se pěšinou.
"Bratře Šao, já..." volala za ním Jarní oblak. Strašidelné zjevení náhle zvedlo paže vysoko nad hlavu. Měsíční paprsky přesvítily její dlouhé stříbrné rukávy. Ma Žung prudce zastavil. Nevěděl, co si o tom výhružném gestu má myslet. Děvče narazilo do jeho zad. Ve stejný okamžik se horní část zdi nad ním zřítila dolů, přímo k jeho nohám.
Na malou chvíli tam zůstal nehybně stát a ohromeně zíral na hromadu rozbitého zdiva, které zatarasilo pěšinu.
"Co se stalo...? Co...?" vydechlo za ním děvče.
"To patřilo nám!" zasyčel. "Stůj tady!"
Rychle vylezl na hromadu cihel. Odtud mohl dosáhnout roztřepeného okraje díry ve zdi vysoko nahoře. Natáhl se, vyšplhal na zeď a seskočil dolů do zadní zahrady chrámu zrovna ve chvíli, když tmavý stín mizel v zadních dveřích hlavní haly.
Ma Žung běžel ke dveřím, skočil na všechny čtyři a rychle se vplížil dovnitř. Uvnitř vpravo, hned za dveřmi, se přikrčil zády ke zdi připraven sevřít nohy toho druhého, kdyby tam na něj čekal. Ale ve tmě se nic nepohnulo. Pozorně prozkoumával prostor ve svém dosahu, ale jeho tápající ruce se setkaly jen s prázdnotou. Na vzdáleném konci haly spatřil slabé světlo. Musely to být vstupní mřížové skládací dveře se šesti záhyby. Opět si povšiml toho příšerného, žaludek obracejícího zápachu z předchozího dne. Jediný zvuk, který zaslechl, bylo třepotání křídel vyplašených netopýrů. Vrah tam stále musel být, někde tam, v tmavé hale. Nyní se spolu utkají. Se spokojeným úsměvem přemýšlel, že je ve výhodě, i kdyby byl vrah ozbrojen. To proto, že Ma Žung svedl mnoho bitek na místech, kde nebylo vidět na krok, a znal všechny triky. A díky své dřívější návštěvě a nákresu Jarního oblaku měl jasnou představu o situaci.
S nekonečnou trpělivostí se sunul podél stěny. Centimetr po centimetru postupoval směrem k levému rohu, pravým ramenem odíraje kamenný povrch, svaly napjaté k okamžité akci a uši nastražené, zda neuslyší podezřelý zvuk.
Když dosáhl rohu, jeho tápající levá ruka náhle zavadila o kousek látky. Vyrazil dopředu, dlouhé paže natažené, aby sevřel svému protivníkovi nohy. Ale nic tam nebylo a on tvrdě narazil hlavou do zdi. Napůl omráčen zaslechl přímo před sebou rychlé šoupání nohou. Pak zazvonilo železo o kámen. To znamenalo, že jeho protivník má meč. Chvíli zůstal

ležet úplně tiše. Pak hmatal kolem a pochopil, co se vlastně stalo. To, co považoval za kousek oděvu toho druhého, se ukázalo být chomáčem pavučiny, ztvrdlé prachem.
Hlava se mu točila, ale věděl, že se musí dostat pryč z rohu, jak nejrychleji to půjde. Postranní dveře, vedoucí do mnišských cel, nemohly být daleko. Poté, co se nějakou dobu plížil podél stěny, setkaly se jeho prsty s drsným povrchem dřevěných desek. Tady je výklenek, v němž jsou uložené rituální zbraně. Ano, nahmatal dvě tlustá držadla. Obě halapartny tam stále byly. Nyní znal soupeřovu zbraň: byla to druhá tatarská sekyra. S úšklebkem uvažoval, že má štěstí. Sekyra se dá jen stěží použít pro boj ve tmě, zatímco halapartna je skvělou zbraní. Věděl, jak s ní zacházet: je víc než deset stop dlouhá, hrot může proniknout koženým kyrysem, jako britva ostrá čepel pod hrotem je schopná rozseknout lebku, a škaredý hák na opačné straně se používal ke stažení jezdce z jeho koně anebo ke sražení prchajícího pěšáka k zemi. A on měl dvě, jednu pro boj a druhou k prozkoumání a nastražení pasti. Napřímil se a nehlučně vzal halapartny z výklenku a držel jejich násady vztyčené. Chvíli zůstal nehybně stát, čekal, až bolest v jeho hlavě pomine, a pokoušel se zorientovat. Stál nyní u posledního sloupu v řadě nalevo od vchodu. Po jeho levé ruce byl prázdný prostor před oltářem. Sklonil halapartnu ve své pravé ruce a prozkoumával s ní podlahu kolem. Když se ukázalo, že tam nic není, přesvědčil se ještě, že nic není také v úzkém prostoru mezi řadou sloupů a stěnou. Drže halapartny vztyčené, přešel po špičkách doprostřed haly a stál tam tváří ke vchodu.
Obdélník šesti mřížových panelů se jasně rýsoval. Ten druhý muž by se samozřejmě vyhnul střední části haly mezi dvěma řadami sloupů, protože tam by proti světlu mřížových dveří byl viděn. Musí se skrývat v prostoru za řadou sloupů napravo od vchodu, nyní po Ma Žungově levici. Tvář se mu pozvolna roztáhla do úsměvu.
Vydal se vlevo krok za krokem, dokud nedosáhl posledního sloupu. Přímo před ním se zastavil a opřel o něj halapartnu, kterou držel v levé ruce. Tu druhou pak pevně sevřel oběma rukama. Nyní podkopne opřenou zbraň tak, aby s rachotem spadla do prostoru za sloupy. Jeho protivník vyběhne a zřetelně se bude rýsovat proti mřížovým dveřím. Pak jej dostane s halapartnou, kterou ještě drží.
Najednou zatajil dech. Zdálo se mu, že slyší na druhé straně sloupu, před kterým stál, sotva postřehnutelný hluk. Vtom vyrazil dopředu velký stín, srazil halapartnu v jeho ruce stranou a zamířil k mřížovým dveřím. Ma Žung učinil halapartnou tímto směrem výpad, ale opozdil se, prchající stín byl mimo jeho dosah. Se zaklením nechal halapartnu halapartnou a utíkal za ním. Tmavý stín se před dveřmi zastavil. Těžký předmět se zasvištěním minul Ma Žungovu hlavu a s rachotem dopadl na podlahu za něj. Pak muž kopnutím otevřel panel. Ma Žung vyrazil vpřed, aby jej zadržel. Nohy se mu zapletly do provazu na podlaze a on padl tváří k zemi. Sotva se vydrápal na nohy, vyrazil otevřenými dveřmi ven do předního nádvoří, aby letmo zahlédl, jak se v trojité bráně něco pohnulo. Když vyběhl ven, daleko dole na schodišti jen slabě zaslechl dusot nohou. Jeho protivník unikl.
Nadávaje jako pohan utřel si ze své tváře krev. Na čele se mu udělala veliká boule. Šel dovnitř, aby našel halapartnu. Zlostným šťouchancem vylomil všech šest panelů. Nyní spatřil, že provaz, do kterého se zapletl, byl ve skutečnosti provazový žebřík, udělaný z tenkého, pevného hedvábného provázku. Na jednom konci byl opatřen dvěma velkými železnými háky. Opodál, u paty posledního sloupu, ležela tatarská sekyra, kterou po něm ten druhý hodil.
Halu opustil zadními dveřmi. Jarní oblak seděla na zadku v trhlině a v ruce držela lucernu. Vyšplhal nahoru, políbil její uslzenou tvář a pomohl jí dolů na druhou stranu.
"Ten čubčí syn unikl, Princezno! Viděla jsi ducha?"
"Ducha? Ne, nic jsem neviděla. Byla jsem podělaná strachy. Hej, vypadáš hrozně! No tak, nech mě, ať ti utřu tvář!"
"Nedělej si hlavu. Zavedu tě do poustevny, pak se konečně poohlédnu po tom zatraceném duchovi."
Položil svou paži kolem jejích ramen a vracel se s ní zpět do poustevny.
"Ještě mě uvidíš, Princezno, některý den!" řekl. Když ji vtlačil dovnitř, vrhl letmý pohled na příbytek abatyše. Nyní bylo okno temné.
Vyhrnul si kalhoty a vrátil se zpět na mýtinu, kde prve spatřil na kmeni stromu sedět Fanga. Pronikavě zahvízdal na prstech. Zahoukání sovy bylo jedinou odpovědí. S utrápeným, podmračeným pohledem si posvítil lucernou a začal systematicky prohledávat porost, sprostě nadávaje, když mu trnité větve drásaly kalhoty. Věděl, že Fang by nikdy ze svého strážního stanoviště neodešel.
Prodíral se trsy divokých růží, až se dostal na palouk před skupinu vysokých tisů. Chtěl palouk přejít, ale stoupl pravou nohou do díry a upadl tváří na kulatý balvan.
"Téhle noci je to potřetí," zavrčel, když se zvedal. S povzdechem sebral lucernu a znovu ji svým křesadlem zažehl. Vtom těžce vydechl. To, co považoval za mechem obrostlý balvan, se ukázalo být hlavou muže.
S nepříjemným pocitem v žaludku nechal dopadnout světlo na znetvořenou tvář. Pak si hluboce vydechl úlevou.
"Nebesa budiž pochválena!" Nebyl to Fang. Tvář mu byla zcela neznáma.
Dobře si díru prohlédl. Byla udělána čerstvě, vedle ní ležela malá hromádka vlhké hlíny. Opět se dlouze zadíval na příšerný předmět u svých nohou.
"Svatá nebesa, to musí být Jangova hlava, kterou tady zakopal vrah! Ale proč ji znovu vykopal?"
Zvedl lucernu a prohlížel si tisy. Ve vysoké trávě pod nimi ležel muž, vedle hlavy se válela promáčklá konstáblovská helma. S přidušenou nadávkou se Ma Žung sklonil nad postavou ležící tváří k zemi a pocítil její dech. Fang byl ještě naživu.
Ma Žung opatrně pootočil hlavu muže v bezvědomí. V týle jeho lebky zela rána. Ohmatal její okolí, přičemž prsty jemně rozdělil zcuchané vlasy.
"To byl opravdu ošklivý úder," zamumlal. "Ale podle toho, co vidím, jeho lebku nepoškodil. Tyhle helmy jsou dobře udělané. Je tam strašně moc krve, ale při ráně na hlavě to tak bývá." Zvedl helmu. "Ano, ta hnusná krysa ho udeřila tou tatarskou sekyrou. Helma zachránila Fangovi život, ale nesmím ztrácet čas. Musím se hned dostat k abatyši a vyplenit jí domácí lékárnu."

Rozběhl se po pěšině k poustevně.
Značnou dobu bušil cihlou na bránu, než se kukátko otevřelo. Mřížkou uviděl udivenou tvář Jarního oblaku a obličej abatyše za ní. Sáhl dolů a z boty vyndal svůj identifikační dokument. Podržel jej nahoře před kukátkem a řekl abatyši:
"Jsem Ma Žung, poručík soudce Ti, Ctihodná matko. Našel jsem v lese zraněného muže, který potřebuje okamžitou lékařskou pomoc."
"Otevři!" řekla abatyše dívce.
Ve dvoře Ma Žung abatyši vysvětlil situaci.
Vážně přikývla a řekla: "Naštěstí tady mám dobře vybavenou lékárnu. Starat se o nemocné a raněné je součástí našich svatých povinností. Služka tě vezme do kuchyně. Bambusová stěna může dobře posloužit jako nosítka. Pomůže ti přinést raněného muže sem, je to silná dívka. Postarám se o něj. Teď připravím v boční hale postel."
Jakmile byli v kuchyni, Jarní oblak se otočila k Ma Žun-govi s planoucíma očima.
"Lháři!" sykla na něj.
Ma Žung nevěděl, co říci. Bůh války jej nechal na holičkách. Beze slova sundali bambusovou stěnu. Po očku se na něj podívala a náhle řekla: "Ačkoliv - jsi docela hezký lhář."
"Bezva!" řekl Ma Žung s širokým úsměvem. "Jsi šlechetná! Opravdová Princezna!"

Soudce Ti byl ve své osobní kanceláři a spolu se seržantem Chungem procházel fascikly týkající se finanční administrativy okresu.
"Dobrá Nebesa, co se ti stalo?" zvolal soudce, jakmile uzřel velikou bouli na Ma Žungově čele a šaty rozedrané a zablácené. "Nalej mu šálek horkého čaje, seržante!"
Ma Žung vděčně srkal silný čaj. Pak začal vyprávět svůj příběh. Tímto zakončil:
"Abatyše vyčistila Fangovu ránu na hlavě odborně, pane. Je to pozoruhodná žena, zůstala zcela chladná jako mramor. Když jsme vetřeli mast do rány a vtlačili mu do krku lék, znovu nabyl vědomí. Řekl, že si všiml, že na mýtině někdo nedávno kopal. Zrovna, když objevil Jangovu useknutou hlavu, byl zezadu sražen k zemi. Abatyše mu dala sedativa, a když jsem odcházel, klidně spal. Abatyše říká, že pokud se v noci nedostaví horečka, docela určitě se z toho dostane."
Vyprázdnil svůj sedmý šálek a dodal: "Ještě jsem neřekl veliteli o zavraždění toho druhého konstábla, pane. Jak s touto špatnou novinou předstoupíme před muže?"
"Přikaž veliteli, aby je shromáždil na strážnici, Ma Žungu. Pak jim řekni mým jménem, že jim dávám své slovo, že vrah dostane, co si zaslouží. Dodej že je v jejich vlastním zájmu, aby uchovali tuto vraždu v přísné tajnosti. Pak přikaž veliteli, aby šel do chrámu s nosítky a přinesl mrtvé tělo a Jangovu hlavu."
Ma Žung přikývl a odešel. Soudce Ti si chvíli tiše hladil vous. Pak promluvil k seržantu Chungovi:
"Ztratili jsme dobrého muže a další je těžce zraněn. Získali jsme dvě důležité stopy, ale cena byla vysoká, seržante."
Opřel se lokty o stůl a hluboce zamyšlen zíral nepřítomným pohledem do finančních dokumentů před sebou. Náhle vzhlédl a zeptal se: "Proč vrah najednou tak hrozně pospíchá? Po měsíce se docela spokojil s trpělivým prohledáváním chrámu. A nyní, v krátkém rozpětí dvou dnů, nejprve spáchá dvojnásobnou vraždu, pak se pokusí dvakrát zabít Ma Žunga, zabije jednoho konstábla a zaútočí na dalšího. Proč ten náhlý spěch?"
Seržant zakroutil hlavou s utrápeným výrazem v pohublé tváři.
"Z jakéhosi důvodu muž začal být zoufalý, pane. Útok na císařského důstojníka není žádnou maličkostí. Každý ví, že úřady nikdy nepřestanou hledat pachatele a že bude popraven tím nejhorším způsobem, jaký zákon dovoluje. Proto mohou konstáblové chodit do služby ozbrojeni pouze holí. Kdyby se rozšířila zvěst o tom, že si někdo troufl zaútočit na konstábla ve službě, mohlo by to nepříznivě působit na bezpečnost celého našeho personálu, pane."
"Ano, pomyslel jsem na tento problém, Chungu. Proto jsem řekl Ma Žungovi, aby nařídil konstáblům úplné mlčení."
Soudce upadl do zasmušilého zamyšlení.
Když se Ma Žung vrátil, soudce Ti se vzchopil. Posadil se zpříma a svěže promluvil: "Zlato musí být ukryto na vysokém místě, jinak by si vrah nepřinesl provazový žebřík. Za další: nyní víme, že po zlatě jdou alespoň tři party. Konkrétně vrah, který zorganizoval loupež, Jang a Seng-san, jenž přišli nevhod, a král žebráků, který měl slíbenou část Seng-sanova podílu. Jak jsem zrovna vysvětlil seržantovi, je tu jeden bod, který zaměstnává mé myšlenky. Mám na mysli nenadálou nutnost vraždit. Zajímalo by mě, zda to lze vysvětlit zcela novou osobností, která vstoupila na scénu, člověkem, který nemá co do činění s krádeží zlata. Tato myšlenka je ovšem založena jen na mé intuici. Konečně, problém fantoma. Až do dnešní noci jsem ducha považoval jen jako výplod obrazotvornosti pověrčivých lidí. Ma Žung sám si nebyl jistý, zda ji včera doopravdy viděl. Avšak dnes v noci ji viděl jasně, a viděl, jak se aktivně podílí na vražedném útoku na jeho osobu. Takže ode dneška musíme s tímto tajemným přízrakem plně počítat. Jaký je tvůj názor, Ma Žungu?"
Ma Žung sklíčeně zakroutil hlavou.
"Je jedno, co nebo kdo je tím strašidlem, pane, ale je ve spojení s vrahem. Tu noc mi neukázala skrytou stezku ke studni, aby mi pomohla, jak jsem si bláhově myslel. Udělala to proto, aby mě vylákala do toho vzdáleného koutu zahrady, kde na mě čekal vrah za dírou ve vnější zdi. Když viděli, jak jdu ke studni, mysleli si, že když mě zabijí tam, vyhnou se problému s odstraněním mého mrtvého těla. Dnes v noci mě to zatracené strašidlo povzbuzovalo, abych šel dál, upoutávaje veškerou pozornost na sebe, takže jsem si nevšiml vraha, který uvolnil vrchní část zvětralé zdi. Ale udělala hroznou chybu, když najednou zvedla ruce, aby dala vrahovi znamení, že jsem přesně na místě. To gesto mě polekalo. Zastavil jsem se a to mi zachránilo život - bylo to doslova o vlásek!"
Soudce Ti přikývl. Díval se do svých poznámek, načež se zeptal: "Nemohl bys mi dát lepší popis toho fantoma?"
"No, pane, pokaždé jsem ji zahlédl jen letmo a vždy to bylo na dost velkou vzdálenost a v nejistém měsíčním světle. Domnívám se, že měla na sobě tenkou gázu a kousek stejné látky měla kolem hlavy a přes tvář. Byla vysoká, to jsem si

jistý!"
"Jsi opravdu přesvědčen, že to byla žena, Ma Žungu?"
Ma Žung se tahal za své krátké kníry. Řekl váhaje: "Každý o ní hovořil jako o ženě... A ta dlouhá róba... ale to neznamená, samozřejmě, že by si muž také nemohl obléknout dlouhou ženskou róbu... No, jenže ta postava. Široká v bocích a úzká v ramenou. Viděl jsem její ňadra? Ano... nebo...?" Smutně zakroutil hlavou. "Je mi líto, pane. Opravdu nevím!"
"Netrap se tím, Ma Žungu! Hlavní je, že nyní víme, že je to skutečný člověk z masa a kostí. Takže, zítra musíš nejprve zajít do poustevny, Ma Žungu, a podívat se, jak se daří Fan-govi. Setkáme se tady po snídani. Musíme něco udělat, a to co nejdříve. Vrah je zoufalý a může v kteroukoliv chvíli znova udeřit. Otevři okno, Chungu! Začíná být takové dusno. Obávám se, že se schyluje k bouřce. Zůstanu tady na chvíli, pokusím se srovnat si myšlenky. Dobrou noc!"

XVIII. KAPITOLA

Prudká bouřka, která z ničeho nic propukla nad Lan-fangem několik hodin před svítáním, vyčistila vzduch. Když soudce Ti, doprovázen Třetí dámou, vešel do zahrady na ranní procházku, nad jezírkem, na kterém se náhle otevřela spousta růžových a bílých lotosových květů, se vznášela chladná, řídká mlha. Soudce se rozhodl, aby mu jeho ranní rýži podali ve vodním pavilonu.
Jedli tiše, kochaje se čerstvým vzduchem a kouzelnou scenérií. Potom stáli na červeně natřené balustrádě a krmili loupanou rýží zlaté rybky. Pozorovali jejich hbité pohyby, jak vyrážely zpod velkých listů, když Třetí dáma promluvila: "Minulou noc jste přišel domů velmi pozdě a špatně jste spal. Celý čas jste se zmítal. Je to tak zlé?"
"Ano. Ztratili jsme konstábla, který zanechal ženu a dvě děti, a další je těžce zraněn. Ale věřím, že konec tohoto vyčerpávajícího případu je na dohled. Chybí nám jen jeden poslední střípek a já doufám, že jej dnes objevíme."
Šla s ním až k zahradní bráně.

Našel Ma Žunga a seržanta Chunga, jak na něj čekají v jeho osobní kanceláři. Jen co popřáli soudci dobrého rána, Ma Žung řekl:
"Právě jsem se vrátil z poustevny, pane. Fangovi se daří dobře. Abatyše si myslí, že asi za deset dní bude úplně v pořádku. Nabídla se, aby tam zůstal, dokud nebude zcela zdráv."
"To je dobrá zpráva!" řekl soudce a posadil se ke svému stolu. "Ano, bude lepší, když Fang na čas zůstane v poustevně. Takže, v noci jsem si opět procházel různé stránky našeho případu. Rozhodl jsem se, že dnes nejprve provedeme druhou prohlídku opuštěného chrámu, pak sebereme krále žebráků a jeho dceru, abychom je důkladně vyslechli."
Ma Žung se zavrtěl na židli. Odkašlal si a řekl: "Abych řekl pravdu, pane, měl jsem dojem, že Jarní oblak někdy vystupuje jako zvěd zlodějských žebráků svého otce."
"Myslel jsem si to, když jsem viděl její plánek opuštěného chrámu," poznamenal soudce Ti suše. Otevřel zásuvku a položil na stůl list papíru. Vyhladil jej a dodal: "Musím říci, že pro naši orientaci je to velmi užitečné."
Ma Žung vstal. Sklonil se nad stůl a řekl dychtivě: "Na tomto obrázku vám mohu přesně popsat, jak jsem minulé noci chytil toho vraha, pane. Podívejte se, díra, kterou jsem se dostal na pozemek, je tady. Vklouzl jsem dovnitř těmito dveřmi a..."
Krok za krokem pokračoval v popisu boje v tmavé hale. Soudce Ti naslouchal, jako by byl duchem nepřítomen. Hladil si vousy a upřeně zíral na plánek.
"Pak se mé nohy zapletly do toho zatraceného provazového žebříku," pokračoval Ma Žung. "Tady to bylo, přesně v tomto místě. Takže-"
Náhle soudce Ti udeřil pěstí do stolu tak tvrdě, až šálky zacinkaly.
"Svatá nebesa!" zvolal. "Takže to je to, co to bylo! Proč jsem to neviděl hned? Během své návštěvy v chrámu jsem si udělal dobrou představu jeho uspořádání, avšak unikla mi těsná podobnost!"
"Jaká..." začal seržant Chung.
Soudce odtáhl židli dozadu a vstal.
"Počkat! Musím na to jít logicky. Díky šikovnosti té dívky jsem nalezl chybějící střípek, moji přátelé! Podívejme se nyní, kam jej vlastně musíme zasadit... Ano, konečně vystoupil z té změti údajů hotový model. Ale..."
Zakroutil netrpělivě hlavou a začal chodit po místnosti s rukama za zády.
Ma Žung se spokojeně usmíval. Během své návštěvy v poustevně našel příležitost promluvit si s Jarním oblakem několik minut o samotě, a zdálo se mu, že není proti tomu, aby se stala skutečně jeho děvčetem. To, že očividně přivedla soudce na důležitou stopu, by mohlo usnadnit nápravu jejích dřívějších drobných přestupků. Na tváři seržanta Chunga se také usadil spokojený výraz, protože z dřívějších zkušeností znal tyto signály. V případě došlo ke zvratu.
V chodbě se ozvaly rychlé kroky těžkých bot. Dovnitř vrazil velitel.
"Přihnal se sem správce severozápadní čtvrti, pane!" zasupěl. "Mají tam veliké potíže. Tataři na smrt kamenují kouzelnici. Když je správcovi muži chtěli zastavit, ti lotři je hnali pryč a házeli po nich klacky a cihly..."
Ma Žung hodil po soudci tázavý pohled. Když soudce přikývl, vyskočil, vytáhl veliteli z opasku těžký bič a vyběhl ven.
Ve stáji dva čeledíni otírali koně. Ma Žung se vyšvihl na jeho holý hřbet a projel bránou.
Na ulici vedl koně do trysku. Davy chvatně uhýbaly z cesty, když zaslechly dusot kopyt a viděly přijíždějícího jezdce. Nad nízkými střechami vpředu Ma Žung uviděl stoupající dým a slyšel zmatené výkřiky.

V ulici, kde Tala žila, mu zlověstný dav zastoupil cestu. Několik tuctů Tatarů se vzájemně strkalo, křičelo a nadávalo. Tři Indové hodili na střechu domu hořící louče, povzbuzováni rozcuchanou ženou, která stála ve dveřích protějšího domu. Ma Žung nechal dopadnout těžký bič na holá, potem zbrocená záda nejbližších Tatarů, načež pobídl koně přímo mezi ně. Rozhněvaný, křičící dav se obrátil proti němu. Když poznali uniformu důstojníka soudu, stáhli se zpět v zachmuřeném tichu.
Ma Žung seskočil z koně a běžel k ženě ležící na patce hliněné zdi vedle dveří. Talin dlouhý plášť byl rozerván na cáry, nasáklý krví a bílé paže, kterými si chránila tvář, byly pokryty škaredými šrámy. Všude kolem ní ležely polámané klacky a kameny. Když Ma Žung vedle ní poklekl, zasvištěla těsně kolem jeho hlavy cihla a s tupým úderem narazila do zdi. Otočil se a spatřil, jak se polonahý Tatar sklání, aby sebral další cihlu. Rychle jako blesk Ma Žung vyskočil a byl u něj. Levou rukou sevřel mužův skalp a konec držadla svého biče nechal dopadnout na jeho týl. Hodil schlíplé tělo na zem a vykřikl do davu:
"Noste vědra vody a haste oheň. Chcete, aby vám shořely všechny domy?
Tala nechala klesnout ruce ze své tváře. Přes obočí se jí táhla zející rána a levou tvář měla rozdrcenou najcaši.
"Položím tě na koně a vezmu tě..." začal Ma Žung.
"Spal... mé tělo," zašeptala.
Náhle zazněl praskot, následován výkřiky hrůzy z davu. Střecha Talina domu se zřítila. Objevila se velká hlava divokého boha. Rudá pokřivená tvář vypadala v plamenech, které se plazily všude kolem, ještě hrozněji.
Ma Žung zdvihl ženu do náruče a vykročil s ní od zdi, protože ze střechy padaly kusy hořícího dřeva. Viděl, jak se její krvavé rty pohnuly.
"Rozházej můj popel..." řekla téměř neslyšně. Cítil, jak se chvěje, pak její tělo na jeho rukou ochablo.
Položil mrtvou ženu na svého koně. Tatar, kterého srazil, byl odnášen pryč svými přáteli. Ostatní klečeli před Taliným domem v nejhlubším strachu. Hořící hlava sochy se na ně dívala dolů s cynickým úsměvem.
"Vstaňte a haste oheň, vy blázni!" zařval na ně Ma Žung.
Pak šlehl koně a jel s mrtvým ženiným tělem zpět k soudu.
Soudce přijal zprávy chladně. Vážně se na Ma Žunga a seržanta podíval a pronesl: "Tala byla potrhlou ženou od doby, kdy přijala víru, která vede k záhubě. Mám rozkazy neplést se mezi náboženské třenice cizích barbarů, takže proti lidem žijícím v té čtvrti nic podnikat nebudeme. Ihned necháme její tělo spálit, jak si přála."
Přerušil jej dunivý zvuk velkého gongu na bráně soudní budovy. Jeho příchod v tuto chvíli, soudci Ti to připomnělo gong v buddhistickém chrámu, oznamoval ukončení modlitby za mrtvého, uvedení duše zesnulého na onen svět.
"Zasedání začíná," řekl. "Raději si jdi odpočinout, Ma Žungu, protože odpoledne půjdeme prohledat chrám. Ty, seržante, mi budeš asistovat v síni. Je mi líto, ale bude to opět dlouhé zasedání, protože na pořadu bude případ Kao versus Lo; Loova strana chce přednést nové důkazy. Na závěr zasedání nařídím propustit toho lumpa Ah-liu. Vyndej můj úřední šat, Chungu."
Poté, co Ma Žung vydal nezbytné příkazy ke spálení Taliny mrtvoly, vydal se rovnou na strážnici. Svlékl se do naha, dřepl si do rohu na kamennou podlahu a dva strážní na něj vylévali vědra studené vody. Pak šel nahoru do svého malého podkrovního příbytku a tak, jak byl nahý, se svalil na vojenskou prkennou postel. Byl velmi unavený, protože do poustevny se vydal ještě před svítáním, takže spal jen několik hodin po vysilující noci v chrámu. Avšak jakmile zavřel oči, před očima mu vyvstala zmrzačená Talina tvář; pak opět uviděl, jak stojí před ním nahá na hromadě lebek... Mumlaje nadávky zmítal sebou, dokud neupadl do bezesného spánku.
Vzbudil se s bodavou bolestí v hlavě. Krátký pohled z okna ukázal, že už je pozdní odpoledne. Rychle se oblékl a sešel dolů. Když hltal na strážnici misku vystydlých nudlí, konstábl mu pověděl, že se z Tong-kangu vrátil starší písař. Právě projel branou a zamířil do kanceláře soudce Ti.
Ma Žung položil misku a spěchal do archivu.
Soudce Ti seděl za svým stolem. Seržant stál vedle něj. Starý písař seděl na židli naproti a jako vždy vypadal velice upraveně a škrobeně. Ma Žung se posadil a vrhl udivený pohled na mnoho malých ústřižků z dopisního papíru, úhledně seřazených na stole, každý byl popsán dobře známým rukopisem soudce Ti. Na hrotu šipky leželo sedm velkých kartiček, které se většinou používají pro označení místa ve složkách. Pokusil se omluvit své zpoždění, ale soudce Ti zvedl ruku.
"Přišel jsi právě včas, abys vyslechl zprávy z Tong-kangu, Ma Žungu." A starému písaři řekl: "Pokračuj."
"Velitel vojenského konvoje mi laskavě dovolil připojit se k nim, pane, a tak jsem velkou část cesty zpět putoval v pohodlí a také rychle! Poslední úsek jsem dokončil koňmo se skupinou obchodníků s čajem. Jeli jsme celou noc. Měli jsme štěstí, protože když se strhla bouřka, nalezli jsme útočiště v chatrči dřevorubců na druhém horském hřebeni. Pak-"
"Měl jsi klidnou cestu," přerušil jej soudce. "Teď mi jen stručně pověz, co jsi zjistil v Tong-kangu. Detailní zprávu můžeš vypracovat později, až si odpočineš."
"Děkuji vám, pane. Na úvod bych chtěl uvést, že personál soudního archivu v Tong-kangu se mnou jednal velmi zdvořile. Přidělili mi pohodlné bydlení v ubytovně pro úřední cestující."
"Napiši svému kolegovi děkovný dopis. Co jsi zjistil o tamějším pobytu Strážce pokladu?"
"Moji kolegové mi představili úředníka, který měl rozkaz postarat se o potřeby Strážce pokladu, pane. Řekl mi, že to byl snadný úkol, protože Strážce pokladu byl po dlouhé cestě unaven a odmítl náčelníkovo pozvání na večeři. Když úředník podával ve Strážcově pokoji večerní rýži, ten mu řekl, aby zavolal řemenáře, protože jeden z jeho cestovních kufrů začal praskat. Potom, když řemenář odešel, Strážce odpočíval. Nepřijal žádnou další návštěvu a příští ráno za svítání odešel."
Starý písař se uklonil seržantovi, který nalil šálek čaje ležící před ním. Pak si dal několik doušků a pokračoval: "Velitel soudu řemenáře pro mne našel. Jmenuje se Liu, starší, dost upovídaná osoba. Začal svou kariéru jako zlatník, ale pak se

mu zhoršil zrak, a tak přešel na vydělávání kůží. Vzpomínal si na svou návštěvu u Strážce velmi dobře, protože o několik dní později slyšel, že zlato bylo ukradeno a-"
"Ano, ano, přirozeně. Co se dělo při té návštěvě?"
"Tedy, pane, Strážce vzal Liua do své ložnice a ukázal mu kufr, který praskal. Liu to prohlídl a řekl Strážci, že kůže je tak dobré kvality, že se nemusí obávat, že by praskla. Strážci se zjevně ulevilo a dal Liuovi dobré spropitné. Povzbuzen milými slovy tohoto vysokého úředníka, Liu pochválil mistrovství zlatého ornamentu, který měl Strážce pokladu na sobě, dodaje, že on je vlastně zlatník. Strážce řekl, že v tom případě může pro něj mít další práci. Vytáhl z rukávu klíč složitého tvaru a odemkl visací zámek na prasklém kufru. Stál k Liuovi zády, ale Liu viděl v zrcadle na stole, že kufr byl po okraj naplněný těžkými zlatými pruty. Strážce zavřel kufr a otočil se k Liuovi s jedním velkým prutem v ruce. Řekl Liuovi, že je nezvykle dlouhý; vtlačil jej do kufru navrch svých šatů a řekl, že to byl pravděpodobně důvod, proč kufr začal praskat. Zeptal se Liua, zda by mu prut mohl rozdělit na dva kusy, aniž by přišel o nějaký zlatý prach. Liu měl tu správnou pilu ve své tašce na nářadí a odešel, jen co odvedl svou práci. To je vše, pane!"
Soudce Ti věnoval svým dvěma poručíkům významný pohled. Zeptal se písaře: "Komu Liu řekl o svém objevu?"
"Ach, tuctům lidí, Vaše ctihodnosti! Ve stejnou noc měli náhodou své pravidelné setkání zlatníci a stříbrníci a Liu v té společnosti vyprávěl svůj příběh. Obyčejnému člověku se nestává často, aby slyšel o tak velkém transportu zlata, a oni měli dostatek času rozvíjet všemožné teorie o důvodu, jaký by císařský Strážce pokladu mohl mít, aby převážel přes hranici tak velkou sumu.
"Odvedl jsi skvělou práci! Jen co si odpočineš, mohl by ses podívat na zápisy ze soudních přelíčení ze včerejška a dneška. Víš, opět se vynořil případ Kao versus Lo."
"Samozřejmě se chci podívat na ty záznamy, pane," řekl starý pán dychtivě. "Ano, domníval jsem se, že obě strany drží několik trumfů v rukávu, zvláště Kaova strana. Jde tam o nejasný bod v druhém manželství třetího bratrance a-"
"Tady jsou dvě složky," řekl mu soudce Ti chvatně. "Vyslechnu si případ opět zítra."
Starý písař spěšně zaklapl složky a odešel.
"Strážce pokladu udělal hroznou chybu," poznamenal seržant. "Měl Liuovi říci, aby odešel na chvíli z místnosti, než vyndal zlatý prut z kufru."
"Samozřejmě," přidal se Ma Žung. "Ačkoliv nám to moc nedává. Jak bychom mohli zjistit, kdo z těchto členů cechu přinesl zprávu do Lan-fangu? Mohl to být přítel, nebo-"
"To je nepodstatné, Ma Žungu," přerušil jej soudce Ti. "Hlavní je, že nyní víme jistě, že jakmile se tajemství dostalo ven, někdo sem přinesl zprávu před Strážcovým příchodem, a tak se stala známou mezi zlatníky a kovotepci. To je vše, co potřebujeme."
"Jdeme nyní do opuštěného chrámu, pane?" zeptal se Ma Žung. "Tam nahoře je šest strážných, takže se mi vůbec nelíbí myšlenka, že tam někde leží zlato!"
"Ne, ještě tam nepůjdeme. Jak jsem vysvětloval seržantovi předtím, než přišel náš písař, Ma Žungu, právě jsem dokončil teorii o našem případu. To si vynutilo pozorné přezkoumání všech důkazů, které až doposud vystoupily na světlo a zvláště pečlivě přezkoumat data. Data hrají v tomto všem životně důležitou roli, Ma Žungu. Proto všechny ty papírové ústřižky, které tady přede mnou vidíš. Výsledky jsem shromáždil na těchto sedmi kartičkách, které jsem položil nahoru. Na každou kartičku jsem napsal jedno jméno, spolu s některými významnými skutečnostmi. Tyto ústřižky neznamenají nic víc."
Soudce vytáhl zásuvku a rukávem smetl ústřižky dovnitř.
"Projděme si spolu nyní těchto sedm kartiček. Otočil jsem je lícem dolů, když byl ohlášen příchod našeho písaře, protože ten starý pán má dobrý zrak! A na každé kartičce je jméno možného vraha."

XIX. KAPITOLA

Soudce Ti se narovnal na své židli. Založil si ruce a pokračoval: "Než vysvětlím, proč podezírám těchto sedm lidí, jednotlivě nebo ve dvojicích, musím vám říci, že máme pouze jeden jediný případ. Předevčírem - Nebesa, teď se to zdá být tak dávno! - jsme si mysleli, že máme tři zcela rozdílné případy. Dva se staly téměř před rokem: jmenovitě krádež zlata Strážci pokladu a záhadná zpráva ženy zvané Nefrit. Třetí je datován do předešlé noci, je to konkrétně Seng-sanova vražda v opuštěném chrámu. Následující vývoj ukázal, že krádež zlata je spojená s vraždami v chrámu, a dnes ráno mě plánek načrtnutý abatyšinou služkou přesvědčil, že zmizení slečny Nefrit musí mít souvislost se zločiny tam spáchanými. Máme pouze jeden jediný případ, přátelé, ale případ všemožně rozvětvený! Vše to začalo krádeží zlata Strážci pokladu. Kolem těchto ukradených padesáti zlatých prutů se rozvinula kuriózní, spletitá pavučina střetů lidských vášní. Nalij mi ještě šálek, Chungu!"
Soudce vyprázdnil šálek několika rychlými doušky. Pak se hrabal v zásuvce a vyndal list papíru.
"Před malou chvílí jsem poznamenal, že data v tomto případě poskytují důležité vodítko. Několik jsem si jich tady poznamenal. Podívejte!"
Seržant a Ma Žung přitáhli své židle blíže ke stolu a četli, co soudce Ti napsal.

Před patnácti lety (rok Zajíce):

Úřady uzavírají chrám Nachových oblaků; je vybudována poustevna a dána do péče knězi a kněžce, kteří přestoupili na novou víru.

Minulý rok (rok Hada):

15-V Sňatek pana a paní Wu.
2-VIII Je ukradeno zlato Strážce pokladu.
20-VIII Vdova Čang se stává abatyší v poustevně.
6-IX Mizí Ming Ao.
10-IX Mizí slečna Nefrit.
12-IX Datum napsání zprávy slečny Nefrit.

Ma Žung zvedl oči. "Kdo je Ming Ao, pane?"
"Nepamatuješ si, co ti říkal předevčírem seržant Chung o svém zkoumání složek pohřešovaných osob? Našel tam, že bratr kovotepce Ming Ao ohlásil, že Ming v noci šestého dne devátého měsíce odešel a již nikdy se nevrátil. A Li Mai nám řekl, že paní Wu žila s kovotepcem, který ji asi před rokem opustil. Dnes odpoledne provedl seržant Chung diskrétní výslech Ming Aova bratra a vytáhl z něho, že současná paní Wu skutečně před nějakým časem žila s Ming Aoem. Ming Ao byl známý jako vynikající zámečník a zručný kovotepec. Jenomže on byl darebák - přesně jak to řek Li Mai, když nám vyprávěl o dřívějších známostech paní Wu. V každém případě měj tato data a jména na mysli! Jsou životně důležité."
Naklonil se dopředu a otočil první kartičku.
"Tato kartička je označena Wu Tsung-jen, prefekt v důchodu. Wu zůstal čestným mužem po celou dobu své dlouhé úřednické kariéry. Avšak v posledních letech, poté co zchudl a oženil se se zkaženou ženou, se jeho charakter změnil. Takže, druhá kartička nese jméno paní Wu. Leží vedle té se jménem jejího manžela. Budete souhlasit, že tento pár měl skvělou pozici, aby slyšel zprávu z Tong-kangu o zlatě. Wu navštěvoval Li Maiův obchod a milenec paní Wu byl kovotepec. Když slyšeli zprávu z Tong-kangu, pochopili, že mají jedinečnou šanci. Paní Wu se spojila se svým dřívějším milencem Ming Aoem a ten ukradl zlato a zaměnil jej za olovo; tento tah pravděpodobně navrhl Wu. Ming Ao ukryl zlato někde v opuštěném chrámu. Pak ovšem nastaly komplikace. Ming Ao odmítl prozradit, kam doopravdy zlato ukryl. Rozzlobil se, protože se jeho milenka vdala? Nebo jen proto, že chtěl všecko zlato pro sebe? Odpovědi na tyto otázky se můžeme pouze dohadovat. Jedna věc je však jistá: pan a paní Wu nenechali Ming Aovo odmítnutí jen tak. Přitlačili jej, snad jej i mučili. Čtyři dny nato zemřel a jeho tělo je odklizeno. Nyní začíná dvojice systematicky prohledávat chrám. Hledají mnoho měsíců, bezvýsledně. Pak nastává další komplikace. Jang vytahuje z paní Wu tajemství o zlatě - mnohé nasvědčuje, že byli milenci - nebo to zjišťuje špehováním paní Wu. Jang najímá Seng-sana, aby Wuovy vydíral. Oni vylákají Janga a Seng-sana do chrámu a tam je zavraždí."
"Je-li tato teorie správná," zvolal Ma Žung, "pak je paní Wu ten zatracený fantom! Ale co slečna Nefrit?"
"Myslím si, že Nefrit zjistila, že její otec a macecha zavraždili Ming Aoa, a oni se rozhodli, že Nefrit půjde také, a to ihned. Macecha ji nenáviděla a její skon zbavil jejího otce pocitu viny, který jej dlouho trápil. Takže aktivita pana a paní Wu zajistila včera plnou podporu této teorii. Mé prohlášení velmi polekalo tuto provinilou dvojici. Nalezl jsem stopu, že dívku zavraždili? Chystám se je předvolat k výslechu? Rozhodli se, že nejlepší obrana je útok. Wu spěchal ke mně a paní Wu za mou Třetí dámou v zoufalé snaze zjistit, co jsem objevil, a udělat zmatek. Avšak mé tvrzení má jednu vadu a to velmi vážnou. Wu dost dobře nemohl na tebe házet kameny do studny, Ma Žun-gu, a také nemohl strhnout horní část zdiva zadní zdi chrámu. A nedovedu si představit, jak on, starší pán, by mohl uškrtit Janga a zapíchnout Seng-sana. Jak by mohl pohnout Seng-sanovým tělem a jak by ti mohl uniknout ve tmě chrámové haly? Máš k tomu něco, seržante?"
Když Chung zakroutil hlavou, soudce pokračoval: "Otáčím třetí kartičku, Li Mai, bankéř. Jistě osoba, která nejsnáze mohla slyšet novinu z Tong-kangu. Víme, že paní Wu, než se vdala za Wua, rozhodně nežila jako jeptiška. Může docela dobře pokračovat s Li Maiem, ať už o tom Wu ví, či nikoli. Když se Wu do ní zamiloval, Li Mai manželský svazek podpořil. Není nic příhodnějšího než provdat svou milenku za svého nejlepšího přítele! Wu chtěl dát svou dceru Nefrit Lio-vi za manželku. Ještě lepší! Li bude mít hezkou mladou ženu a současně ještě více příležitostí, aby pokračoval v poměru s její macechou. Li Mai a paní Wu organizují krádež zlata přes Ming Aoa. Pak se vyskytnou dvě překážky, o kterých jsem se zmínil: Ming odmítá prozradit místo, kam ukryl zlato, a oni jej zavraždí. Nefrit přichází na tuto vraždu nebo na cizoložství své macechy a je odstraněna. Paní Wu ji nenávidí a Li dává přednost bohatství ze zlata než mladé ženě. Pokud jde o dvojnásobnou vraždu v chrámu, Li Mai je vysoký statný muž, milovník lovu. Pro tebe důstojný soupeř ve tmavé hale, Ma Žungu. Žádné námitky, seržante?"
Seržant Chung vypadal dost nejistě. Nyní řekl: "Jak sjednotíme tuto teorii s Li Maiovým pokusem očernit paní Wu, pane? Sešel ze své cesty, aby nám ukázal její diskutabilní minulost."
"Může to být chytrý tah s úmyslem odvést nás ze stopy. Li věděl velmi dobře, že proti němu nemáme ani ten nejmenší důkaz. A přesně jí řekl, co má mé Třetí dámě povědět. Takže, nyní máme dva muže a jednu ženu. Tato čtvrtá kartička je opět žena. Otáčím ji a pokládám vedle Li Maie."
Seržant Chung se naklonil dopředu. Zajíkl se, jakmile přečetl jméno. "Abatyše!" zvolal.
"Ano, abatyše. Vzpomeň si, že je vdovou po zlatníkovi, a zná Li Maie, kolegu svého manžela. Co když se ona a Li Mai stali tajnými milenci? Záznamy říkají, že její manžel zemřel prvního měsíce roku Hada náhle na srdeční slabost. Objevil její cizoložství s Liem a to mu dodalo, aby opustil tento smrtelný svět? Myslím si, že okolnosti skonání pana Čanga vnucují tento náhled. Koneckonců podstatné je, že ve stejném měsíci, kdy bylo zlato ukradeno, stala se ona abatyší v poustevně - ideální pozice pro osobu osobně zainteresovanou na opuštěný chrám, která chce nerušené pátrat po ukrytém zlatě. Konečně, věděla předem, že ty, Ma Žungu, půjdeš navštívit chrám. Řekl jsem jí to sám, při večeři na oslavu narozenin. A odešla velice brzy, jakmile byl podán poslední chod. Řekla, že ji bolí hlava."
"Takže mohla být snadno včas zpět v chrámu, aby mě přilákala ke studni," poznamenal Ma Žung hořce. "A minulé

noci, potom, co mi pomohla dostat se do pasti pod zvětralou zeď, měla spoustu času, aby se dostala zpět do poustevny, zatímco jsem se pokoušel chytit vraha v chrámové hale. Ale co Nefrit, pane?"
"Stejný příběh jako předtím: Nefrit je musela přistihnout při činu, když se zbavovali Ming Aoa."
"Abatyše mohla snadno mít potěšení ze zabití ubohé dívky," řekl Ma Žung hněvivě. "Její služka mi vyprávěla, jaké má ta krutá čubka zjevné potěšení z jejího bití! Ale co se vlastně mohlo Nefrit stát, pane?"
"Podle Taly," odpověděl soudce pomalu, "si slečna Nefrit zlomila vaz. A desátého, ve stejný den, kdy zmizela. Podle zprávy v ebenové krabičce ovšem zemřela asi kolem dvanáctého."
"Datum její zprávy o návalu úzkosti," poznamenal seržant Chung. "Byla držena v zajetí od desátého až do dvanáctého bez jídla a pití!"
Soudce vzal pátou kartu.
"Tuto jednu jsem nadepsal jménem Li Ko, malíře. Podívejte se, pokládám jej mezi paní Wu a abatyši. Tak tady. Li Ko měl právě tak dobrou příležitost dozvědět se o skrytém zlatě jako jeho bratr Li Mai, protože ještě v té době žil v bankéřově domě. Ze stejného důvodu se mohl setkat s Ming Aoem a ženou, která se stala paní Wu."
Soudce Ti posunul kartičku Li Ko blíže ke kartičce paní Wu a na obě se díval se spokojeným úsměvem. "Musím přiznat, že se mi tato kombinace líbí. Opravdu se mi velmi líbí. Smyslná žena, která se provdá za staršího muže a nezodpovědný malíř, který věří v romantickou lásku. A oba se dostávají do středního věku, kdy vášeň hoří větším žárem než v mládí."
"Li Ko také věděl, že jsem šel navštívit chrám," zamumlal Ma Žung. "Pověděl jsem mu to, když jsem jej potkal na své cestě k východní městské bráně. A Li Ko měl ebenovou krabičku ve svém vlastnictví. Kromě toho je horolezec, tvrdý chlap. Proto se tak dobře osvědčil, když jsem se jej pokoušel chytit v chrámové hale."
Soudce Ti přikývl. Posunul Li Koovu kartičku blíže ke kartičce abatyše. "Tato kombinace," řekl, "je rozhodně méně atraktivní. Avšak musíme pamatovat, že Li Ko maloval ty strašné buddhistické obrazy nejzručněji. Musel blíže prostudovat originály, které dříve visely v opuštěném chrámu, a tam se mohl setkat s abatyší, která již byla zanícenou buddhistkou, když byla ještě paní Čangovou. Takže beru šestou kartičku. Vidíte, že jsem na ni napsal Jangovo jméno."
"Jang je mrtvý!" zvolal seržant.
"Neměli bychom ignorovat mrtvého, Chungu - abych si vypůjčil Talin výrok. Pokládám Jangovu kartičku na Li Koovu a pak pokládám kartičku paní Wu vedle ní. Podívejte se, nyní máme kombinaci, která je snad věrohodnější než paní Wu a Li Ko. Znechucená, smyslná žena a velmi mladý, veselý student, žijící pod stejnou střechou. Pověděla Jangovi o zlatě a nechala jej udělat hrubou práci. Viděli jsme Jangovo mrtvé tělo; byl silný chlap a mohl snadno zlikvidovat jak Ming Aoa, tak slečnu Nefrit."
"Ale pak byl zavražděn Jang sám, spolu se Seng-sanem," protestoval seržant Chung.
"Přesně! Proto jsem položil Jangovu kartičku na Li Koovu. Protože v průběhu měsíců, které po krádeži následovaly, se model změnil. Paní Wu se zamilovala do Li Koa. Pověděla Jangovi, že s ním skončila a že se může rozloučit se zlatem. Ale Jang to nestrpěl. Šel k Li Koovi a pověděl mu, že se stará o paní Wu, která nemá žádnou cenu, ale že chce polovinu zlata. Aby na pár eček dohlídl, Jang přinutil Li Koa, aby jej zaměstnal, pod hrozbou, že všechno řekne starému panu Wu. Pak si ovšem Jang uvědomil, že Li Ko není muž, se kterým si lze zahrávat, a rozhodl se, že se pokusí dostat všechno zlato sám. Takže si najal Seng-sana, profesionálního rváče, který by mu pomohl prohledat opuštěný chrám. Tam byli zavražděni Li Koem a paní Wu."
Soudce Ti sebral šest kartiček. Opřel se v křesle, zamíchal je a řekl: "Je tady ovšem několik dalších možných kombinací. Ale my nyní máme ucelený obraz. Myslím si, že základní modely musíme vzít v úvahu."
"Na stole je ještě jedna kartička, pane," řekl seržant.
Soudce Ti se napřímil. "Ach ano, sedmá kartička!"
Otočil ji. Byla černá.
Podržel ji nahoře a řekl:
"Jméno jsem na ni napsal hypoteticky. Snad jméno fantoma. Fantoma chrámu. Pak jsem ji však začernil. Tato kartička znamená smrt."
Zasunul černou kartičku mezi ostatní, znovu je zamíchal a hodil balíček do své otevřené zásuvky. Založil si ruce a pokračoval: "Obvykle bychom byli schopni, když jsme dospěli do tohoto stádia, zahájit namáhavé a časové náročné vyšetřování. Měli bychom vysledovat každý detail z minulosti všech našich podezřelých, vyhledat, kde a s kým byli v době, ve které byly jednotlivé zločiny spáchány, vyslechnout místní služebnictvo, majitele obchodů, atd. To by zabralo týdny, ne-li měsíce, snad kdyby tady byli naši přátelé Ťiao Taj a Tao Kan, aby převzali část vyšetřování. Naštěstí jsme v pozici, kdy to můžeme vzít zkrátka." Přisunul před sebe plánek načrtnutý Jarním oblakem. Ukazováčkem na něj poklepal a pokračoval: "Díky tomuto skvělému nákresu můžeme provést ještě tuto noc rozhodující test. Před půl hodinou jsem dal poštovnímu úředníkovi dva dopisy. Jeden adresovaný panu a paní Wu, další jejich příteli Li Maiovi, bankéři. Vyzval jsem je, aby do dvou hodin přišli do opuštěného chrámu, protože jim tam chci říci výsledek mého vyšetřování týkajícího se slečny Nefrit."
"A co Li Ko a abatyše, pane?" zeptal se Ma Žung.
"Abatyši přivedu osobně z poustevny. Stejně tam chci jít, abych se podíval, jak na tom mladý Fang je. A co se týče Li Ko, půjdeš teď do jeho domu, Ma Žungu. Řekneš mu, že jsem ti nařídil, abys ho přivedl do opuštěného chrámu, protože mu tam chci něco ukázat, aniž by to spatřil někdo jiný, a zeptat se jej na názor. Vezmi jej na kopec zadní cestou, protože by neměl v žádném případě vidět, že tam mám ještě další hosty. Ať počká za chrámem. Když jej budu potřebovat, dám ti vědět. Pak jej přivedeš do haly zadními dvířky." Když Ma Žung vstal, soudce rychle dodal: "Celou dobu jej pozoruj, Ma Žun-gu! Je obviněný z vraždy!"
"Dám na něj dobrý pozor!" řekl vysoký muž s úsměvem, když odcházel.

Soudce Ti vstal také. "Pojď se mnou, Chungu! Musíme se tam dostat, než přijdou naši hosté. Chci si ověřit svou teorii, než si prověřím své obviněné!"

XX. KAPITOLA

Stráže u východní brány udiveně hleděly na oficiální průvod. Nejprve přijeli dva konstáblové na koních, tloukli do malých mosazných gongů a křičeli: "Udělejte cestu, udělejte cestu! Přichází Jeho Excelence náčelník!" Pak přišli další dva, každý nesl na tyči velký lampión z olejového papíru, označený červenými znaky "Soud Lang-fangu". Po nich následoval úřední palankýn soudce Ti, který nesli uniformovaní nosiči. Velitel jel vedle palankýnu a dvacet jízdných strážných je doprovázelo.
Když kuliové, tuláci a žebráci, sedící u pouličních stánků, které lemovaly cestu za branou, spatřili průvod, vstali, aby se k němu připojili. Velitel na ně křičel, aby zůstali vzadu, ale okenní záclona palankýnu se nadzvedla. Soudce Ti vykoukl a řekl veliteli:
"Nechte je, ať jdou, když chtějí!"
Soudce Ti a seržant Chung vystoupili z palankýnu dole pod schodištěm. Vzpomínaje na dřívější obtížný výstup, neoblékl se soudce do úředního šatu, ale zvolil róbu z tenké šedé bavlny s černým lemováním a širokou černou šerpou. Na hlavu si nasadil vysokou čtverhrannou čapku z černé gázy.
V předním nádvoří chrámu z druhé strany trojité vstupní brány zarazili konstáblové hole se soudními lampióny do země. Soudce jim řekl, aby tam čekali. Vydal se do hlavní haly doprovázen pouze seržantem Chungem, velitelem a starším konstáblem; ten druhý nesl dvě lucerny, provazový žebřík a klubko tenkého provázku.
V hale zůstali dlouhou dobu. Když se soudce opět vrátil do předního dvora, jeho tvář byla ve světle lampiónů bledá a ztrhaná. Stroze řekl veliteli, aby přijal hosty a nařídil jim čekat v předním nádvoří. Konstáblové zatím rozmístí v chrámové hale louče a zametou podlahu. Jakmile vydal tyto příkazy, šel se seržantem Chungem pěšinou, která vedla do poustevny.
Když sama abatyše otevřela bránu, vřele jí poděkoval za starostlivost, kterou věnuje zraněnému konstáblovi, a řekl, že by si přál jej vidět. Abatyše je zavedla do malé postranní haly kaple, kde ležel Fang na bambusové posteli. Jarní oblak dřepěla v rohu u brazíru, rozfoukávajíc žhavé uhlíky pod nádobou s lékem. Soudce Ti pochválil mladého konstábla, že objevil zahrabanou hlavu a popřál mu rychlé uzdravení.
"Je o mě postaráno opravdu velmi dobře, Vaše Ctihodnosti," řekl Fang vděčně. "Abatyše mi zavázala zranění a Jarní oblak mi každé dvě hodiny podává dávku léku, který zadržuje horečku." Seržant Chung si povšiml něžného pohledu mladého konstábla, který mířil na Jarní oblak a viděl, jak ji polil ruměnec.
Když se vrátil do předního dvora, promluvil soudce Ti k abatyši: "Dnešní noci jsem pozval několik lidí do opuštěného chrámu k závěrečnému rozhovoru o vraždě, jež se tam nedávno stala. Byl bych rád, kdybyste byla také přítomna. Tento prostor spadá pod vaši církevní jurisdikci!"
Abatyše to nechala bez poznámky. Sklonila hlavu na souhlas, utáhla si kapuci a následovala soudce a seržanta Chunga ven.
Pan Wu rázoval po dvoře sem a tam, ruce založené za zády. Pro tuto příležitost si oblékl tmavě zelenou róbu s širokým černým lemováním a vysokou černou čepicí, která mu dodávala velmi úřední vzhled. Jeho manželka, oděná do tmavé róby a s černým závojem přehozeným přes vlasy, seděla na velkém balvanu. Pan Li Mai stál vedle ní.
Soudce Ti formálně představil pana Wu a pana Li abatyši. Ukázalo se, že abatyše již paní Wu zná, protože paní Wu navštívila několikrát poustevnu, aby zapálila tyčinky. Stojíce uprostřed předního nádvoří, vyměnili si obvyklé zdvořilostní dotazy. Měkké světlo dvou velkých luceren způsobilo, že šedé zdi chrámu vypadaly méně nepřátelsky. Kdyby tam nebyli konstáblové a strážní nepostávali u brány, mohlo by se zdát, že se jedná o společenské setkání, organizované v chrámovém dvoře k vychutnání večerního chládku.
"Jsem velice potěšen, že jste se i přes tak krátké oznámení dostavili všichni," promluvil k nim soudce. "Nyní chci, abyste mne následovali do hlavní haly. Tam vám vysvětlím, proč jsem chtěl, abyste tady dnešní noci byli přítomni."
Přešel dvůr. Dveře se šesti záhyby se naráz otevřely a oni vstoupili do hlavní haly, tentokrát velkolepě osvětlené mnoha velkými pochodněmi. Konstáblové je nastrkali do starých děr ve stěně, jež byly k tomuto účelu vysekány. Kráčeje dozadu k obětnímu oltáři, soudce Ti si pomyslel, že za starých časů, když byly stěny ještě pokryty nádhernými náboženskými obrazy a oltář ověnčen všemi těmi rituálními rekvizitami, musela tato hala působit velice sugestivně.
Postavil se zády k obětnímu oltáři a vyzval pana a paní Wu, aby zaujali místo naproti němu. Pak požádal abatyši, aby se postavila od nich napravo a Li Mai nalevo. Mezitím přešel velitel na levý konec oltáře a starší konstábl na pravý. Stáli tam ve strnulém postoji. Seržant Chung zůstal spolu se šesti konstábly za sloupovím.
Soudce si pochmurným pohledem prohlížel čtyři lidi před sebou, pomalu si hladě dlouhý černý vous. Pak vážným hlasem oslovil pana Wu:
"S hlubokým politováním vás musím informovat, že vaše dcera Nefrit je mrtvá. Zemřela zde v této hale."
Když toto vyslovil, rychle přešel nalevo. Míjeje velitele, vyštěkl na něj: "Posuňte desku!"
Velitel uchopil levý konec oltářního stolu oběma rukama a konstábl udělal totéž na druhé straně. Soudce Ti se pozorně zadíval na čtyři lidi před oltářem. Pan a Paní Wu si vyměnili udivené pohledy. Li Mai se upřeně podíval na soudce se zvednutým obočím. Abatyše stála strnule, pozorujíc velitele a konstábla svýma velikýma nepřítomnýma očima.
Malinko stůl naklonili, pak se v této pozici zarazili.
Po krátké, nepříjemné pauze řekl soudce Ti veliteli: "To stačí!"
Když nechali desku spadnout zpět, soudce pokračoval ze svého dřívějšího místa. Opět oslovil pana Wu:
"Vaše dcera, pane Wu, byla zaslepena láskou k vašemu sekretáři, panu Jang Mou-te. Nemůžete ji z toho vinit. Ztratila

matku ve věku, kdy ji nejvíce potřebovala, a příliš mnoho čtení v ní vyvolalo romantické představy. Byla snadnou obětí pro zkušeného, prostopášného mladíka, jakým Jang byl. Ve svém srdci nechejte místo její památce, pane Wu. Poté, co s vámi hovořila tu osudovou noc, utekla z domu. Avšak nikoliv k tetě, ale nejkratší cestou do tohoto opuštěného chrámu. Věděla, že Jang sem často chodí. Chtěla mu říci, že jí nechcete dovolit, aby se za něj provdala, a chtěla se s ním poradit, co budou dělat. Avšak Jang zde onu noc nebyl. Našla tady jiného muže. Vraha, který se podle všeho právě díval na svůj odporný zločin. Tento muž zorganizoval loupež padesáti zlatých prutů císařskému Strážci pokladu, spáchanou zde téměř před rokem, sedmého dne devátého měsíce roku hada. Pro vniknutí do Strážcova pokoje a odcizení zlata si najal zručného kovotepce a zámečníka, muže zvaného Ming Ao."
Zazněl tlumený výkřik. Paní Wu si rychle zakryla ústa rukou. Její manžel po ní hodil překvapený pohled a chystal se jí na něco zeptat. Ale soudce Ti zvedl ruku.
"Jste si vědom skutečnosti, pane Wu, že než jste se s ní oženil, měla vaše žena obtížný život? Svého času Ming Aoa znala. Jeho bratr oznámil soudu, že zmizel šestý den devátého měsíce. Bylo to pět týdnů potom, co bylo ukradeno zlato, a čtyři dny před zmizením vaší dcery, pane Wu. Ming Aoův šéf mu přikázal ukrýt zlato tady v opuštěném chrámu a Ming je ukryl dokonale, protože byl zručný zámečník, důvěrně znalý tajných skrýší ve stěnách, zamaskovaných tajných míst a všelijakých podobných zařízení. Myslel si, že má nárok na větší podíl, než jaký mu byl přislíben, a odmítl svému šéfovi prozradit, kde vlastně zlato ukryl. Mám za to, že nejprve se jeho šéf pokusil jít na Ming Aoa se sliby, a když to nezabralo, začal hrozit, a když-"
"Tohle všechno se mi zdá pro mne nepodstatné," přerušil jej netrpělivě pan Wu. "Chci vědět, kdo zabil mou dceru, a jak."
Soudce Ti se otočil k bankéři, Li Maiovi.
"Vrahem byl váš bratr, malíř Li Ko."
Li Maiova kulatá tvář zesinala.
"Můj... můj bratr?" zajíkl se. "Věděl jsem, že nebyl žádný svatoušek... Ale Nebesa, vražda..."
"Váš bratr," pokračoval soudce, "musel po léta tento chrám navštěvovat, aby tady studoval buddhistické obrazy. Tak či onak musel objevit existenci hluboké krypty pod tímto oltářem. Pokud vím, většina chrámů má takové tajné krypty, k uložení cenných rituálních předmětů v době převratů a jako úkryt pro obyvatele. Li Ko musel přistihnout Ming Aoa, jak vstupuje do této krypty, načež mu řekl, že jej nechá vyhladovět, pokud neprozradí, kam ukryl zlato. Stalo se to v noci šestého, devátého měsíce, v noci, kdy Ming Ao zmizel. Čtyři dny později, desátého, Li Ko otevřel kryptu. Nechal tam Ming Aoa příliš dlouho; zámečník byl mrtev - aniž by prozradil tajemství. Vaše dcera, pane Wu, nalezla Li Koa stojícího nad otevřenou kryptou a on ji do ní hodil. Její tělo je tam stále. Prosím couvněte, všichni! Ano, to stačí."
Soudce Ti přešel na stranu, kde stál velitel, a řekl mu stroze: "Otevři kryptu!"
Velitel a jeho pomocník opět nachýlili oltářní desku. Pak se zjevným úsilím ji odsouvali palec po palci dále od stěny. Když byla vzdálenost pět palců, část kamenné podlahy měřící šest stop čtverečných se náhle zvedla, rotovala kolem své osy, aby se přesunula k patě stěny, kde stál obětní oltář.
Z otevřené tmavé jámy se zvedal odporný zápach rozkladu.
Na soudcovo znamení velitel rozsvítil lucernu, ke které byl upevněn dlouhý tenký provaz. Když jej spouštěl dolů do krypty, soudce pokynul panu Wu, aby přišel k okraji. Spolu se podívali dolů.
Dokonale hladká cihlová stěna vedla dolů skoro dvacet stop. V hloubce ležela masa odpadků: malé a velké dřevěné bedny, několik kameninových džbánů a polámaných svícnů. Nalevo byly kostra ženy, ležící na zádech. Dlouhé vlasy byly kolem hlavy rozhozeny jako aureola, ze zbytků dějících hnědých šatů trčely kosti. Na druhé straně, hned u stěny, byla kostra muže ležícího tváří dolů s rozhozenými pažemi. Dírami v roztrhaných, hlínou pokrytých rukávech se ve světle lucerny třpytily kousky zlata.
"Slezl jsem tam dolů po provazovém žebříku," promluvil soudce Ti. Jeho hlas tlumil kapesník, který si přidržoval na nose a ústech. "Ve zdi, přímo nad Ming Aovým tělem, je chytře udělaný tajný trezor. V posledních hrozných chvílích, které zde Ming Ao trávil, otevřel trezor a pološílený hladem a žízní začal vytahovat zlaté pruty, které tam ukryl, a strkal si je do rukávů. Pak padl mrtev na zbytek zlata, které spadlo na podlahu. Než vrah Ming Aoa zavřel do krypty, samozřejmě ji pečlivě prozkoumal, protože je to nejobvyklejší místo k ukrytí zlata. Ale nepodařilo se mu tajný trezor najít. A když otevřel kryptu a našel Ming Aoa mrtvého, zlato neviděl. To můžeme vidět odsud teprve nyní, protože se Ming Aovy šaty rozpadly a prožrali je červi. Takže vrah nevěděl, že zlato je tady a začal dlouhé a bezvýsledné prohledávání chrámu."
Pan Wu ustoupil, jeho tvář zpopelavěla.
"Kde je ten krutý ďábel, který nechal mou ubohou dcerku zemřít?" zeptal se rozhořčeně.
Soudce Ti pokynul veliteli. Ten vyšel z haly úzkými zadními dveřmi. Soudce Ti ukázal na vyklápěcí dveře.
"Jak vidíte, tyto vyklápěcí dveře jsou vyrobeny z velmi hrubých dřevěných klád. Na nich leží vrstva cementu a navrch jsou přidány kamenné desky. Dveře jsou tak těžké, že když jsou zavřené, nezní vůbec dutě, když se po nich chodí. Na druhém konci, pod zemí venku, je protizávaží. Dva klíny je udržují v rovnováze. Když se oltářní deska nakloní, pak se posune přesně v linii podél stěny, klíny se uvolní. Velmi dokonalý kousek řemeslné práce."
Dovnitř vstoupil velitel s vysokým mužem. Ma Žung vstoupil hned za nimi.
Jakmile muž spatřil otevřenou kryptu a lidi tam stojící, zakryl si rukou tvář. Příliš pozdě.
"Jang!" vykřikla paní Wu. "Co-"
Muž se prudce otočil, ale Ma Žung jej chytil a spoutal mu ruce želízky. Velitel mu nasadil řetězy.
Jangovo vysoké tělo podkleslo. Sotva stál se skloněným zrakem, tváře mrtvolně bledé.
"Kde je můj bratr?" vykřikl Li Mai.
"Váš bratr je mrtev, pane Li," řekl soudce měkce. "Spáchal dvě vraždy a nato byl sám zavražděn." Dal veliteli rozhodné

znamení. Spolu se starším konstáblem posunuli desku zpět na její původní místo u stěny. Soudce Ti znovu zaujal své místo před obětním oltářem.
"Máte právo slyšet celý příběh, pane Li. Navazuji na své vyprávění. Jelikož je váš bratr mrtev, část, o níž budu hovořit, je domyšlená. Ale Jang Mou-te tyto mezery zaplní. Tedy poté, co Li Ko zabil Ming Aoa a slečnu Nefrit, začal prohledávat chrám. Protože věděl, že jej v noci navštěvuje všelijaká chátra a protože bude muset hledat také v zahradě, potřeboval pomoc. Takže vzal do služby mladého Janga. Kolik ti toho Li Ko řekl, Jangu?"
Muž v řetězech pozvedl oči jako ve snách.
"Řekl, že tam mniši ukryli poklad," zamumlal. "Já... Předpokládal jsem, že v tom bude něco jiného. Našel jsem v Liově ložnici poznámky, které počítaly s cenou padesáti zlatých prutů, a..."
"A pomyslel sis, že lepší bude dostat všechno, než jen podíl, který ti Li slíbil," skočil mu do řeči soudce Ti. "Najal sis profesionálního rváče Seng-sana a spolu jste vypracovali plán, jak Lia vylákat do chrámu a zabít jej. Seng-san Lia zezadu uškrtil. Pak jsi vykonal druhou část svého ďábelského plánu, Jangu. Čekal jsi, až Seng-san připraví Lia o život a zůstane skloněný nad svou obětí. Pak jsi zabodl Seng-sanovi nůž do zad. Proč jsi čekal týdny, než jsi Lia zavraždil? Proč ses pak ve dvou nocích po sobě pokusil zabít mého poručíka? Proč jsi nepočkal několik dní, dokud neskončíme prohlídkou chrámu? Mluv, Jangu!"
Jang pohnul rty, ale nevyšel z nich žádný zvuk.
"Řekni pravdu!" vyštěkl soudce.
"Minulý týden... Procházel jsem si znovu Liovy papíry, když byl venku. Chodil do starého knihkupectví, téměř každý den... Konečně našel, co hledal. Kolekci dopisů, psaných opatem chrámu před více než sto lety. Jeden dopis pojednával o vybudování tajného trezoru dole v kryptě. Když si Li koupil provazový žebřík... Musel jsem jednat velmi rychle, protože bych nemohl vystupovat jako Li déle než několik dní. Musel jsem rychle dostat zlato, nechat tady..."
"Zítra učiníš úplné doznání svých zločinů u dvora," přerušil jej soudce Ti. "Odveď vězně pryč, veliteli, a ať jej šest strážných dopraví do vězení! Pane Wu, včera jste se mě ptal, jaké nové stopy o zmizení vaší dcery mě podnítily k tomu, abych vydal ono prohlášení. Nyní vaši otázku zodpovím. Dostalo se mi do rukou sdělení, podepsané jménem vaší dcery, kde stálo, že je tady držena v zajetí, a prosila někoho, aby ji zachránil. Bylo vloženo do starožitné ebenové krabičky. Víko krabičky bylo ozdobeno kruhem ze zeleného nefritu vyřezaného do tvaru, který představoval starodávný znak pro "dlouhý život". Někdo vyryl na jednu stranu znaku slovo "vstup" a na druhé straně slovo "dole". Náhodou se stalo, že tvar znaku se velmi podobá plánku tohoto chrámu. Obdélník ve středu představuje hlavní halu, vyryté čáry po stranách cely mnichů, dva čtverce dvě věže. Krabička byla zřejmě vybrána kvůli této podobnosti, doplňuje to obsah zprávy. Zpráva udává čas, krabička místo. A místo bylo blíže určeno slovem "dole", vyrytým vedle zadní stěny haly. Jasně ukazuje na kryptu pod oltářem."
"Má dcera tu krabičku našla v kryptě," zamumlal Wu. "Ale jak..."
Soudce Ti zakroutil hlavou.
"Zpráva uvnitř byla podepsaná jménem vaší dcery, pane Wu, ale ona ji nepsala. Při pádu do této hluboké krypty si zlomila vaz a na místě zemřela. Krabička byla promyšleným žertíkem, byl proveden z důvodu, jenž se nevztahuje k současnému problému. Žertík mi však pomohl provést rekonstrukci zločinu, protože upoutal mou pozornost na zdejší kryptu. Krabička byla údajně nalezena blízko králičí nory, na svahu za chrámem. To poukazovalo na větrací otvor. Tato krypta má skutečně čtyři průduchy, aby se mniši neudusili, kdyby v ní museli na několik dní najít útočiště. Velké džbány v kryptě obsahují vodu a sušenou rýži. Nebudu vás déle zdržovat, pane Wu. Ostatky vaší dcery nechám řádně uložit do rakve, kterou dopravíme k vám, abyste ji mohl pohřbít. Hluboce lituji, že nebylo možno zachránit její život. Ale nebesa vraha potrestala. A pochybnosti jejího zmizení způsobily, že nyní jste rozděleni."
Pan Wu se hluboce uklonil. Pak se otočil a kráčel ven následován svou ženou. Soudce ji rychle zadržel. Řekl jí tlumeným hlasem:
"Včera váš manžel nepřišel k soudu, aby vás udal, paní Wu. Chtěl vás ochránit. Nyní můžete začít váš manželský život nanovo. Nehledejte vedlejší laciné povyražení. Viděla jste, že to může vést k hanebné smrti."
Přikývla a rychle pokračovala, aby se připojila ke svému manželovi.
Když soudce Ti přišel zpět k oltáři, viděl, že Li Mai tam stojí, hlavu svěšenou a zírá na zavřené padací dveře.
"Přijměte prosím výraz mých nejupřímnějších sympatií, pane Li."
Bankéř se uklonil.
"Truchlím pro svou snoubenku, pane. Stále jsem doufal, že je ještě naživu. A jsem velice zarmoucen, že můj bratr pošpinil čest celé naší rodiny."
"Velice si vážím vašeho charakteru a vaší neochvějné věrnosti, pane Li," řekl soudce zamračeně. "Rodina, která má mezi svými členy muže jako vy, by měla přestát všechny bouře."
Li Mai se znovu uklonil a prošel halou k východu.
Abatyše, která vše sledovala svýma velkýma nepřítomnýma očima, nyní pomalu zakroutila hlavou a promluvila:
"Tomuto chrámu určil osud, aby se stal jevištěm hrozných událostí, protože byl zneuctěn bludařskými rituály. A odkud Pán Buddha odejde, tam zlí duchové a ďáblové přebývají. Vykonám ihned přípravy na obřad znovuočištění. Sbohem, pane."
"Doprovoď Její Důstojnost domů, Ma Žungu!" nařídil soudce Ti. Pak se obrátil k veliteli. "Pošli čtyři své muže k východní městské bráně, aby přinesli bambusový žebřík, dvě provizorní rakve, rýče, lopaty a provazy. Nejprve vyneseme mrtvá těla, pak zlato. Nakonec musíme kryptu vyčistit. Pojďme ven a počkejme na dvoře, Chungu. Zatuchlý vzduch tady se stává nesnesitelným!"
Soudce se posadil na velký balvan pod jedním ze soudních lampiónů, seržant Chung na kmen stromu. Z druhé strany zdi přicházely zmatené mručivé hlasy. Žebráci a tuláci, kteří se od východní brány vydali za průvodem, se dychtivě

vyptávali strážných odvádějící vězně. Nyní horlivě diskutovali o nesmírně překvapivém vývoji.
Seržant Chung s úlevou vdechoval čerstvý vzduch. Pokoušel se roztřídit události, které následovaly jedna po druhé v tak rychlém sledu, ale nedařilo se mu poskládat střípky do sebe; zdálo se mu, že soudce Ti záměrně zanechal nějaké prázdné místo. Hlavní ovšem bylo, že soudce našel zlato Strážce pokladu! Spokojeně se usmál. Tohle jistě soudci nakloní vysoké úřady v hlavním městě. Mohlo by to znamenat povýšení na lepší místo než je tento zastrčený, provinční okres.
"Jak se chystáte přesunout vládní zlato, pane? zeptal se.
"Zabalíme jej tady do olejového papíru, Chungu, pak jej odneseme dolů do soudu v mém palankýnu. Tam musíme ihned ověřit množství za přítomnosti věrohodných svědků."
Soudce zmlkl. Zkřížil paže ve svých širokých rukávech a podíval se nahoru na dokonale symetrickou siluetu chrámu, rýsující se proti večerní obloze. Seržant si zamyšleně hladil svou tenkou kozí bradku, pravý loket zapřený v levé ruce. Po dlouhé chvíli promluvil:
"Dnes odpoledne Vaše Ctihodnost položila Jangovu kartičku na Li Kovu. Domníval jste se již, že Jang předstírá malíře?"
Soudce Ti na něj pohlédl.
"Ano, Chungu, domníval. Napadlo mě, že ačkoliv samozvaný malíř byl schopen vést diskuzi o teorii malířského umění - a každý student literatury by toho byl schopen - nemohl v tak krátkém čase namalovat obraz, který jsem si objednal. Jeho omluvy byly zcela bezvýznamné. Malíř, který dokáže odvést skvělou práci, jakou jsme viděli v ateliéru, by mohl ihned začít práci na obrazu hraniční scenérie, námětu, který důvěrně znal a za který bych mu zaplatil dobrou cenu. A nikdy jsem neslyšel od své Třetí dámy, že by zde v Lan-fangu bylo obtížné obstarat si kvalitní papír. Také když jsem jej neočekávaně navštívil spolu s Ma Žun-gem, všiml jsem si, že barvy na paletách zaschly a pokrýval je prach, což dokazovalo, že se nejméně den nepoužívaly. Jeho povídačky o tom, že Jang je na flámu, potvrdily mé pochybnosti, ačkoliv musím připustit, že se trefil, když říkal, že majitelé hostinců často dávají nesprávné informace. Konečně, Chungu, ten zvláštní výbuch násilí ve třech dnech. Tři lidé zavražděni a dva vražedné útoky na Ma Žunga! Měl jsem zřetelný pocit, že do případu vstoupil nový prvek, že po zlatě jde nová osoba, muž, který má vážný důvod vytratit se odtud, jakmile to bude možné. To podpořilo mou teorii falešné osoby. Protože ačkoliv jak malíř, tak Jang byli známí svými nestálými zvyky, stále tady hrozilo nebezpečí od majitelů krámů nebo obchodníků v okolí, že budou mít nepříjemné otázky. Poté, co experiment s padacími dveřmi prokázal, že pan a paní Wu, Li Mai a abatyše jsou nevinní, věděl jsem, že Jang Mou-te je naším mužem."
Seržant přikývl.
"Bylo by nad lidské síly neuskočit při pohledu, jak se otevírají padací dveře, když člověk ví, že skrývají kryptu dvacet stop hlubokou!"
"Skutečně. Takže, rozmarný osud si přál, že ani Jang, ani Li neotevřeli ebenovou krabičku a že jsem ji já našel a odhalil její plný význam díky plánku chrámu, který načrtla Jarní oblak. A ještě zvláštnější je, že Jang, snaže se zamaskovat svou neschopnost namalovat obraz, pokusil se na mě udělat dobrý dojem povídáním o tom, jak přišel k ebenové krabičce - rozhodně se neobával, že důsledek tohoto prostého gesta bude mít takový dopad! Podivný případ, Chungu. Opravdu velmi podivný případ!"
Soudce zakroutil hlavou a začal si hladit své dlouhé licousy.
Seržant Chung mu věnoval kradmý pohled. Po chvilce váhání si odkašlal a řekl: "Vysvětlil jste všechno, pane. Kromě fantoma."
Soudce Ti se probral ze svého zasnění. Tvrdě pohlédl na seržanta a pomalu promluvil: "Fantom chrámu se zde již nikdy procházet nebude, Chungu. Podivná pouta, mystická či jiná, která se vázala na tento starý chrám, byla přeťata. Nadobro. Ha, tady máme Ma Žunga!" Když soudce spatřil sklíčenou tvář vysokého muže, znepokojeně se zeptal: "Je na tom Fang hůře?"
"Ach ne, pane. Když jsem doprovodil abatyši domů, byl jsem se na něj podívat. Daří se mu dobře."
Soudce Ti vstal. "Dobře. Je třeba vykonat mnoho práce, Ma Žungu. Vrátíme se do haly a otevřeme kryptu. Konstáblové tady brzy budou se všemi věcmi potřebnými k vyzdvižení obou mrtvol a zlata."
Soudce přešel dvůr, následován svými dvěma poručíky.
Ma Žung si těžce povzdechl. "Ženy," řekl seržantovi smutně, "jsou nestálí tvorové."
"Říká se to," odpověděl seržant roztržitě.
Ma Žung položil svou velkou paži na jeho ramena. "Mládí si hledá mládí, seržante. Ale bolí to."
Seržant Chung si náhle vzpomněl na zamilovaný pohled, který věnoval zraněný mladý seržant Jarnímu oblaku a ta náhle zrudla. A tak jen přikývl a rychle kráčel dál.

XXL KAPITOLA

Bylo pozdě v noci, kdy soudce Ti dokončil nejnaléhavější záležitosti plynoucí z odhalení v opuštěném chrámu. Zlato Strážce pokladu bylo pečlivě zváženo a byl proveden odhad jeho ceny za přítomnosti čtyř svědků. Čtyři významní lidé z Lan-fangu byli narychlo přivoláni do soudní budovy. Pak bylo padesát zlatých prutů zabaleno do pěti zapečetěných balíků a uloženo do velkého trezoru v soudním archivu. Bylo postaveno šest vojáků, aby celou noc hlídali. Ráno Ma Žung převeze zlato v doprovodu jednotky jízdní vojenské policie na prefektůru. Prefekt dohlédne, aby bylo zlato dopraveno přímo do hlavního města impéria.
Když soudce podepsal a zapečetil hlášení prefektovi, řekl seržantu Chungovi, aby je vložil do velké úřední obálky. Přešel k umyvadlu v rohu a utíral si tvář a krk ručníkem namočeným do studené vody.

"Máme případ uzavřen," řekl seržantovi. "Neočekávám, že by Jang do něj vnesl nějaké nové skutečnosti, když jej budu zítra ráno vyslýchat u soudu. Myslím si, že se omezí na formální přiznání už prokázané vraždy Li Koa, zavraždění Seng-sana a následného useknutí jejich hlav, aby mohl zaměnit těla a ukrýt tetování prozrazující chrám a zlato. Také se přizná k vraždě konstábla. Plně si uvědomuje, co vykonal, a že jej nic nezachrání od vyřčení toho nejpřísnějšího trestu, jaký zákon zná. Když byl zamčen do své cely, vypadal naprosto klidný a smířený se svým osudem."
Soudce se odmlčel. Vytáhl ze svého rukávu hřeben a začal si česat kníry a vousy. Věnoval seržantovi zachmuřený pohled a pokračoval: "Nicméně si uvědom, Chungu, že několik nepřesných závěrů bude třeba dotáhnout do konce. Nemyslím si, že budeme muset provést nějakou další oficiální akci, ale je mou povinností ověřit si to. Ma Žung je stále zaneprázdněn v opuštěném chrámu dohledem na vyčištění krypty. Pokud nejsi unaven, Chungu, byl bych rád, kdybys šel se mnou do města vykonat návštěvu."
"Velice rád vás doprovodím, pane," řekl seržant klidně, "protože si nemyslím, že to bude zvlášť příjemná návštěva."
Soudce Ti se chabě usmál. Jak dobře uměl tento starý přítel pokaždé odhadnout jeho náladu!
"Děkuji ti, Chungu. Zůstaneme tak, jak jsme, a vyjdeme ze soudní budovy zadním vchodem. Na ulici si najmeme otevřená nosítka."
Nosiči položili nosítka před chrámem Boha války. Zatímco je soudce vyplácel, vyptával se seržant Chung dvou pobudů, kteří seděli na širokých kamenných schodech chrámové brány. Ptal se na cestu k levnému nevěstinci, umístěném ve starém vojenském baráku. Odpověděli mu s pohrdavým úsměškem.
Spolu kráčeli dál chudinskou čtvrtí. Místní uličník je zavedl k baráku na rohu klikaté uličky. V této době byla všechna okna dřevěné zchátralé budovy otevřena. Vykláněly se z nich silně nalíčené ženy. Ovívajíce se vějíři z hedvábí křiklavých barev, volaly vyzývavé poznámky na kolemjdoucí. Ale muži na ulici si jich nevšímali. Postávali v malých hloučcích a diskutovali o tom, co se stalo v opuštěném chrámu. Kuliové a žebráci, kteří doprovázeli průvod soudce Ti, spěchali do města, aby tu novinu pověděli.
Soudce Ti si prohlížel barákové klenuté okno, které mu popsal Ma Žung, a nízký, tmavý dveřní otvor opodál. Soudci připomněl vchod do hrobky.
Sestoupil po příkrých schodech následován seržantem
Chungem. Po hluku na ulici ticho, které vládlo ve sklepě, bylo tajuplné. Starý muž v černém se tísnil ve svém okně, jeho hlava odpočívala na bambusové tyči, kterou měl přes kolena. Vzadu svítila svíčka na velkou hlavu krále, položenou na složených rukou. Zdálo se, že spí.
Když soudce Ti přistoupil ke stolu, ozval se nad ním tře-petavý zvuk a tenký hlas zaječel:
"Vousáč, Mnichu! Vousáč! Vstávej!"
Tyč se sklonila dolů ve výhružném oblouku.
"Ty, buď ticho!" vyštěkl soudce Ti na plešatého muže. "Jsem náčelník."
Muž v okně se přikrčil. Přitlačil své chatrné tělo k železné mříži ve smrtelném strachu.
Král zvedl hlavu ze stolu. Ukázal na protější stoličku.
"Posaď se, soudce. Musíš být unaven, řekl bych, že jsi měl těžkou noc."
Soudce Ti si vzal bambusovou stoličku. Seržant Chung se postavil za něj. Soudce si tiše prohlížel obrovu širokou, vráscitou tvář, klidné oči a vysoké čelo. Pak jeho zrak zabloudil na desku stolu, pokrytou spletitými vyřezanými vzory. Zvedl zrak a třel si ztuhlá kolena. Byl na nohou celou noc.
"Takže, co pro tebe mohu udělat?" zeptal se ten druhý hlubokým hlasem.
"Můžeš mi pomoci jednou odbornou radou, Mnichu," odpověděl soudce klidně. "Nenazýváš se Mnichem pro nic za nic, že ano? Býval jsi skutečným mnichem. V chrámu Nachových oblaků. Před mnoha lety, kdy se tam ještě prováděly tajné rituály. A potom, když úřady chrám vyklidily, zbudoval jsi poustevnu. Ty a jedna kněžka. Proto tě považuji za odborníka na chrámy, Mnichu."
Obr pomalu přikývl.
"Ano, soudce, ti, jenž tě nazývají mimořádně chytrým mužem, mají pravdu. Ty nepotřebuješ radu, soudce, vůbec v ničem. A rozhodně ne ode mne."
"Potřebuji. V malém detailu, abys věděl. Nebyly větrací otvory krypty pod chrámem vždy zajištěny mřížkami? Aby se do nich nedostaly krysy? Nemluvím o králících, samozřejmě."
Král seděl naprosto klidně. Jeho nesmírně široká ramena byla dále nehybně pokleslá. Pohlédl na soudce zpod střapců svého dlouhého šedivého obočí a zamumlal: "Takže víš. Ano, jsi chytrý, soudce. Již jsem to řekl a řeknu to znovu!"
"Zapomněl jsi na ty mřížky, Mnichu, ale udělal jsi ještě jednu vážnou chybu. Znění zprávy, kterou jsi vložil do krabičky, bylo úplně špatné. Proč by dívka, která umírá hladem a žízní, připisovala k datu své zprávy rok? Viděl jsem ihned, že je naprosto nepravdivá. A tak potom, co jsem pochopil, že nefritový kruh na krabičce představuje místo, kde byla údajně držena v zajetí, věděl jsem bezpečně, že celá zpráva je podvod. Připusťme, že mohla takovou ebenovou krabičku nalézt mezi odpadky v kryptě, a připusťme, že měla křesadlo, aby zapálila jednu z těch starých svící, ale nikdo se zdravým rozumem by nevěřil, že by šílená dívka, která cítí, že její život uniká, mohla vymyslet tak komplikovaný rébus." Ukázal na desku stolu a pokračoval: "Takový rébus by spíše vyšel z deformovaného mozku někoho, kdo sedí až do soudného dne v hlubokém zamyšlení nad magickými symboly."
"Proč bych měl falšovat zprávu mrtvé dívky, soudce?"
"Abys vydíral jejího vraha. Byl to jeden z tvých žebráků, Mnichu, kdo vzal ebenovou krabičku k Li Kovi s instrukcemi, aby řekl, že ji našel nedaleko králičí nory na svahu za chrámem. Králičí nora měla naznačit vrahovi větrací otvor a varovat jej, že odesílatel krabičky ví všechno. Ten jeho hanebný skutek byl odhalen, protože slečna Nefrit se nezabila pádem do krypty a ve své poslední chvilce napsala zprávu vlastní krví, načež ji dostala ven vhozením do větracího otvoru. Mně to, Mnichu, naznačilo jinou, velmi důležitou skutečnost. Totiž to, že odesílatel krabičky ví, že vrah poté,

co strčil slečnu Nefrit do krypty, ihned zavřel padací dveře, aniž by se přesvědčil, zda se pádem zabila. Odpověz mi, Mnichu. Jak to, že jsi to věděl?"
Ten druhý neodpověděl ihned. Zdálo se, že přemýšlí.
Když konečně promluvil, jeho hlas byl naprosto vyčerpaný.
"Tala je mrtvá a já umírám. Proč bych ti to neřekl, soudce? Tala byla v tom chrámu, tu noc desátého. Byla vázána kouzelnými pouty k centrálnímu místu v hale, posvátnému lotosovému květu, věčnému symbolu zdroje života, zasvěcenému nepřetržitou obětí. Každou noc za úplňku tam šla zapálit posvěcené dřevo. Tala viděla mladou ženu vstoupit do haly a šla za ní. Li Ko stál vedle otevřené krypty a Tala viděla, jak strčil dívku dovnitř a zavřel padací dveře. Tala mi to řekla. Neptala se Lia, proč ji hodil do krypty. Tala nikdy nekladla otázky."
"Včera to udělala," řekl soudce. "Když ji můj poručík šel navštívit, ptala se boha na dívku poté, co od mého poručíka zjistila, že její jméno je Nefrit. Odpověď zněla, že Nefrit zemřela desátého a že si zlomila vaz. Byla to pravda, protože já jsem dnes v noci její tělo ohledal. Talin bůh jí také řekl, že ona sama zemře dnes. A to se také skutečně stalo."
Mnich pomalu zakroutil velkou hlavou. "Tala byla silná, soudce. Silnější než já, než Li a než Jang. Ale její bůh byl silnější než ona. Byla s ním pevně spojena silnými rituály, které přesahují hranici mezi životem a smrtí. Ptal ses na mou falešnou zprávu, soudce. Poslal jsem ji Liovi - abych ho postrašil. Abych ho strachem přinutil odevzdat mi to zlato. Tak, abych mohl od něj Talu odlákat. Kromě svého boha patřila mně. Druhý den jsem poslal Šilhavce, svého starého stoupence v okně tam nahoře, k Liovi. Aby jej zavolal do mého sklepa. Ale Li zřejmě nepochopil, protože nikdy nepřišel."
"Neměl jsi krabičku ušpinit zaschlým blátem, Mnichu. Ke dveřím přišel Jang a krabičku koupil, ale ani on, ani Li se na ni více nepodívali. Li ji prodal spolu s nějakým dalším brakem obchodníkovi s uměleckými předměty. A od něj jsem si ji koupil já. Nejprve..."
Ten druhý zvedl svou velkou ruku. "Dost o té zpropadené krabičce, soudce. Promluvme si o Liovi. Tala jej odhodila, jako se odhazuje kousek cukrové třtiny, když se vyžvýká. A chytila se Janga. Další den mě přišla navštívit. Řekla mi, že po ní jdete, ale že to není důležité. Jang teď věděl, kde je zlato, a zabil Lia a Liova pomocníka Seng-sana. Utekla by s Jangem za hranice. Bylo to v době, kdy se její lidé obrátili proti ní a její bůh jí řekl, že zemře, aby se s ním navždy spojila. Ale tehdy mu nevěřila. Smála se, když to říkala. A teď je mrtvá. Bohové se smějí naposled, soudce. Vždycky." Zíral do prázdna, jeho oči byly bezvýrazné. Náhle hodil na soudce rychlý pohled a zeptal se: "Co jste udělali s jejím mrtvým tělem?"
"Dal jsem ji spálit a popel rozsypat. Bylo to její poslední přání."
Ten druhý zvedl své velké ruce v beznadějném gestu.
"To znamená, že jsem ji ztratil. Navždy. Vítr zavěje její popel nad pláně a změní ji v dobrou vílu, ženoucí se povětřím, bílou a nahou na svém černém oři, po boku rudého boha, svého pána. Pojedou spolu vichřicí, když začne řádit nad pouští a když Tataři uslyší její kvílení, zavřou se ve svých stanech a budou odříkávat modlitby. Měl jsi její popel zakopat, soudce."
"Pravidlem je," odpověděl soudce suše, "že popel osoby, která nemá žádné pozůstalé, je rozsypán."
"Věříš tomu, co jsem ti řekl, věříš, soudce?
"Věřím i nevěřím. Položil jsi mi jalovou otázku, Mnichu. Řekni mi, kam přišlo zlato z chrámu?"
"Nevím. Tala to věděla, ale nikdy mi to neřekla. Někdo jej tam musel vloni ukrýt. Za mých časů tam nebylo."
"Aha. Li Ko potkal Talu v chrámu?"
Mnich zůstal po dlouhou dobu potichu. Jeho velká hlava klesla, bezcílně sledoval svým prstem vyryté vzory na desce stolu. Konečně promluvil: "Li byl vzdělaný muž a velký umělec. Ale chtěl znát příliš mnoho, příliš mnoho. I když jsi moudrý muž, soudce, je lépe některé věci vůbec nepoznat. Takže ti povím jen toto. Před dvaceti lety, kdy mi bylo čtyřicet a Tale dvacet, jsem byl vysokým knězem a ona vysokou kněžkou chrámu Nachových oblaků. Když o pět let později úřady chrám uzavřely, předstírali jsme zřeknutí se víry, a pokračovali jsme v jejích praktikách v poustevně. Byli jsme mistry znalými všech tajemství. Věděli jsme mnoho o tom, proč lidé chtějí lepšími slovy vzývat počátek a konec té jiskry života. Znali jsme příliš mnoho. Ale nevěděli jsme, soudce, že člověk je odkázán putovat stále v kruzích. Ve chvíli, kdy si budeš myslet, že jsi dospěl na konec, že jsi dosáhl nejvyššího mystéria, náhle se ocitneš zpátky přesně tam, kde jsi začal. Tala, vysoká kněžka, která znala všechna tajemství, se zamilovala do Li Koa. A mě opustila."
Náhle se začal smát. V prázdném sklepě se to dutě rozléhalo. Starý muž v okně začal poskakovat sem a tam. Mnich se zarazil. Zasmušile promluvil: "Ty se nesměješ, soudce. Ty máš pravdu. Protože ten největší smích teprve přijde. Pomyslel by sis, že já, vysoký kněz tajné lásky, by jen pokrčil rameny nad její hloupostí a šel by svou cestou, že? Ne. Když se přesunula z poustevny do města, prosil jsem ji, aby mě neopouštěla, soudce. Prosil jsem ji!" S nadlidským úsilím se nadzvedl na svých svalnatých pažích a vykřikl: "Teď se směj, soudce! Povídám, směj se mi!"
Soudce se setkal s jeho znepokojeným pohledem ve stejné rovině. "Nevím, co k tobě Tala cítila, Mnichu. Vím však, že stále milovala svou dceru. Minulou noc lákala mého poručíka na místo za chrámem, kde jej chtěl Jang zabít, shodit na něj vrchní část zvětralé zdi. Ale v poslední chvíli najednou spatřila svou dceru, jak za ním přichází, a zvedla varovně ruce. Zastavil se, a tak si zachránil život."
Mnich se díval jinam.
"Doufal jsem," řekl hlubokým hlasem, "že Tala odvrhne Janga stejným způsobem, jakým odvrhla Lia. Opustí Janga, jakmile on dostane zlato. A také jsem doufal, že pak ji budu schopen odvrátit od jejího strašného boha. Ačkoliv jiskra života ve mně zhasíná, jsem ještě zběhlý v nepojmenovaných rituálech a ještě znám nevyřčená zaklínadla." Vydal hluboký vzdech, který rozšířil jeho mohutnou hruď. "Ano, doufal jsem, zeji vysvobodím z jejích pout a odvedu si ji a naši dceru za hranici k našim vlastním lidem. Opět se projíždět širokou plání! Jezdit sem a tam do soudného dne v jasném, ostrém vzduchu stepi!"

"Pamatuji se," řekl soudce Ti pomalu, "že jsem říkal Jangovi, že kůň, který se vytrhne ze spřežení, se bude toulat plání, svobodný a nespoutaný. Ale přijde den, kdy se jej zmocní osamělost a únava. Pak zjistí, že je úplně sám a ztracen - stopy smazal vítr a kočár zmizel za obzorem."
Mnich, pohroužen do myšlenek, jako by jej neposlouchal. Když opět promluvil, jeho hlas byl velmi měkký.
"Bez jejího boha by z Taly zůstala jen prázdná skořápka, tak jako ze mne. Ačkoliv nás bohové nechávají obětovat vše, co obětovat chceme, nikdy z toho nic nevracejí. Staří lidé, kteří se navzájem milují, mohou alespoň čekat na smrt společně. Teď, když jsem ztratil Talu, budu čekat v osamění. Nebude to trvat dlouho." Jeho hlas tak zeslábl, že byl sotva slyšet. Pozvedl hlavu a chraplavě zašeptal: "Začíná být pozdě, soudce. Raději abys šel. Ledaže si myslíš, že bys mě měl obvinit, anebo... anebo abych svědčil..."
Soudce vstal. Zakroutil hlavou a řekl: "Můj případ je uzavřen, Mnichu. Není nic, co by bylo třeba udělat, nic, co by bylo třeba dodat. Vůbec nic. Sbohem."
Šel ke schodům následován seržantem Chungem. Malý starý muž, dřepící v okně, si přitáhl roztrhanou černou róbu těsněji k sobě, skrčil ramena a mezi ně vsunul plešatou hlavu. Podrážděná vrána šla na kutě.

* (pozn. nakladatele Najdeš v románu Strašidelný klášter, Odeon 1990, Perseus 1994.)
* (pozn. nakladatele: Záhada čínského bludiště, Odeon 1982, Knižní klub 1996)
* (pozn. nakladatele: Záhada čínského zlata, Odeon 1982)